

Tháng 2, 2015

**MƯA LÁCH TÁCH TRÊN DỄ THƯƠNG
ĐẦM ẨM**

Đường yên, vắng, hai đứa mình yên ắng
Đi bên nhau trầm lặng, bước lang thang
Guốc khua vang nhạo báng tim rộn ràng
Gió hào sảng tung lá me đầy tóc.

Nhớ quán cóc, bên ly chè một góc
Anh giúp em ôn bài học để thi
Toán, hóa, lý... chẳng biết ôn môn gì
Mà phung phí cả một ngày hò hẹn?

Anh mỗi miệng giảng bài thật nhanh nhẹn
Toàn lời khen Người-Chậm-Chạp-Sách-Đèn
Học Người Quen mà lạ lẫm, rối ren
Tâm rối rắm mỗi lần tay lỡ chạm.

Thương nhớ lắm tuổi trắng rằm mười tám!
Đường xa xăm, dạo phố, mưa lâm râm
Dù che nhau, chân từng bước âm thầm
Mưa lách tách trên dễ thương, đầm ảm./.

Á Nghi28-2-2015**
(Trích thi tập sẽ xuất bản: RƯỢU TRẮNG)

ÔI MẠCH NHA!

Chiều đỏ ối một màu yêu rục rỡ
Cuối chân mây ai có nhớ thương ai?
Đêm, có dài kỷ niệm xưa khờ dại?
Ngày, em mở ngàn nụ hoa mắc cỡ?

Tưởng đã khép mà tim vừa rộng mở
Thương chiều vàng nhuộm sáng cả không gian
Em dịu dàng, anh tài giỏi khoe khoang
Loáng sóng nước gợn tình ta phản chiếu.

Êm êm dịu, mặc ngoài kia lạnh lẽo
Ấm rất nhiều, dù lá héo, tuyết rơi
Ôi Mạch Nha! Ôi mặt ngọt cuộc đời!
Thương thương quá! Anh ơi luồng gió mới./.
Á Nghi28-2-2015.**

THƯA ANH

Người đầu gặp gỡ giữa đàng
Không đi, cứ đứng chàng rành ngoá tôi?
Người chỉ mà khéo miệng môi
Ai quen mà phải theo đuôi cười hoài?
Mặc anh Út, kệ anh Hai!
Tôi là chị cả, đã oai cùng người.
Á Nghi, 28-2-2015
(Trích thi tập sẽ xuất bản: LỤC BÁT Á NGHI)

TUỔI XUÂN

*

Để nhớ Sài Gòn tuổi 18

*

Đạp xe trán ướt mồ hôi
Ướt luôn lưng áo. Em ngồi yên sau
Hỏi: -Anh có mệt không nào?
Anh cười rạng rỡ, ngọt ngào bảo: -Không!

Thương màu áo trắng kỳ công
Đưa em dạo phố lòng vòng rong chơi
Thương thời mình thật thanh thoi
Nắng, mưa... lẹch đất, nghiêng trời vẫn vui.
Thương thời cùng hưởng ngọt, bù
Chưa từng cay đắng sứt sùi lệ rơi./.
Á Nghi28-2-2015**
(Trích thi tập sẽ xuất bản: RƯỢU TRẮNG)

NHỚ QUÁ SÀI GÒN!

Nửa đêm Anh nhắc Sài Gòn
Nhắc nhau kỷ niệm hãy còn trong ta:
Đường hanh nắng, lối mưa nhòa...
Tung tăng hai đứa, ngọc ngà chân chim.

Bên nhau chỉ dám... lặng im
Một ngày không gặp? Phải tìm cho ra,
(Vi tương tư trở lấm hoa)
Ngập ngừng tuổi trẻ, hiền hòa bước chân:
Qua Gia Long, dạo Duy Tân...
Cây cao, bóng mát vô ngần, đón đưa.

(Trích thi tập sẽ xuất bản: RƯỢU TRẮNG)

TUI PHẢI HỌC BÀI

Mây, tao: bè bạn hôm nao
Hôm nay “nó” đẹp, làm tao thương mây
Coi kìa những búp măng tay
Ngó đôi mắt liếc, cả bày vây quanh.

Tò tình chẳng lẽ xưng “anh”?
Gọi “Em” chắc “Nó” ma lanh chửi liền!
Tự nhiên sao thấy “Nó” hiền?
Mấy thằng bạn, cũng liên miên cà rà
Bà ba “Nó” diện: áo hoa
Anh Ba tui cũng diện ra “cụ Nghè”
“Em Năm” mặc sức mà nghe
“Cụ Nghè” vẫn nghệ lè nhè..., cà lăm...
*

Thế rồi “Nó” khó dăm dăm:
-Mây dì nói Tía qua thăm Bà Già!
Tui cười áp úng, áp a:
-Ừ! Mây nhớ đợi Bên Nhà tao qua!
Tui dì hí hửng, hí ha:
“Em..., anh...” lấp bắp, lấp ba điệu đà
Cả ngày lảm bảm như ma:
“... Anh mua áo lụa mỡ gà tặng... em”
*

Run run hẹn, bóng nhá nhem
Dzô dziên tui nói: “Tao đem cho... này!”
Xem xong “Nó” ướm lụa ngay
Miệng cười, lí nhí... Tui say suốt ngày.
*

Ngày mai phải nói cho hay:
-Thương mây, tao muốn... từ rày... cả hai...
Vậy là phải học thuộc bài...
“Em... anh...” tui tụng dài dài... Học yêu!
Á Nghi, 27-2-2015

Nhớ từng trưa nắng, chiều mưa,
Tú Xương, Cường Để... đường xưa ngọt tình
Nồng nàn đôi mắt Thư Sinh
Nghiêng nghiêng đắm đuối khi mình có nhau.
Ngây ngô, vụng dại, xôn xao
Nụ cười mật ngọt sóng chao tóc dài
Bàn tay e ấp vuốt hoài
Mân mê sợi tóc khi Ai thì thăm
Lá me theo gió xuống thăm
Mấy mươi năm vẫn cứ nằm trong tim.

Đẹp như thơ, ngủ im lìm
Hôm nay thơ thức: nổi niềm băng khuâng.
Cám ơn tình vẫn rất gần
Cám ơn hai đứa, đường trần vẫn thương./.
Á Nghi, 28-2-2015
(Trích thi tập sẽ xuất bản: RƯỢU TRẮNG)

LÀ EM HAY LÀ MÌNH?

Ai vực dậy một hồn thơ như vậy?
Anh ngát ngây trong thân ái nhịp chày
Dáng gầy gầy hồng rục má hây hây
Nhờ anh đây, em khỏi tài "thi sĩ".

Thơ lí nhí mà anh nghe mẫn nhi
Những nhu mì giản dị, thương cách chi!
Anh kiên trì tìm chữ nghĩa chép, ghi
Gom yêu quý, thơ oai nghi tình sử.

Hương hoa sứ thơm như môi thôn nữ
Hồn thơ gom ý tứ, khảm xà cừ
Người say như, thơ tình tứ, tương tư
Âm tình tự nhờ mỹ từ trao gửi.

Thương hoa bưởi nở xinh tươi ngày mới
Thơ ngọt lời, tình mới, thoảng chung hương
Thương là thương nét nhã nhận, khiêm
nhường
Thơ hợp xứng mạch yêu thương hai đứa./.

Á Nghi và Anh27-2-2015**
(Trích thi tập sẽ xuất bản: RƯỢU TRẮNG)

Nắng ngọt ngào

Đỗ Dung

1.

Bữa tiệc thật vui, mọi người xúm xít chúc tụng, thỉnh thoảng có tiếng điện thoại reo, lại thêm lời chúc mừng của những người bạn ở xa. Hôm nay sinh nhật Diễm, một người đàn bà trên sáu mươi tuổi! Nàng ngồi giữa đám bạn bè, tưởng như ngày nào, ríu rít như lũ học trò của thời Trung Vương áo trắng. Vẫn những giọng nói ồn ào, bông đùa, vẫn những lời trêu ghẹo, nghịch ngợm... Tạm quên đi những hệ lụy, những nhọc nhằn, đau khổ của kiếp nhân sinh, chỉ còn có ta, có mi, chỉ còn có con nhỏ này, con nhỏ nọ.

Rồi cuộc vui nào cũng đến lúc phải tàn, phải chia tay. Thời tiết sang Đông lạnh buốt, trăng thượng tuần treo lơ lửng trên bầu trời cao. Diễm một mình một bóng, co ro trong chiếc áo khoác trở về căn nhà nhỏ. Có tiếng thở đều vọng ra từ phòng của mẹ. Nàng rón rén về phòng mình.

– Cô đã về đây à?

– Dạ con đây, mẹ còn thức ạ? Con tưởng mẹ đã ngủ say.

– Nào đã ngủ được đâu. Cô đi chơi có vui không? Xem cửa ngõ cẩn thận rồi đi ngủ đi!

Thay quần áo xong, Diễm ra đứng tì tay bên thành cửa sổ, nhìn lên trời đêm xanh thẫm, nghĩ đến mẹ già ở phòng bên, nghĩ đến mình, nghĩ đến thời gian trôi... Nàng thương mẹ, thương mình xót xa. Là con thứ trong một gia đình đông anh em, lẽ ra người hủ hỉ bên mẹ không phải là nàng, nhưng như có sợi dây ràng buộc vô hình nên bây giờ trong căn nhà nhỏ này có hai người đàn bà cô đơn chung sống.

Mẹ Diễm sinh trưởng trong một gia đình gia giáo, nho phong, nên nuôi dạy các con theo nền nếp cổ xưa. Cụ muốn các con của cụ lớn lên, sống như những hình ảnh cụ đã dựng xây, ôm ấp. Nhưng theo thời gian, những người con của cụ lần lượt trưởng thành, tách rời vòng tay của cụ để tạo lập những gia đình nhỏ riêng. Cụ có dâu, có rể nhưng cụ vẫn coi con trai, con gái của cụ như những đứa nhỏ của thời thơ ấu mà cụ nâng niu, đùm bọc!

Diễm nhớ đến Huy, đến mối tình đầu của một thời con gái. Huy cho Diễm những câu nói ngọt ngào, những ân cần chăm sóc. Diễm đã yêu Huy, yêu say đắm, nồng nàn, yêu với mộng mơ, lãng mạn của tuổi mới lớn. Nàng tưởng tượng ra một mái ấm trong đó có Huy, có nàng và một bầy con nhỏ sống trong êm đềm, hạnh phúc. Rồi do chiến cuộc lan tràn, nên mặc dù Huy là bác sĩ vẫn bị động viên, vẫn phải theo đơn vị ra nơi địa đầu giới tuyến. Thỉnh thoảng nhận những lá thư của Huy với bao lời nói xa xôi, bóng gió, như những lời ngầm hẹn ước thủy chung, nàng sung sướng đợi chờ. Mẹ nàng tính tảo hôn, có những cảm nghĩ từ trái tim của người mẹ. Cụ đã khuyên nhủ, nhắc nhở con gái phải nghĩ đến tuổi thanh xuân, con gái chỉ có một thời. Nhưng trái tim có những lý lẽ riêng của nó, nàng bình tĩnh đợi chờ và đã để vượt mất bao cơ hội có được những bến bờ bình an. Mẹ nàng thương nên giận nàng. Rồi từ giận đến ghét. Hồi đó, nàng tưởng mẹ đã ghét nàng, ghét cay, ghét đắng.

Ba mươi Tháng Tư tang tóc đau thương, Diễm theo gia đình di tản. Mất tin tức của Huy, nàng vẫn âm thầm chờ mong. Thời gian cứ lặng lẽ trôi, nàng phải hội nhập với cuộc sống mới, trở thành cô giáo dạy lũ trẻ con đủ mọi sắc tộc. Bỗng một ngày nàng được tin Huy. Chàng cũng đã định cư ở Mỹ và... đã có vợ con. Tim nàng tan nát. Điều mà nàng tưởng là tình yêu đã thực sự không phải. Nàng thầm tự hỏi phải chăng nàng đã ngu muội nên quá tin vào những lời hứa hẹn băng quơ, xa

xôi, hay vì định mệnh khắt khe khiến cuộc tình của nàng nổi trôi theo vận mệnh chung của đất nước.

Rồi sau đó, ánh mắt của vài chàng trai cũng làm cho Diễm thoáng rung động, song cũng chỉ như những cơn gió thoảng qua... Cho đến một ngày Khiêm chợt đến. Chàng đang cô đơn, nàng cũng lẻ bóng. Cả hai đã ở vào lứa tuổi chững chạc, trưởng thành. Hai tâm hồn xích lại gần nhau một cách dễ dàng. Sau một đám cưới đơn giản, Diễm đã được sống trong hạnh phúc và một bé gái chào đời. Nàng bằng lòng với hạnh phúc nhỏ bé, giản dị. Nàng hầu hạ chồng con, chăm sóc cho Khiêm và bé Uyên từng miếng ăn, thức uống, từng manh quần, tấm áo. Nàng yêu người cùng nàng chung chăn gối, yêu đứa con nhỏ tha thiết. Dưới mắt mẹ nàng lại khác. Cụ nhìn ra những khuyết điểm của Khiêm, cụ xót xa thương con gái. Với lòng thương bao la của người mẹ, cụ nghĩ con gái cụ phải được sống trong nhung lụa, phải được o bế, cưng chiều. Cụ không muốn con cụ làm thân nô lệ. Cụ có biết đâu, đối với Diễm, được hầu hạ chồng con là điều hạnh phúc.

Chuyện nhỏ góp thành chuyện lớn, chuyện bé xé ra to. Khiêm không khôn khéo, tề nhị mà mẹ nàng lại quá cứng cỏi. Những cuộc cãi vã nhỏ giữa mẹ vợ và con rể bắt đầu xảy ra. Diễm biết rằng “nhân vô thập toàn”, nên những khuyết điểm nhỏ của Khiêm cũng như những khắc nghiệt của mẹ nàng đều có thể chấp nhận. Ở giữa, nàng chẳng biết phải làm sao. Nàng là người đàn bà giàu tình cảm, yếu đuối, ngược lại với tính cứng rắn của mẹ. Cụ hay nhìn vào những điều xấu để chê bai, còn nàng lại thích tìm ra những ưu điểm của người để thương, để quý. Khiêm có nóng nảy, độc đoán, không dịu dàng, mềm mỏng nhưng Diễm cảm nhận được sự lo lắng, thương yêu của chàng. Mẹ nàng không chấp nhận bất cứ ai hành hạ con mình. Cụ can thiệp vào cuộc sống của vợ chồng nàng hơi nhiều, nhưng nàng biết đó là do tấm lòng thương con của một người mẹ. Càng ngày sự xung khắc giữa mẹ và chồng càng trầm trọng, cho đến khi sự việc không thể hàn gắn, nàng phải đứng trước sự chọn lựa giữa mẹ và chồng!

Khoảng thời gian đó, Diễm như muốn phát điên, bên tình, bên hiếu. Mẹ nàng cũng già xộc hằn đi, mặt hằn lên nét đau khổ. Khiêm quát tháo om sòm. Nhà thê lương không một tiếng cười. Con bé Uyên co rúm vì sợ hãi... Cuối cùng vợ chồng nàng phải ngồi xuống nói chuyện và đồng ý chia tay. Mẹ Diễm đòi hỏi những điều tuyệt đối mà cõi đời này làm gì có tuyệt đối! Các anh chị em nàng đều có gia đình riêng và hạnh phúc. Mẹ nàng ở nhà con nào cũng bắt nạt, bắt khoan. Con dâu, con rể cố gắng chiều cụ nhưng hạnh phúc gia đình nhỏ của họ quan trọng hơn, họ phải giữ gìn, bảo vệ. Cụ rơi vào nỗi cô đơn mà cụ tự tạo ra. Diễm xót thương mẹ già còm cõi nên mua nhà đón mẹ về ở chung.

Có những đêm dài cô đơn trăn trở, Diễm nhìn mình trong gương, nhìn bóng mình trên vách, cảm thấy tuổi xuân vùn vụt qua mau. Nàng cũng nhớ làn da ấm, vòng tay êm, nên càng nhớ Khiêm tha thiết. Đôi khi nàng thầm trách mẹ, vì cụ mà nàng rơi vào tình cảnh này. Nghĩ lại, nàng cũng trách luôn cả Khiêm. Sao chàng không giữ nàng lại, không cùng nàng tranh đấu. Phải chăng tình yêu của chàng không đủ mạnh, không đủ đầy như nàng tưởng. Suy cho cùng thì nàng cũng có lỗi, lỗi yếu đuối, nhu nhược và mơ hồ trong tâm thức, nàng thậm công nhận mình thương mẹ hơn và coi tình yêu của mẹ là một thứ tình yêu bất diệt và chắc chắn. Đã có những lúc nàng bắt gặp ánh mắt ái ngại của mẹ khi mẹ thấy nàng lủi thủi và đôi khi nàng còn nghe cả tiếng thở dài của mẹ.

Mấy năm đầu sau khi chia tay với Khiêm, Diễm sống lặng lẽ, câm nín. Chỉ cuối tuần nàng mới về với Khiêm và Uyên, dành cả tuần lo cho mẹ. Cụ càng già càng khó tính và khắt khe hơn. Một bảy chín người con, cả trai lẫn gái, đều thành đạt, đều là những người con có hiếu. Vậy mà cụ vẫn không vui. Bao giờ cụ cũng cho là Diễm hợp với cụ nhất, nên cụ chỉ có thể ở được với nàng.

Không hiểu sao cụ lại rất ghét Khiêm, ghét thậm tệ, đến nỗi chàng không dám ghé thăm và khi đến với Khiêm nàng phải lén lút, vụng trộm... Nếu mỗi con người sinh ra đời dưới một vì sao, thì không biết nàng sinh ra dưới vì sao nào. Nàng đã hy sinh hạnh phúc gia đình nhỏ của nàng vì muốn đem lại niềm vui cho mẹ lúc cuối đời. Nếu mẹ vẫn không vui thì sự hy sinh của nàng thành ra vô nghĩa. Khiêm dự tính về hưu sẽ sống ở Việt Nam, Uyên đã lớn, rồi cũng có gia đình riêng. Còn Diễm, nàng vẫn... chờ vợ. Nàng cầu mong mẹ khỏe mạnh, vui sống để nàng còn có nơi chốn trở về.

Đêm thật sâu, Diễm kéo tấm màn che cửa sổ, bước vào giường, tắt đèn và cuộn mình trong chăn ấm. Nàng nghĩ đến bữa tiệc đã qua, nghĩ đến những người bạn dễ thương, những chương trình mà các bạn đã sắp xếp cho nàng khi nghỉ hưu. Những giọt nước mắt đã khô và nàng lại mỉm cười...

2.

Chỉ còn hai tuần nữa là Tết. Trời cuối Đông, gió bớt lạnh và nắng đã hanh vàng, nhẹ nhàng xua đi màu xám ảm đạm. Khoác lên mình chiếc áo len mỏng, Diễm ra khu vườn nhỏ, vươn vai thở hít khí trời. Giàn nho trợ những cành khô như đang thoi thóp đợi hồi sinh, chậu quỳnh lá xanh mướt đang say sưa uống từng giọt nắng và những khóm cúc vàng, tím đã hé nụ, mỉm cười... Theo thường lệ mỗi sáng Thứ Bảy, từ tinh mơ Diễm và các bạn đã ríu rít gọi nhau để cùng ra công viên đi bộ quanh hồ hoặc ra biển đi dọc theo bãi cát. Sáng nay, vì Diễm mới trở về sau khi đưa mẹ sang Hoa Thịnh Đốn thăm gia đình ông anh Cả nên chẳng thấy ai gọi và nàng cũng lười biếng nằm nướng đến bây giờ. Không đi cũng thấy nhớ, không biết Vũ Dung đang làm gì, chắc lại tíu tít bên chồng con. Trong các bạn, có lẽ cô nàng là người hạnh phúc nhất, mặt luôn vui tươi, hí hửng, gần ai người ấy cũng vui lây. Hồng Tước đáng yêu, nhìn đời với cặp mắt bao dung, chuyện gì nàng cũng coi là chuyện nhỏ, luôn an ủi, vỗ về bạn bằng những lời nói chân thật, chí tình. Kim Lan dịu dàng, nhẹ nhàng với những ân cần, chu đáo rất Việt Nam. Còn Minh Phú, Lưu Định, Minh Hà, Vân Bằng, Ninh, Ly... Những người bạn quanh Diễm đã tiếp cho nàng sức sống sau cơn khủng hoảng về gia đình. Bóng hình những người bạn ở nơi xa xôi như Bướm Betty, Ngân Khánh, Đỗ Dung, Minh Châu, Vân Anh, Hồng Mai, Phương Khanh, Ngọc Bảo, Lệ Hải, Bích Hà... hiện lên trong tâm trí nàng. Từng khuôn mặt, từng khuôn mặt, với từng nét đặc biệt riêng. Nàng yêu các bạn vô cùng!

Nhóm đi bộ của Diễm có năm người: Vũ Dung, Hồng Tước, Kim Lan, Minh Phú và Diễm. Lợi dụng con số 5 nên họ tự phong là “Ngũ Long Công Chúa”. Những lúc Minh Phú bận việc không tham dự thì bộ tứ lại thành “Tứ Đại Cô Nương”. Bọn họ thân nhau hơn chị em ruột, chia sẻ với nhau mọi chuyện, kể cả những khắc khoải, ưu tư trong cuộc sống cũng như những niềm vui chợt đến, chợt đi... Mỗi buổi sau khi đi bộ họ kéo nhau vào “shopping mall”, rồi ghé tiệm ăn và vẫn ăn quà vặt như ngày xưa. Có những đề tài được họ đem ra bàn tán để rồi rúc ra, rúc rích cười với nhau vì những chuyện tiếu lâm hoặc âm ức, bực mình vì sao con nhỏ bạn mình lại... ngu quá vậy!

Một hôm, Trác xuất hiện, như một tình cờ hay như một sự sắp đặt không cần biết. Chỉ biết rằng Diễm, người đàn bà đã ly dị, trên sáu mươi và chàng, một người đàn ông góa gần bảy chục, hai kẻ cùng cô đơn. Buổi gặp mặt đầu tiên cũng cho Diễm những xao xuyến. Nàng cười thầm sao mình lại bồi hồi như con gái mười tám lần đầu tiên đi hẹn với người yêu. Trác còn phong độ ở tuổi gần cổ lai hy, giọng nói ấm áp, ánh mắt trìu mến... Ngồi đối diện nhau trong tiệm ăn, Diễm tiếc thầm sao không gặp nhau mười năm về trước, khi nàng mới chia tay với Khiêm và vợ của Trác vừa qua đời. Như đọc được tư tưởng nàng, Trác nói:

– Đời không có gì là muộn màng Diễm ạ. Quan trọng là chúng mình có hiểu nhau không và có chịu đựng được nhau không.

Ở Việt Nam Trác là bác sĩ, sang đây chàng thành nghệ sĩ. Sau khi về hưu chàng tìm vui trong những ban nhạc và cũng dạy đàn.

– Diễm có muốn học đàn không, anh sẵn sàng dạy... không công cho Diễm.

Nói xong, chàng đưa Diễm hai cây đàn Mandolin bảo cầm về, hôm nào tiện sẽ bắt đầu học. Buổi hội ngộ đầu tiên cho Diễm một thoáng băng khuâng.

Tiếp đến là những email tìm hiểu, những điện thoại thăm dò ý tứ. Những lời nói ân cần, trù mên làm lòng nàng như ấm lại, tự ái đàn bà được vượt ve. Có tình yêu ở tuổi cuối đời này không. Nàng luẩn quẩn, loanh quanh tìm câu giải đáp. Cuộc đời nàng đang tạm bình yên. Nàng đã về hưu, còn Khiêm ở Việt Nam đã có vợ mới. Điều này cũng chẳng trách được khi hai người đã cùng ký tẩm giấy ly hôn. Uyên đã lớn, đã ra trường và có người yêu. Diễm cũng đã quen với nếp sống chung, với những chướng ách của mẹ. Hàng ngày, hàng tuần giỡn hớt, bông đùa với các bạn Trung Vương thuở nhỏ, bạn gần và bạn xa.

Một buổi sáng giọng Trác ở đầu dây kia, nồng ấm:

– Hôm nay trời đẹp quá, Diễm có rảnh không, cho anh mời Diễm đi chơi!

– Anh định đưa Diễm đi đâu?

– Đi chùa hay nhà thờ, chỗ nào Diễm thích. Anh muốn đến một nơi yên tĩnh cho thanh thản tâm hồn.

Qua những lần điện thoại Diễm biết chàng theo Công Giáo, còn gia đình nàng theo đạo Phật. Vì nghĩ đến Trác, nàng chọn đi nhà thờ.

Hai người quỳ lễ, thấy chàng ngược nhìn tượng chúa như đang thành kính nguyện cầu, lòng Diễm cũng nao nao.

Khi ra về chàng nhìn sâu trong mắt Diễm và hỏi:

– Trước tượng chúa Diễm nghĩ gì, cho anh biết được không?

– Lạy chúa con là người ngoại đạo, nhưng con tin có chúa ở trên cao.

– Chịu con gái Bắc kỳ, em trả lời khéo lắm!

Diễm mỉm cười và không dám hỏi lại anh nghĩ gì vì nàng rất sợ nghe chàng tâm sự:

– Con quỳ lạy chúa trên trời, sao cho con lấy được người con thương.

Có sự chăm sóc, để ý của người khác phái cũng làm con tim Diễm vui trở lại. Nụ cười như rạng rỡ hơn, quần áo chải chuốt hơn. Mọi việc không qua được những cặp mắt “cú vọ” của nhóm “Ngũ Long Công Chúa” và vấn đề liền được đem ra mổ xẻ tận tình:

– Em ơi, cẩn thận nghe em, đừng tin lời đường mật mà đổ thóc giống ra ăn đấy!

– Mi à, mi phải suy nghĩ cho kỹ nghe! Ở tuổi chúng mình còn chữ tình yêu viết hoa không?

– Mi phải biết làm tính cộng, tính trừ. “Positive” thì tiếp tục còn “Negative” thì liệu mà gài số dze, nghe em!

Những lúc ngồi một mình, nghĩ về những lời bàn ra, tán vào của bạn bè, Diễm lại bật cười. Ở cái tuổi “nhĩ thuận” mà vẫn cứ như những cô nữ sinh áo trắng ngày xưa nói chuyện về chàng nọ, chàng kia... Nàng chợt nghĩ đến cô Hiền, một giáo sư Trung Vương lên xe hoa ở tuổi bảy mươi lăm, chú rể mới bát tuần đại khánh. Những lần gặp sau này, nàng thấy thầy cô rất vui vẻ. Cô tâm sự là cô chỉ cầu xin được ba năm thật Hạnh Phúc, sau đó già yếu thì sẽ nương tựa vào nhau. Cô sẵn sàng hầu thầy nếu cô còn sức khỏe. Phải chăng cô đã gặp được người yêu thật sự!

Buổi tối, mẹ Diễm không có nhà, có một mình, nàng chả thiết chuyện nấu nướng. Lấy nửa chén cơm nguội, rắc chút muối mè, nàng ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế bành, đếm từng hạt cơm mà nhai. Những lúc cô đơn như thế này nàng cần một hình bóng, một bờ vai. Những khi buồn tủi nàng cũng mong có một vùng ngực bình yên để nép vào nương tựa, một vòng tay âu yếm vỗ về. Nhìn những cặp vợ chồng bèn chặt đến đầu bạc răng long nàng không khỏi thêm thường, ganh tị. Nàng mơ ước

một gia đình nhỏ, hạnh phúc giản dị mà suốt đời nàng không có. Ôi buồn! Khi đọc bài viết “Ai sẽ là tôi” của Trần Mộng Tú, nàng lại càng thêm buồn thấm thía. Ai sẽ là “tôi”, ai sẽ là người ngồi bên giường khi nàng đau ốm. Ai sẽ là người thăm viếng khi nàng phải ở trong nhà già. Cả một viễn ảnh thê lương. Nàng bỗng nhớ đến Trần Vũ Thị Phúc, một cô bạn cùng khóa, Phúc được cải tử hoàn sinh vì tấm lòng yêu thương chân tình của Kevin, một mối tình đẹp của thế kỷ. Họ đã làm đám cưới trên giường bệnh khi cô dâu hấp hối và với mãnh lực của tình yêu, Phúc đã chiến thắng được tử thần. Kevin đã bỏ tất cả, danh vọng, sự nghiệp, tiền bạc để chăm sóc Phúc. Đổi lại, Kevin được gì. Đó chẳng là TÌNH YÊU viết hoa sao!

Tình yêu là gì, phải chăng là một sự cho đi và nhận lại, là hai người tri kỷ, là hai người tin cậy nhau, thông cảm nhau, có thể chia sẻ chuyện buồn vui, cũng như nâng đỡ, an ủi nhau khi cần... Có thể đó là những ý tưởng lãng mạn, còn trong thực tế, nếu sống chung thì sao. Phải đối đầu với biết bao nhiêu vấn nạn: Bệnh hoạn đau yếu của tuổi già. Một ngày là nghỉ nhưng chưa biết rằng ai sẽ hầu ai, đang khỏe mạnh đấy mà biết đâu một sớm, một chiều... Rồi lại con anh, con tôi... Rồi lại anh bữa bãi, tôi ở sạch. Anh thích tiêu tiền, tôi thích cần kiệm. Tiền nào của anh, tiền nào của chung...

Như bạn ở xa đã thì thầm qua phone:

– Diễm ơi, ở tuổi chúng mình, sau bao nhiêu thăng trầm của cuộc sống, ai cũng đã có những thói quen riêng thành nếp rồi, khó mà thay đổi lắm. Mi liệu có hợp với ông ta không? Liệu ông ta có hợp với mi không? Suy nghĩ cho kỹ vì không còn thời gian để mà uôn nắn nhau đâu. Không ai có thể sửa ai được đâu. Cứng như thép hết rồi.

– Mi ơi, cứ giữ ở mức độ tình bạn lại hay hơn. Ai ở nhà này, lâu lâu tìm đến nhau, an ủi vỗ về khi cần thiết và thỉnh thoảng cùng nhau đi du lịch, đi chơi xa vài ngày... Như thế vẫn có một giới hạn và lúc nào cũng tương kính như tân.

– Diễm ơi, ta biết mi là người chịu thương, chịu khó, tình lụy, lụy tình, vướng vào lại khổ thôi. Lại có người để mà hầu. Mi nên nhớ còn Cú nữa đó!

Khổ quá, Diễm không quen làm tính cộng, tính trừ, cũng không quen phân bì hơn thiệt. Nàng là người đàn bà yếu đuối. Thôi xin cứ để mặc số trời.

Mùa Xuân đến cây cối sẽ đâm chồi, nảy lộc. Chim chóc sẽ cất tiếng hoan ca... Nhưng đâu đây lại vắng vắng tiếng ai đang hát:

– Ta quen nhau mùa Thu, ta thương nhau mùa Đông, ta yêu nhau mùa Xuân để rồi tàn theo mùa Xuân...

Chả ai biết được ngày mai! Trăng rằm sáng vàng vạc đang dịu dàng len qua cửa sổ. Lòng Diễm có thanh thản không mà nghe như mình đã thở dài. Hai cây đàn ngoan ngoan nép mình trong góc phòng như đang nhìn nàng tha thiết... Sao nàng vẫn lủi thủi cô đơn!

3.

Những lời tâm tình qua điện thoại vẫn dửng dưng như thể không bao giờ chấm dứt:

– Thôi, khuya quá rồi, anh đi nghỉ kéo mệt.

– Ồ... Xin lỗi em, đã khuya quá. Mai anh sẽ gọi em. Chúc em ngủ thật ngon. Bye!

– Dạ... Em cũng chúc anh ngủ ngon.

Giọng Trác dịu dàng còn như bịn rịn, chưa muốn rời. Buông điện thoại, lòng Diễm như chùng xuống, mơ mơ, say say. Nàng lạ lắm với chính nàng. Nằm vùi mình trong chăn ấm, đầu óc miên man, bèn bồng. Mới mấy tháng nay thôi, nàng như con người khác, không còn là nàng của những ngày xưa cũ nữa. Từ khi chia tay với Khiêm, Diễm vẫn giữ một tấm lòng chung thủy. Sự đổ vỡ của họ không phải tại họ hết yêu thương nhau, nên nàng vẫn hy vọng một ngày đoàn tụ và dù sao Khiêm cũng là cha của con gái Diễm. Khi nghe tin Khiêm đã về Việt Nam, đã có vợ mới, lòng nàng đau như dao cắt. Không trách được Khiêm vì hai người đã đồng ý ly dị. Trong tình trường,

Diễm luôn là kẻ khờ khạo, nhưng thôi thà để cho người phụ ta. Tội thân, tội phận đầy nhưng lòng Diễm như băng giá. Nàng cố gắng gạt bỏ những hình ảnh cũ, những kỷ niệm xưa để tìm sự thanh thản cho tâm hồn. Nàng tự nhủ rằng cuộc đời mình coi như đã xong, bây giờ lo phụng dưỡng mẹ già và đợi ngày bé Uyên lập gia đình rồi sẽ tìm vui với bầy cháu ngoại.

Sự việc đầy đọa... Sang năm nay mẹ Diễm có ý định muốn đi thăm các con, các cháu. Ở tuổi trên chín mươi, cụ còn khỏe nên muốn đi chơi một vòng, do đó cụ sẽ vắng nhà mấy tháng. Con bé Uyên mới có người yêu, đang say sưa với mối tình nồng thắm của tuổi trẻ nên cũng xao lãng với mẹ. Một mình trong căn nhà vắng, Diễm lủi thủi, cô đơn. Nhiều đêm ngược mắt nhìn những vì sao lung linh trên nền trời cao nàng không biết ngôi sao bản mệnh của mình ở đâu mà cả đời chưa một lần được hưởng hạnh phúc lâu dài. Nàng đã chấp nhận định mệnh và đã đi gần hết cuộc đời!

Về hưu... hết những lo âu phiền toái của công việc nhưng cuộc sống thật trống trải, u buồn. May thay nhóm bạn Trung Vương cũ tìm về với nhau. Như cá gặp nước, Diễm lại lao đầu vào công việc để tìm quên. Nàng đưa vai vác cái gà voi cho các bạn trong những lần tụ họp, hội hè. Nhóm bạn ở gần rủ nhau đi tập thái chí, line dancing, học làm đồ gốm, sáng tạo các kiểu nữ trang và cuối tuần cùng nhau đi bộ... Tình bạn cũng an ủi, cũng cho Diễm những ấm áp trong những ngày lạnh lẽo mùa Đông và như những làn gió mát xua đi những nóng nực của mùa Hè. Các bạn nàng ai cũng có cặp, có đôi chỉ có nàng và Kim là hai người nửa đường đứt gánh. Các bạn cũng cố tìm người để gắn ghép. Nàng chỉ mỉm cười và thâm nghĩ già chùng này tuổi rồi mà còn khoác gông vào cổ nữa sao. Nếu có duyên từ trẻ thì mới rảnh lãnh nợ để chịu đựng nhau lúc về già chứ.

Thế rồi như có sự huyền nhiệm, buổi gặp mặt đầu tiên với Trác tâm hồn Diễm xao xuyến, băng khuâng. Trác đề nghị dạy đàn, nàng yêu cầu cả nhóm cùng học. Trong những buổi học, những lần gặp gỡ, những ân cần săn sóc làm con tim nàng mềm đi. Trác rất đứng đắn, nghiêm trang, ít nói. Nàng cũng hiểu thêm về Trác. Cô đơn, chàng tìm vui trong những lớp dạy đàn, dạy hát cho ca đoàn ở nhà thờ, chàng chăm làm việc thiện. Chàng là người của gia đình, yêu vợ, thương con. Vợ chàng cũng là bạn cùng khóa với Diễm ở Trung Vương, xinh đẹp, dịu dàng, chẳng may bị bạo bệnh nên vẫn số. Chính những đặc tính đó của chàng khiến Diễm bồi hồi và lòng nàng chao đảo. Khác với một vài người cũng đã đến làm quen mà nàng không tin tưởng vì những lời bông lơn, cợt đùa nên nàng không mấy may rung động. Không những thế, nàng còn cảm thấy tự ái bị va chạm, tổn thương!

Rồi từng bước, từng bước nhẹ nhàng Trác và Diễm gần gũi nhau hơn, quyến luyến nhau hơn. Nghĩ về nhau thì thấy thương thương, rồi xa nhau thì thấy nhung nhớ. Nàng vẫn thường tự hỏi có còn tình yêu ở lứa tuổi này không mà sao lại nhung nhớ, nhớ nhớ và nghe như đầu đầy có sự êm ái, ngọt ngào...

Chị Quỳnh, làm chung sở với Diễm, góa chồng từ năm chị chưa đầy bốn mươi, chấp nối với một ông hơn chị vài tuổi khi chị mới nghỉ hưu. Chị tâm sự rằng chị đang hạnh phúc. Chồng cũ của chị chết trong trại tù cải tạo, chị chỉ có một người con trai nay đã có gia đình. Chị đã cả đời quên mình chỉ để lo lắng cho con. Con chị cũng rất hiếu thảo và thương mẹ nhưng vợ chồng nó không muốn ở chung. Nó đã nói thẳng với chị là con rất thương mẹ và con biết là mẹ cũng rất thương con. Con muốn tránh trước những chuyện có thể làm mẹ buồn. Chúng con ở riêng và nếu có chuyện gì xảy ra thì con xin thưa với mẹ trước là con sẽ về phe vợ vì mẹ thì không bao giờ bỏ con, còn vợ con có thể bỏ con được. Thoạt tiên những lời nói ấy làm chị đau đớn lắm. Cả đời chị đã hy sinh cho con, những tưởng về già có nơi nương tựa. Chị ở lại một mình trong căn nhà vắng, trống trải, trợ trợ. Đêm nằm nhiều khi giật mình vì tiếng kẹt cửa hay tiếng gõ cửa mình. Những lúc ốm đau, uể oải, chị thật tội thân. Chị vẫn chưa quen lối sống độc lập, cứng cỏi của những người già bản xứ. Chị đã

gặp anh, bạn thân của chồng trong một tiệc cưới, vợ con anh đã chết hết trên đường vượt biển. Bạn bè cũ xúm vào gán ghép, thúc đẩy và tạo cơ hội để anh chị gần nhau, cuối cùng hai anh chị đồng ý sống chung.

– Diễm ơi, tình già có những cái đẹp của tình già, nhà ấm áp hơn, khi vui có người để kể và khi buồn có người để chia. Mình không biết mình còn ở cõi đời này bao lâu nữa. Một năm, năm năm, mười năm hoặc ngắn hơn, hay dài hơn thế? Ở một mình buồn lắm, thăm sâu lắm, em ạ.

Chị Vân bên Pháp có hai cô con gái, cũng ly dị ở tuổi hơn bốn mươi, nay hai con có gia đình riêng và chị cũng mới ở chung với ông bạn già, cũng khuyên:

– Tuổi sáu mươi bây giờ còn trẻ lắm, em không thể ngồi trong xó tối mà nhai gặm nỗi cô đơn. Vấn đề là làm sao tìm được người hiểu mình, thương mình thật tình và cùng tôn trọng nhau. Có như thế mới khắc phục được những lằn cằn của tuổi già, những phức tạp của đời sống. Hai đứa con gái của chị hồi bé không bao giờ dờn mẹ, thấy ai đến gần tán tỉnh mẹ là khóc lóc, buổi tối ôm gối đòi ngủ chung thế mà khi lập gia đình cũng vẫn quý “privacy” hơn. Tuổi trẻ mà em, thương con nên đành thương cho trót. Khi chị sống chung với ông này các cháu mừng lắm, yên chí có người ở bên mẹ, lo lắng cho mẹ, không áy náy với mặc cảm bỏ rơi mẹ chúng nó.

Sắp đến ngày mẹ Diễm trở về, phải làm sao đây. Mẹ nào mà chẳng yêu con, mẹ nào chẳng muốn con hạnh phúc. Nhưng ở thế hệ của cụ, liệu cụ có hiểu cho không hay cụ lại cho là nàng già rồi mà không nên nét.

Mẹ Diễm cũng góa chồng ở tuổi sáu mươi, đã hơn ba mươi năm cô đơn, quanh quẽ. Cụ là con út của một gia đình thế gia, vọng tộc, được cả nhà cưng chiều, khi lập gia đình cũng hạnh phúc âm êm. Một bầy anh em Diễm lần lượt ra đời, như những nắm bông gà con riu rít bên gà mẹ. Hồi tưởng lại thuở bé hình như mẹ nàng chỉ biểu lộ sự thương yêu con qua những lo lắng chu toàn về miếng cơm, manh áo, săn sóc sự học hành của các con nhưng rất ít nói lời yêu thương. Cụ rắn dạy con theo lối cổ, nghiêm khắc. Chị em Diễm kính yêu nhưng... sợ. Đến tuổi trưởng thành, từng đứa, từng đứa dờn vòng tay mẹ để tạo lập gia đình riêng. Cụ có cảm giác mất mát. Cụ cho dâu rể là những người đã cướp đoạt các con của cụ, những vật sở hữu của người mẹ quyền uy. Các con đã không hiểu được mẹ và mẹ thì cũng chẳng thể nói được với các con. Dâu rể là người dung làm sao hiểu được những rắc rối phức tạp đó. Cứ thế mẹ con càng ngày càng xa cách. Các con không dám hỗn hào với mẹ nhưng từ từ lánh xa. Diễm được mẹ nuôi dạy từ bé, quen phong cách của gia đình, cũng khó nói ra những lời yêu thương. Nàng ao ước được nói với mẹ một cách dễ dàng. Mẹ có biết là con yêu thương, xót xa mẹ đến chừng nào không? Ngày xưa mẹ già, con trẻ... không thể nào hiểu được nhau, nay mẹ già và con không còn trẻ nữa, sự suy tư có thể gần nhau hơn, dễ cảm thông hơn. Mẹ ơi, con thương mẹ, con muốn những năm cuối của cuộc đời mẹ có tâm thanh thản, nhẹ nhàng. Con yêu mẹ, mẹ ơi. Diễm thăm thì nói với mình như đang ngồi bên mẹ nàng.

Nàng ao ước Trác và nàng đủ thân và tình yêu của hai người đủ mạnh để nàng không phải lựa chọn giữa TÌNH và HIẾU như lần trước. Nàng mong được cả hai. Liệu tình của Trác có đủ để họ cùng nhau tìm cách lấy lòng mẹ nàng không. Rồi hai người chiều cụ, làm cụ vui để cụ xóa bỏ sự lo lắng, sợ hãi mất con mà cụ lại có thêm một người thân nữa.

Cứ như thế hồn Diễm lên đèn, chiếc máy CD đầu giường buông những ca từ mượt mà của Trịnh Công Sơn và nàng thiếp ngủ trong... “Ru mãi ngàn năm từng ngón xuân nồng...”

Buổi sáng Diễm bị đánh thức bằng tiếng chuông điện thoại mẹ nàng gọi từ miền Đông:

- Hôm nào cô sang đây?
- Dạ hai ngày nữa mẹ ạ. Mẹ đi chơi có vui không?
- Thì... cũng vui, tôi ra phi trường đón cô nhé!
- Thôi khỏi mất công mẹ ạ, con đi cùng hai chị bạn.
- Ồ... nghe nói cô học đàn hả?

- Con với mấy chị bạn đang học Mandolin, học cho vui thôi mà.
- Ủ... thì cô cứ học cho vui.

Hai ngày nữa Diễm sang Hoa Thịnh Đốn cùng Hồng Tước và Hương Kiều Loan để ngắm hoa đào nở. Cũng nhân dịp này nàng muốn trắc nghiệm lại lòng mình, tình cảm của mình với Trác. Nghe tiếng nói của mẹ qua máy Diễm cảm nhận một sự dịu dàng, một âm hưởng ấm áp mặc dù vẫn với lời nói thường xuyên của Cụ.

Nghiệm lại nàng thấy như có sự an bài của Thượng Đế, mọi diễn biến xảy ra đều đúng thời, đúng lúc. Nàng đã gặp mấy người con của Trác, có tình cảm thương mến dạt dào. Con bé Uyên ríu rít: “Mẹ có “boyfriend” cho vui, con không muốn mẹ khóc hoài, mẹ vui con cũng vui...” Tuổi trẻ lớn lên ở bên này phát biểu rất hồn nhiên. Tóm lại mọi chuyện như thuận duyên. Xin cảm tạ Phật Trời, cảm tạ các Đấng Bề Trên.

Diễm dạo quanh khu vườn nhỏ, bây giờ đang là mùa Xuân, cây cối như đang hân hoan mỉm cười. Năm nay những bông hoa như to hơn, màu sắc tươi hơn. Cành đào đầy nụ, giò lan nặng trĩu vì hoa, những cây bonsai giữ những bụi nước nhỏ li ti như còn ngậm sương sớm. Năng lung linh, gió nhẹ nhẹ rung rinh... Diễm như đang mơ... mơ mơ, màng màng, say... say say... Nàng như được bọc mình trong nắng, nắng vàng óng như tơ và nắng thật ngọt ngào.

Đỗ Dung

Tuyệt Thủ Đô

Nắng ấm hôm qua thật tuyệt vời ,
Trẻ con người lớn đều đi chơi.
Phố phường đông đúc người qua lại,
Thiếu nữ hân hoan nở nụ cười.

Hôm nay thức dậy tuyết đang rơi,
Nhìn qua cửa kính gió tươi bời.
Cô Đông có lẽ đang hờn giận,
Nên lại gây ra cảnh tuyết thôi.

Giận dữ làm chi cho bận lòng,
Dịu dàng từ già có vui không.
Mỗi năm cô đến thêm hư nát,
Cây ngã cành rơi gió lạnh lòng.

Chỉ vài tuần nữa tiễn cô Đông ,
Giã từ áo khoác với chần bông.
Hân hoan chào đón nàng Xuân đến,
Hoa lá xanh tươi với nắng hồng.

Ngọc Hạnh

Virginia ngày 26/2/15

Điệp Khúc Xuân Buồn

*Em nào rót cho anh ly rượu đắng
Chỉ xin người cùng nhấp chén tình sầu
Rượu mềm môi sao giấc mộng xanh xao
Hãy ôm em kéo xuân tàn phai sắc.*

*Em đã bảo xuân vẫn vương màu áo
Dấu tím buồn nhưng chung thủy bên nhau
Đừng lia xa tìm nước nở nghẹn ngào
Đừng nhìn nhau như người dưng kẻ lạ .*

*Em vẫn hỏi vì sao không từ già
Người ra đi để lại mảnh hồn hoa
Trời mùa xuân sao lạnh lùng băng giá
Mưa sụt sùi còn đâu nắng chan hòa .*

*Em muốn níu thời gian xin trở lại
Đừng trôi đi bao thương nhớ xuân qua
Đừng chấp cánh bay về chân trời lạ
Bỏ trắng thề hai mảnh vỡ chia xa .*

*Con mưa tình sao cứ rơi trên má
Uống chén sầu nghe mặt đắng bờ môi
Rồi mai đây đường đời chia hai lối
Giã biệt nhau chôn giấu giấc xuân đời .*
Ngọc Quyên

Vui Xuân Đón Tết Năm Mới Ất Mùi 2015

Đây là bài thứ hai trăm sáu mươi bốn (264) của người viết về chủ đề Thiên Nhân trong khu vườn Một Cõi Thiên Nhân của trang văn nghệ Oregon Thời Báo.

Thế rồi những ngày Xuân cũng trôi qua nhanh chóng. Bây giờ mọi người trở lại sinh hoạt bình thường của cuộc sống: người nhỏ thì đi học, người lớn thì đi cà và người lớn tuổi hơn nữa thì ở nhà giữ cháu nội cháu ngoại hay đi du lịch ta bà thế giới cho vui tuổi già.

Sinh hoạt mừng Xuân và đón Xuân ở Portland cũng rất là náo nhiệt, rộn ràng. Các hội đoàn tổ chức các tiệc mừng tất niên để bạn bè gặp nhau nhậu nhẹt, chuyện trò vui vẻ sau một năm xa cách nhau và cũng để kiểm tra tình hình nhân số ai còn ai mất. Quý bà thì đi chợ Tết sắm sửa, mua bánh mứt, thức ăn về cúng lễ đưa ông Táo về trời, cúng chay cúng mặn đón ông bà và thân nhân quá vãng về ăn Tết với cháu con. Quý ông thì làm “thợ vịn” hoặc làm “tài xế” đưa quý vị “nội tướng” đi chợ, đi chùa, lì xì tiền cho mấy đứa cháu nội cháu ngoại về chúc Tết ông bà, cả nhà ăn uống rần rần. Các gia đình cùng nhau đi chùa lễ Phật, đi nhà thờ lễ Chúa, cầu nguyện tất cả mọi người được nhiều sức khỏe, an lành trong năm mới v..v...

Gia đình người viết thì cũng “ai sao tui vậy”, cũng lăng xăng dọn dẹp nhà cửa, chung dọn bàn thờ, chung hoa đào hoa mai Mỹ đầy nhà, cúng kiếng đầy đủ thủ tục đón đưa ông Táo, thổ địa, cúng lễ giao thừa, đón đưa cúng kiếng ông bà cha mẹ người thân đã khuất với thức ăn chay thanh đạm, đi chùa lễ Phật để tưởng nhớ đến công ơn Phật Trời, tổ tiên, cha mẹ, lì xì tiền mới cho con cháu, gửi thiệp, gửi điện thư, gọi điện thoại chúc Tết thân hữu và thân nhân còn lại ở Việt Nam để giữ gìn văn hoá đạo đức hay đẹp của Việt Nam v..v..

Trước ngày Tết hai tuần Hội Người Việt Cao Niên Oregon có tổ chức một buổi triển lãm hoa đào và hướng dẫn cách ươm hoa đào sao cho nở đúng ngày Tết rất thành công.

Buổi triển lãm được sự bảo trợ của Mulnomah County Cultural Coalition Community Cultural participation Grants and the Oregon Cultural Trust. Các hội viên Hội Cao Niên chia nhau góp phần vào việc ươm cành đào, cành hoa mai Mỹ sao cho nở đúng ngày triển lãm để quan khách đến thưởng lãm.

Úi chào! người viết thấy phu quân của tôi khệ nệ bụng ra bụng vô các thùng chứa các cành đào, đổ nước vào, đổ nước ra, chong đèn, vụn lò sưởi để sưởi ấm các cành đào cả hơn hai tuần lễ trước ngày triển lãm mà tôi cũng phát mệt và phát bệnh luôn. Smile!

Thế rồi ngày trọng đại giới thiệu về phong tục chưng hoa và phương cách chăm sóc hoa vào dịp Tết cũng đến trong tình thương mến với sự tham dự rất đông của người ngoại quốc và đại diện các đoàn thể. Ông Nguyễn Kiên, một người đam mê về hoa đào, hội viên Hội Người Việt Cao Niên phụ trách phần thuyết trình về hoa đào trong dáng dấp của một cụ đồ. Có nhìn những cành hoa đào màu hồng như má hồng cô thiếu nữ đang xuân đang khoe sắc thắm trong hội trường, bạn sẽ yêu hoa đào hơn và nhớ đến chàng Thôi Hộ với bài thơ ngày xưa đã nổi danh trong thi đàn Trung Quốc qua giai thoại dưới đây:

Sakura - Nhân Diện Đào Hoa Tương Ánh Hồng

Chàng Thôi Hộ ngày xưa đã để lại một bài thơ trứ danh trong nền văn học Trung quốc với vài câu thơ so sánh má hồng của giai nhân và sắc thắm của hoa đào. Truyền thuyết nói rằng khi chàng trở lại đề bài thơ nơi chốn cũ thì nàng con gái kia đã vì tương tư chàng mà khổ đau sầu muộn sắp sửa lìa bỏ trần gian, may thay, vì nhớ thương nàng, chàng trở lại lần nữa kịp lúc nàng đang con hấp hối, mãnh lực tình yêu đã khiến nàng hồi sinh và đôi bên đã kết duyên sống đến bạc đầu.

Đề Tích Sở Kiến

Khứ niên kim nhật thử môn trung,
Nhân diện đào hoa tương ánh hồng.
Nhân diện bất tri hà xứ khứ.
Đào hoa y cựu tiếu đông phong.
(Thôi Hộ 618-907)

Tạm dịch

Thơ đề chôn năm xưa gặp gỡ

Năm xưa cửa ấy ngày này,
Má đào hoa thắm thơ ngây then thùa.
Biết tìm đâu bóng người xưa,
Hoa đào năm cũ cột đũa gió đông.
(Hạt Cát dịch)

Buổi triển lãm hoa đào càng tăng thêm hương sắc với các bình hoa được trình bày rất đẹp, rất nghệ thuật của cô Minh Hạnh, một người yêu hoa và cắm hoa đặc biệt ở Portland mà các bài viết về hoa của cô được các bạn ảo của người viết rất yêu thích khi dừng chân nơi trang nhà <https://suonglamportland.wordpress.com/> của người viết và trang nhà <https://hannahlinflower.wordpress.com/> của Minh Hạnh.

Xin mời xem thêm hình ảnh Triển Lãm Hoa Xuân 2015 tại link: <https://hannahlinflower2.wordpress.com/fa-11-trien-lam-hoa-xuan-2015/>

Cách ƯƠM HOA ĐÀO TẾT

Hoa ĐÀO là 1 trong những biểu tượng của Tết VN, chung hoa ĐÀO Tết sẽ hưởng trọn vẹn hương vị Tết quê hương.

1- Chặt cành ĐÀO (Peach), Anh Đào(Cherry, cherry Blossom)Mộc Lan(Magnolia),Hạnh Nhân (Almont),Mai Mỹ (Forsythia)...dài 1,20m trước Tết 20 ngày.

- 2- Đốt gốc cành Đào như đốt gốc Mai.
- 3- Ngâm vào bình lớn chứa đầy nước ấm, để trong nhà nơi có hơi ấm và ánh sáng.
- 4- Hằng ngày thay nước ấm. Khéo điều chỉnh hơi ấm, nước ấm, ánh sáng sao cho hoa nở đúng ngày 30 hay mừng 1 Tết là quý nhất.
5. Cắm hoa vào bình đẹp đem chưng phòng khách hay bàn thờ.

(Nguồn: Tài liệu do ông Nguyễn Kiên viết)

- Mời xem thêm Plus Google hình ảnh buổi triển lãm hoa đào HCN-7-15- do cô Mary Nguyễn chụp:

<https://plus.google.com/u/0/photos/102020630463027620477/albums/6114143930257559873>

- Playlist youtube triển lãm hoa đào tại Portland do Sương Lam thực hiện:

https://www.youtube.com/watch?v=Gw4vSWBJHMo&index=1&list=PLCWHPuqIsqJOvzyIVvXt_6LaZTpN61yw9

- . Youtube Hội Người Việt Cao Niên Oregon triển lãm hoa Xuân do Ông Kính Tâm Hồn thực hiện:

<https://www.youtube.com/watch?v=hP6cSDSx-DA>

Buổi triển lãm hoa đào rất thành công vì quan khách vừa được ngắm hoa đào từ vườn nhà của Ông Kiên Nguyễn, vừa được xem nghệ thuật cắm hoa đẹp của cô Minh Hạnh, vừa học được cách ươm cành đào nở vào dịp Tết, vừa được đãi ăn nhẹ, vừa được tặng cành đào đem về chưng Tết. Như vậy còn gì thích thú cho bằng.

Xin cảm ơn ban tổ chức, quý vị hội viên Hội Người Việt Cao Niên, cô Minh Hạnh đã góp công góp sức thực hiện buổi triển lãm hoa đào độc đáo này.

Văn hoá Việt Nam cũng đã nói “Tháng Giêng (âm lịch) là tháng ăn chơi” cho nên các sinh hoạt vui chơi mừng Xuân mới vẫn cứ tiếp tục chương trình để chúng ta có thêm dịp vui chơi trong mùa Xuân rồi sau đó lại tiếp tục đi cày “bờ hơi tai” kiếm sống đây nhé. Smile!

Dĩ nhiên niềm vui chung lớn nhất của đồng hương Việt Nam sống tại hải ngoại là tham gia vào các Hội Tết do các cộng đồng Việt Nam tổ chức: Hội Tết ở Salem ngày 2-7-2015, Hội Tết ở Vancouver, Wa ngày 2-14-2015, Hội Chợ Tết Ất Mùi do Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức ngày 2-19-2015, Hội Tết Trường Việt Ngữ Văn Lang ngày 2-15-2015 v..v..

Người viết xin phép các bạn cho tôi được tâm tình với quý vị về ngày Hội Chợ Tết do Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức vì chúng ta đang sống tại Portland, Oregon, vì ở nơi đó trái tim tình cảm của người viết đã gắn liền với từng góc phố tên đường suốt hơn 30 năm qua.

Vợ chồng người viết đã đến dự Hội Chợ Tết mừng Xuân Ất Mùi 2015 do CĐVNOR tổ chức vào ngày thứ bảy 2-21-2015 tại Oregon Convention Center rất là vui vẻ với nhiều chương trình đặc sắc, mang đến nhiều niềm vui nụ cười và lợi ích thực tiễn đến cho khách tham dự.

Thành phần Ban Chấp Hành CĐVNOR nhiệm kỳ 2014-2016 rất trẻ do cô Cổ Vương Ngọc Lan làm chủ tịch với sự cộng tác của Thủy Đàm, Mary Nguyễn, Lương Nguyễn Lê, Từ Đức Tháo, Trần Chu Thủy, Trần Tâm, Eliza Lê, Hương Võ, Hiếu Võ, Nam Phạm.

Có hai chương trình đặc biệt dành cho Hội Tết Portland năm nay:

A- Buổi sáng từ 9:30 Am- 5:00 PM là phần nghi lễ chào cờ, cắt băng khánh thành, tế tổ, múa lân, lixi, và trình diễn Văn Nghệ Mừng Xuân Ất Mùi do các ca sĩ Hội Việt Fan, các hội đoàn phụ trách v..v..

1. Đặc biệt năm nay có chương trình Fashion show áo dài cho Nam và Nữ
2. Trẻ em dưới 10 tuổi và các vị cao niên 65 tuổi trở lên vào cửa miễn phí
3. Từ 9:30 am – 10:00 am vào cửa miễn phí cho mọi lứa tuổi
4. Vẫn có hội chợ y tế như mọi năm (lần thứ 5)
5. Múa lân và lì-xì may mắn cho đầu năm
6. Đặc biệt có trình diễn võ thuật phái Thiếu Lâm Tự
7. Tuyên dương cho học sinh xuất sắc

8. Trình diễn văn nghệ ca vũ nhạc kịch của học sinh trường Việt Ngữ Văn Lang, trường Việt Ngữ Lạc Hồng.

9. Phần trình diễn văn nghệ của các ca sĩ Hội Việt Fan và thân hữu

Mỗi gian hàng đẹp mỗi vẻ và có ý nghĩa khác nhau. Gian hàng của Hội Người Việt Cao Niên Oregon là gian hàng được khách đồng hương đến chụp hình nhiều nhất vì có nhiều bức tranh thư pháp, hoa đào, hoa mai Mỹ rất đẹp và vì có đầy đủ hình ảnh đẹp nét quê hương Việt Nam nay đã nghìn trùng xa cách.

B- Buổi tối từ 7:30 PM đến 12:00 AM Phần nhạc thính phòng và dạ vũ với sự hội ngộ các ngôi sao âm nhạc Oregon

1. Từ 7:30 pm – 8:00 pm nhạc thính phòng

2. 8:00 pm -12: âm nhạc tour dạ vũ

3. Chương trình dạ vũ vẫn đón tiếp cho mọi lứa tuổi

4. Beer và rượu được phục vụ do bởi OCC (Oregon Convention Center) và được đặc một chỗ riêng cho những người trên 21 tuổi vào uống bia (Beer Garden) Những ai chưa đủ 21 tuổi thì sẽ không vào được để uống bia và rượu

Vợ chồng chúng tôi phụ giúp gian hàng của Hội Người Việt Cao Niên và tham gia chương trình trình diễn áo dài nam nữ. Đây là chương trình trình diễn fashion show đặc biệt mà các người mẫu gồm đại diện của nhiều hội đoàn, đoàn thể khác nhau, có sự tham gia của các thân hữu người Mỹ, người Spanish, Hội Người Việt Cao Niên Oregon, Hội Việt Fan, hoa hậu áo dài năm trước, các MC điều khiển chương trình rất là thành công dù các người mẫu này không phải là người mẫu chuyên nghiệp. Chúng tôi đến với nhau trong tinh thần đem niềm vui đến cho tất cả đồng hương. Mọi người đều vui là được rồi.

Người viết đã được “cặp kè” với phu quân trên sân khấu trong quốc phục Việt Nam. Trên sân khấu nhìn xuống, người viết nhận thấy sự vỗ tay ủng hộ “gà nhà” một cách nồng nhiệt của các bạn bè thân hữu của người viết, của các “Fan” mục Một Cối Thiên Nhân hằng tuần của tôi trên Oregon Thời Báo làm cho người viết thật là cảm động, vui mừng. Xin cảm ơn quý vị nhé. Smile!

Sau cùng, người viết xin mượn đoạn văn dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình của tôi hôm nay:

“Đời người như hoa nở, kiếp hoa đôi khi thật giống kiếp người, một số kiếp không được đo bằng thời gian mà bằng giá trị sống. Bông hoa kia dù biết sẽ “sớm nở tối tàn” vẫn cứ ngang nhiên tươi nở, trao tặng vẻ đẹp và hương thơm, được ngân nào thì hay ngân nấy, với tất cả khả năng và sức lực của mình. Bạn cũng vậy, hãy cống hiến cho đời tất cả những gì bạn có với tấm lòng yêu thương. Trên đất sống của mình, hãy cho những người chung quanh những điều tốt đẹp nhất. Cuộc sống sẽ dễ chịu biết bao khi có nhiều hoa đẹp tỏa hương thơm, khi có những người quyết sống như những bông hoa trong vườn hoa muôn sắc màu của nhân loại, để trao ban cho thế giới những giá trị nhân bản huy hoàng.”

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Xin mời quý thân hữu thưởng thức một Youtube Xuân vui đẹp dưới đây do họa sĩ Tổng Phước Cường, một thân hữu cùng ở Portland với người viết thực hiện. Cảm ơn anh TPC nhé. Smile!

Xuân Về / Spring Greetings

https://www.youtube.com/watch?v=BS_bNrGkuuo

Chúc quý bạn vui sống trong an lạc và nhiều sức khỏe để đón mừng Xuân sang.

Người giữ vườn Một Cối Thiên Nhân

Sương Lam

(Nguồn: tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi-MCTN 264-ORTB 665-22415)

Sáng thứ hai sao người ta nghỉ học
Thầy giảng bài em nào hiểu gì đâu
Dòng lệ rưng mí em khê cúi đầu
Hồn lau luyến mang nỗi buồn con gái

Chiều thứ bảy áo bay vàng đại lộ
Chỉ mình em dạo phố thật cô liêu
Vị mình đâu có nhan sắc mỹ miều
Để người ta hẹn hò và đưa đón

Đôi mắt liếc trộm nhìn qua vành nón
Lời chưa ngỏ đã lên tiếng tự tình
Làm xao động một mảnh hồn nguyên trinh
Trang sách vở giấu tờ thư ai viết

Tình yêu đến nhẹ nhàng và thắm thiết
Mơ ước gì trong lứa tuổi xuân xanh
Giữ cho nhau chút tình cảm chân thành
Và nhớ thương tháng ngày vương kỷ niệm

Đỗ Thị Minh Giang

Nét Buồn Con Gái

designed by hp

MẶT THẬT VIỆT GIAN

*

Dân đã biết:

- Đàn anh của VC là Tàu Cộng.
- Đầu năm 2016 VC sẽ bầu Đại Hội Đảng lần thứ XII. (Cứ 5 năm là VC tổ chức một lần để... tranh giành quyền lực).
- 19-11-2014: trước Quốc Hội, Nguyễn Tấn Dũng

HƯƠNG TÌNH!

Tuổi mười tám với nhớ nhung, mong đợi
Vội bồi hồi bài học mới: yêu đương
Ngày vấn vương, đêm mơ tưởng bất thường
Đi muôn hướng mà một phương nhớ mãi.

Tuổi dài dài nữ sinh đầy e ngại,
Tuổi khôn khôn vùng vẫy thời sinh viên
Ai cũng lành nên nụ cười rất hiền
Đón gió quyet, nhìn mây trôi thánh thiện.

Xưa bẽn lẽn, nay năm mươi nhìn lại

đã khẳng định quan điểm trong đấu tranh với
Tàu Cộng là “*Vừa hợp tác, vừa đấu tranh*”.

*

Thơ biếm rằng:
Trông người, trông nắng, trông mưa
Trông cho Cộng chết mà chưa thấy gì.

*

Đảng viên tiến bộ
Tiến? Độ bằng... đen!
Tham nhũng, hối lộ
Đổ lăm bằng khen.
Sinh lăm “cực kỳ”:
Nuôi ai mà “cực”?
“Kỳ”? Rất tinh vi:
Trị bằng bạo lực!
“Voi” Nghị còn thua
Nói chi Kiến Nghị!
Thành tích thi đua:
Hể “kỳ” là “nghiến”!
Ra uy Quỷ Thần:
Cờ đỏ chùng, quần
Vào cổ quần chúng
Cả nước gian truân!
Ấn, đứng, “anh”* ban:
-Anh em bán đứng
Ngoại xâm, nội ứng
Phải bán giang san!
Đại Hội Mười Hai?
Hài! Mưu: đội Hại!
Rồi sẽ toàn hài:
Trao qua, đổi lại...

*

Nhóm bạn bè khờ dại sắp lão niên:
Bao hồn nhiên tan biến! Lắm muộn phiền!
Nét thánh thiện đang nhường màu tóc bạc.

Mình mọc mạc, bao nhiêu năm lưu lạc
Vẫn thương nhau, chất phác như ngày xưa
Bây giờ mưa hay nắng, thiếu hay thừa...
Mình vẫn thế: giữ hương tình thơm ngát./.
Á Nghi25-2-2015.**

(Trích thi tập sẽ xuất bản: ANH O'II)

MÙA ĐÔNG TRI KỶ

Mùa đông năm nay cô nàng đông đành,
Nhiệt độ lên xuống lúc lạnh lúc không,
Mới tuần trước thành phố đầy nắng ấm,
Vườn nhà tôi hé nhụy những cành Hồng.

Thế mà hôm nay mùa Đông đang khóc,
Buổi sáng thức dậy tôi thấy mưa rơi,
Qua khung cửa sổ bầu trời u ám,
Không có mây, không có ánh mặt trời.

Mùa Đông vẫn là cô gái dễ thương,
Trong tình yêu hay dối hờn như thế,
Tình hạnh ngộ hay là tình trăm năm,
Cuộc tình nào cũng có thời sóng gió..

Tôi thương quá những nụ hồng e ấp,
Gió mùa đông mà tưởng gió Xuân sang,
Mùa đông chưa qua thuyền chưa chuyển bến,
Tình đôi bờ vẫn đợi chuyến đò ngang.

Tôi thay áo theo mùa, theo thời tiết,
Những ngày cuối đông vẫn chiếc áo len,
Nếu đêm nay trời còn mưa bão rớt,
Có ai về đường vắng lạnh bước chân.?

Đừng buồn nhé những tâm hồn cô quạnh,
Đời lại vui dù nắng sớm mưa chiều,
Ngày lại đến dù đêm tàn nguyệt tận.,
Tình lại kẻ đôi bóng một tình yêu.

Đừng buồn nhé những cành hồng hé nhụy,
Đợi Xuân về cho cuộc tình nở hoa,
Mùa đông mưa gió chút tình tri kỷ,

Quân đội cũng đấng, đoàn

Tình báo để biết địch:

Đình báo để biết... tịch!

Ôm của chạy an toàn.

*

“Thành công” đại.

“Thành công!”

Thành công cóc!

Công đã thành: tang tóc cả quê hương!

Bao đau thương tận gốc của cùng đường

Thương xã tắc rơi vào tay phản tặc.

“Vừa hợp tác, vừa đấu tranh”* với giặc

Như người vừa tập hát, vừa đánh trâu!

Trẻ con nào chặn trâu bị mê hoặc?

Và người lớn ai khom lưng, cúi đầu?

Viết gian lý toàn những trò ly gián

Mặc hoang tàn, bầu bán: đèn màu giăng

Đỏ nhập nhằng: treo lủng lẳng, kéo, căng

Khoe “đại thắng” nhập nhằng mâm Ruồi Nhặng.

*

Đã biết thế, xin ai đừng yên lặng!

Dùng tài năng, cố gắng dẹp bạo tàn

Cứu muôn dân ra khỏi cảnh lầm than

Vì giặc Hán đã gần trong gang tấc.

Ý Nga, 24-2-2015

***Nghịch chữ và nói lái:**

Đảng viên tiến bộ > Tiến? Độ bằng... đen!

“cực kỳ”

“Voi” Nghị > Kiến Nghị! > ky, nghiến”!

chùng, quần > quần chúng

Người nhớ nhau khi trời đất sang mùa.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Một ngày mưa lạnh. Feb.23- 2015)

LÀN ĐẦU CHẠM TAY

*

Để nhớ Sài Gòn 1976

*

Run tay anh tặng món quà.

Con chi trong ấy chắc là sóng nhả?

Đưa tay em nhận, bần khoản:

Con chi trong trái tim ngoan loạn cuồng?

Trao quà: run! Nhận: cũng run!

Cùng ăn gà nuốt dây thun cả rồi?

Mắt đưa lúng túng bồi hồi

Hai người bên lên. Kỳ khôi hai người./.

Á Nghi, 23-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: TÌNH CUỒI NÈ ANH.

Trình bày: **BẢO TRÂM**)

SẼ TÌM RA EM

Đầu này người chi hăng say

Cuối kia: “-Phải, trái...” Nắng gay, mắt nhòe...

Lên cao núi vắng hoe hoe

Toàn nghe tiếng hót chích chòe ba hoa.

Oi em sơn nữ hôm qua

Ở đâu mà ngoại, nội ra hỏi chào?

Tìm em lặn đạn, lao đao

Cả ngày con đói còn cào rồi nha!

Thôi đành xuống núi thứ Ba,

Thứ Tư anh lại tìm nhà, tìm em.

Thứ Năm, thứ Sáu tìm thêm

Cuối tuần vẫn kiếm, thử xem ai tài.

Xing đừng trốn tới thứ Hai./.

Á Nghi, 23-2-2015

Án, đứng, “anh”* ban > *Anh em bán đứng*
Đại Hội Mười Hai? > Hai! Mười: đội Hai! > hai:
Tình báo để biết địch > Đình báo để biết... tịch!
“*Vừa hợp tác, vừa đấu tranh* > vừa tập hát, vừa
đánh trâu!
gian lý > ly gián

(Trích biếm thi chính trị: BAO TIẾN SĨ ĐÀU RÒI?)

EM NHẮC GÌ ANH?

Mồng Hai Tết em nhắc gì anh nhớ?
Nhắc Quê Nhà trong biển loạn bên kia,
Nhắc dân ta đang chết dờ kia kia,
Hay nhắc nhớ: Việt Nam trong biển lửa?

Ý Nga**20-2-2015

Một Thoáng Mưa Xuân

Sài Gòn một thoáng trong mưa
Giọt rơi thấm đất như vừa tái xuân
Cành non lộc biếc tung bồng

(Trích thi tập sẽ xuất bản: THÌ THÂM).

AI CHÊ MẶC NGƯỜI!

Dùng từ tâm mà sống!
Cuộc đời sẽ bình an
Trong nước: trắng là bóng
Cổ vớt là hại thân!

Người hả hê, hân hoan
Phải đầu hoàn toàn xấu!
Chị nã nê, khờ khạo
Cũng không xấu hoàn toàn!

Lấy lòng nhân làm chuẩn
Từng phần vui toàn phần
Gieo trồng và nhả phần
Tô đẹp đoạn đường trần!

Ý Nga, 23-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: LÒNG NHÂN TỬ)

Đóa Vô Thường Vạn Kỳ

“Đôi tay anh dịu dàng
Dịu em trong mộng vàng”
Đêm ngàn sao lấp lánh
Ngây ngất vòng tay đan .

Khói sương mờ nhẹ
Lan tỏa bờ môi ngoan
Nồng nàn vương trong gió
Canh dài em mơ hoang.

Vô thường dù trăm năm
Gối mộng cho em nằm

Nở hoa trắng hội nghe chừng đông tan

Mùa đông khắc khoải úa tàn

Ngẩn ngơ chiều vắng mưa ngoan giọt mềm

Rơi theo từng bước chân êm

Hồn quay quắt thuở êm đêm có nhau .

Nụ tình xuân chín ta trao

Long lanh như vạt nắng vào cơn mưa

Xóa tan băng giá giao mùa

Thì thầm gió bắc đông đưa ước nguyện

Xuân đi xuân đến bởi duyên

Nửa đời tìm khắc giữ nguyên câu thề

Mưa từ tiền kiếp mỗi mê

Mưa qua bão tố mưa về lòng nhau .

Giọt thương vỡ giấc chiêm bao

Ru bờ cát mộng xôn xao biển tình

Mưa xuân lấp lánh bình minh

Biếc màu kỷ niệm lung linh hạt chờ .

Ngọc Quyên

NHÀ TA SAO ĐỂ GIẶC NGÔI?

*Quên nhọc nhàn khôn khó
Xuân thăm hàng mi xanh .*

*Anh ra đi chiều ấy
Mưa nả nùng qua song
Hương tình em xin gửi
Theo dấu người thương mong .*

*Đôi tay anh dịu dàng
Đưa hồn em mênh mang
Xuôi dòng thương năm tháng
Con sóng tình miên man*

*Mùa xuân từ tiền kiếp
Anh đã dành cho em
Nở hoa muôn vạn kỷ
Tình một đóa êm đêm .
Ngọc Quyên*

“HỮU NGHỊ” KHOE XOEN XOÉT

Che che, giấu giấu cho nhau
Phải đâu mền chiếu mà tao thương mày
Kéo bên kia, hở bên này
“Cháu con các cụ” cứ bày nhau ăn
Buôn dân, bán đất dân dần
Môi Răng vớ vẩn, ai cần biết ai.

Ý Nga, 22-2-2015
Mùng Bốn Tết Ất Mùi
(Trích tập biếm thi chính trị sẽ xuất bản: BAO
TIÊN SĨ ĐẤU RỒI)

CHỢ XUÂN MỒNG BA

Có hai người Sài Gòn
Vừa được gần nhau hơn
Địa cầu dù bao lớn
Trái đất vẫn tròn... tròn...

Có hai người Đà Lạt
Con tim đập tung bùng
Cùng nhìn nhau ngáp ngừng:
Trùng phùng, đầu cùng bạc.

-Nhà anh*? Ấy cũng nhà tôi!
À nhanh, chấp nhận tà, nhoi nhoi kia!
Ngày càng lộ rõ ăn chia
Rày càng lộ ngõ: không dì, chiếm luôn!

-Tôi vui, anh cũng chẳng buồn
Hai ta mặc sức bán buôn! Ai gờm?
Bàn dân chạy gạo, kiếm cơm
Hai ta cạy gạo, chiếm, chôm thỏa lòng
Truy lùng đục, diệt sạch trong
Dân oan khiếu kiện? Cổ tròng là xong!

*

Đau lòng, BẠN NHỊN NHỤC KHÔNG?
NẾU KHÔNG: QUYẾT TỬ MỚI MONG CÒN NHÀ.

Ý Nga, 22-2-2015
Mồng Bốn Tết Ất Mùi

*Các đại danh từ: tôi, ta, anh ám chỉ bọn Cộng.

***Lái và nghịch chữ:**

Nhà anh? Ấy cũng nhà tôi > À nhanh, chấp nhận tà,
nhoi
Ngày càng lộ rõ > Rày càng lộ ngõ:
chạy gạo, kiếm cơm > cạy gạo, chiếm, chôm

Có hai người Nha Trang
Quán cà phê trầm lặng
Nhờ chờ vợ, lang thang
Nhận ra ngày lính tráng.

Đây Bạc Liêu, Cần Thơ,
Đó Trà Vinh, Cai Lậy,
Kia Phú Quốc, Mỹ Tho
Kìa Quảng Nam, Quảng Ngãi...

Sao mà vui thật vui!
Sao cũng có ngậm ngùi?
Người cười, người ướt mắt
Bao giờ được trở lui?

Ngày mai là mồng Bốn
Hết Tết trời tha hương
Lại lẳng xẵng, chộn rộn
“Cày” tiếp một đoạn đường.

Xuân xứ người là thế!
Buồn cho người xa quê
Buông bỏ hay đặt để
Tình hoài hương ừ ê./.
Ý Nga20-2-2015**
Mồng Một Tết Ất Mùi

HÃY NHƯ NGÀY HÔM NAY

Hãy như ngày hôm nay

Ô kìa ! Xuân rục rỡ

Con chim hót mừng ai !!!

Đất trời mơ rộng mở

Hãy như ngày hôm nay

Đóa hồng xinh hé nụ

Ngạt ngào tỏa hương bay

Dù cành gai vira nhú

BẮT ĐỀN ANH

*

Để nhớ mãi Sài Gòn

*

Em mười tám thẹn thùng,

Anh hai mươi ngại ngùng

Mình nhìn nhau lúng túng

Hai nhịp tim bập bùng.

Hãy như ngày hôm nay
Trời xanh vàng nắng lụa
Gió có lùa mây bay
Chim nghiêng vai múa hát

Hãy như ngày hôm nay
Dòng sông tuôn chảy mãi
Vệt nắng vàng tàn phai
Hoa trôi không trở lại

Hãy như ngày hôm nay
Ngoài hiên đầy gió lộng
Bướm vờn hoa đắm say
Đùa vui bên cánh mỏng

Hãy như ngày hôm nay
Trời đang mưa hay nắng
Chân bước nhẹ đi hoài
Hành trang ? Ở cứ quăng!
Kiều Mộng Hà

Đầu Năm Xin Một Chữ Nhàn

Đầu Năm biết viết gì đây,

Em, nữ sinh khù khờ
Anh, sinh viên xe tơ
Tơ tình mềm nhung nhớ
Mượt mà và nên thơ.

Dáng anh cuối sân trường
Đứng chờ thật dễ thương
Mỗi ngày đều đưa đón
Lang thang khắp phố phường.

Đang an nhiên tự tại
Tự nhiên đêm hóa dài,
Tự nhiên chờ giọng nói
Biết bắt đền ai đây?

Dưng không mà hồi hộp
Suốt cả ngày vì ai?
Dưng không mà mất ngủ
Gối mềm cũng loay hoay.

Bình minh rồi hoàng hôn
Bồn chồn! Ơi bồn chồn!
Xuân ơi! Không yên ổn
Đầu thôn nhớ cuối thôn./.

Á Nghi20-2-2015**

Mồng Hai Tết Ất Mùi

Tâm chưa an bởi đắng cay đã nhiều.
Chuyện nhà, chuyện nước buồn hiu,
Lòng còn trĩu nặng bao điều lo âu.
Tương lai nào biết về đâu,
Xin cầu vận hạn giải mau, được "nhàn".
Tâm nhàn, thanh thản quanh năm,
Thân nhàn, an hưởng, không cần giàu sang.
Nước nhàn, không có can qua,
Dân nhàn, thịnh vượng, an hòa, sống vui.

Nguyễn P. Thúy

MOTTHOANGNNVT@GOOGLEGROUPS.COM

Thơ Đầu Năm

Đầu năm cầm bút viết gì đây
Niềm thương nỗi nhớ chắt vai gầy
Mắt mỏi, đôi trông với cố quận
Quê nhà biển biệt khuất chân mây

Đầu năm lòng chợt sợi tơ vương
Chưa gặp sao mà vội cảm thương
Mùa Xuân chim hót ngoài khung cửa
Nắng ấm len vào hoa ngát hương

Chào Xuân thức dậy mỉm môi cười
Trái tim nhân ái đóa hồng tươi
Thăm thiết chân tình lưu luyện mãi
Vòng tay êm ấm gửi trao người .

19-2-15

Minh Giang

Một Thoáng
Lũì Phở Vũng Tàu

MOTTHOANGNNVT@GOOGLEGROUPS.COM

X U Â N

Ái Hoa

- Anh ơi! Hễ mỗi lần nghĩ đến chữ Xuân là những lời ca và âm điệu đó lại lảng vảng trong trí em, làm em cứ muốn mở miệng ra để hát anh ơi! “Em như o con gái hãy còn xuân, trong trắng thân chưa lấm bụi trần...”

Buổi sáng khi những tia nắng sớm còn đang thẹn thùng len lén qua khung cửa sổ, đang nằm êm ấm lơ mơ trên giường thì ông Văn chợt thức dậy vì tiếng ư ừ của ai đó ở bên tai. Không giống tiếng chim hót ngoài vườn. Tinh hơn một chút nghe ra thì chính là giọng của bà vợ ông. Bà đang nói cái gì, ngân nga cái gì mà có xuân ở trong ấy... Từ cung Sol chuyển lên cung La. Trời đất! A! Sao mới sáng sớm mà bà ấy đã nổi cơn ghiền Karaoke vậy kia? Nhưng giọng hát của bà đầy tình điệu, giọng Huế của bà nghe buồn cười mà dễ thương làm sao! Sau một đêm ngủ nghe đầy đủ, mở mắt ra nhìn thấy bộ mặt hồng hào đầy xuân sắc của bà, ông Văn cảm thấy xuân tình dào dạt. Tinh táo hẳn, ông mắng yêu:

-Chời ơi là chời! “Em như cô gái hãy còn xuân” đó mụ ơi. Làm gì có o con gái này o con gái nọ ở đó? Mà khi người ta nói với một em nào “em như cô gái hãy còn xuân”, thì người ta chỉ định để em đó tưởng thiết thôi. Chẳng hạn tôi ca với một bà nào đó nhè! Vậy cái bà đó chắc gì “hãy còn” xuân. Hà hà! Mụ đừng có ham! Chữ “mụ” đối với hai vợ chồng giống như “honey” tiếng Mỹ vậy đó. Ông Văn nói lên một cách âu yếm và bà Văn nghe cảm thấy dịu ngọt trong lòng.

-Ồ! Em là người Huế thì nói theo kiểu người Huế chớ. Anh cũng vừa mới kêu “Chời ơi là Chời!” đó chi? Mà cái anh ni! “Cô gái” trong bài ni là nàng xuân chớ có phải người mô mà anh nói rứa? Em đang nói chuyện với anh về xuân đây mà.

-Để tôi đọc cả bài thơ cho mụ nghe này, rõ ràng là bài Gái Xuân của Nguyễn Bính do...à, do Từ Vũ phổ nhạc đó. Mụ cãi với tôi sao được?

Cứ thế ông đọc trọn tru hết cả bài, kể cả những câu Từ Vũ đã thêm vào khi phổ nhạc. Ông còn bảo:

-Mụ ráng mà học hết cả bài đi, chỉ hát một câu hoài không chán sao?

Tiết trời êm ả, mát mẻ, nằm bên cạnh chồng trong khung cảnh đầy xuân ý như vậy trong lòng bà Văn cảm thấy như đang say men xuân, muốn làm một bài xuân ca, thế mà ông chồng không hiểu gì cả! Đâu phải là bà không biết bài ấy, chỉ tại ... chưa nhớ ra thôi. Bà hỏi ông:

-Rứa anh biết Nguyễn Bính có mấy dzợ hôn? Có biết Nguyễn Bính viết bài ni cho mụ mô hôn nè?

Ông Văn bí thật. Ông nhớ trước đây, khi ông đang như làn mây xám lác loài trôi, đến đình Ngự Bình đến dốc Nam Giao bị đình cao vướng lại, rồi yêu mây núi Ngự nước sông Hương quá hoá thành giáo sư văn chương và triết ở trường Quốc Học, khi ấy ông đọc khá nhiều sách vở, nhưng có bao giờ đọc thấy bí sử đó đâu! Bà ấy hỏi đó là nữ sinh ban A trường Đồng Khánh thì làm sao mà biết được nhỉ? Nghe ông lảm bảm trong miệng câu “Chuyện này mụ ấy kiếm đâu ra vậy cà?”, bà Văn đằng hắng một tiếng rồi nói một cách trịnh trọng:

-Người ta ngẫu nhiên đọc thấy trong tiểu sử của Nguyễn Bình đó. Bốn mẹ vợ của ông nó chẳng ghen nhau, còn cùng nhau ca ngâm những tác phẩm của ông để nhớ tưởng đến ông chồng thi sĩ của họ nữa. Còn cái “Sông Vân” trong bài thơ ni thì ai cũng chịu, không biết con sông nó ở mô. Chẳng phải là nơi mà Tây Thi đã giặt lụa. Chắc là ông vợ được một o tên Vân mô đó ở đó nên lấy tên o nó đặt tên cho con sông. Biết mô được rằng ông biết từ trước sẽ có chị Xuân Vân ni nên đã đặt sẵn tên sông như rứa cũng có. Hi hi!

Ông Văn phì cười:

-A! Thì ra mẹ thích bài này vì tác giả của nó có nhiều vợ và vì trong đó có tên mẹ. Công nhận tên mẹ cũng hay thiệt, mây mùa xuân, trong xanh đẹp biết đường nào! Chả trách mây Thăng Long đã phải “kết” với mây núi Ngự từ nhiều năm trước để cho ra đời một đám mây nhóc vượt sông vượt núi vượt đại dương phiêu lãng qua đây! Hà hà! Nguyễn Bình chịu chơi ghê nhi! Các bà vợ ông ta lại chẳng ghen. Thú vị thật!

Nghe ông Văn nói vậy bà “xì” một tiếng, phảng phất có mùi giấm chua dù bà vừa nằm quay mặt qua phía bên kia. Bà chợt nhớ lại câu ông chồng nói lúc nãy, “chẳng hạn tôi nói với bà nào đó...” A!

-Đàn ông, ông nào cũng như ông này; tham lam chẳng biết mấy cho vừa. Có khi đang nằm với vợ mà lòng tơ tưởng tới năm bảy bà khác. Ông cũng chẳng khác gì đâu. Bộ ông đã từng phỉnh phờ tôi rồi hay sao?

Chữ anh và em biến mất, thay bằng ông và tôi, và bỗng nhiên bà biến thành thành người nói giọng Bắc thật lạ. Ông Trần Phúc Văn người Hà Nội chính hiệu còn bà, Tôn nữ Xuân Vân là người Huế thứ thiệt. Thường nếu mình giả giọng miền khác giỏi cách mấy đến khi giận hay cần nói nhanh cũng lòi đuôi ra nhưng bà Văn thì ngược lại, khi bà giận thì bà nói giọng Bắc y chang mấy bà đồng hương của ông, nghe có lẽ còn du dương hơn nữa. Lấy chồng người Hà Nội, và nhất là ở gần những đàn bà Bắc chữ chồng hay là những cơ hội tốt luyện cho bà Văn nói giọng Bắc rất lưu loát.

Ông Văn vội vàng dựng mưu Gia Cát Lượng (hay chức họ Sở chưa biết), cũng thay đổi cách xưng hô, nghe khách sáo nhưng dĩ nhiên là có công hiệu hơn kiểu chà xát nổi tiếng của người Thái:

-Khi không sao giận anh vậy em? Anh có làm gì cho em buồn đâu? Này này! Anh vừa định nghĩa tên em “xuân vân”, bây giờ để anh định nghĩa chữ “xuân” cho em nghe nhé!

Bà Văn giấm dẫn:

-Xuân là xuân chứ còn gì nữa mà phải định nghĩa?

-Có chứ em. Chẳng những mình cần biết “xuân” có nghĩa là gì mà còn phải biết rất nhiều điều liên quan đến “xuân” nữa kia. Này nhé:

Ai cũng biết Xuân là một trong bốn mùa trong năm. Xuân, Hạ, Thu, Đông trong một năm cũng như Sáng, Trưa, Chiều, Tối trong một ngày, và Sinh, Lão, Bệnh, Tử trong đời người, tuy nhiên chẳng mấy ai thêm tìm hiểu ý nghĩa của chữ ấy là gì. Tiếng Anh chữ “spring”, danh từ,

ngoài nghĩa mùa xuân còn có nghĩa là mạch nước, nguồn, sự nảy lên, bật lên, tung lên, đàn hồi, lò xo, tính chất khoẻ mạnh, sự sung sức. Một tự điển kia còn chua thêm nghĩa sự vui mừng nhảy nhót, nhảy sào, và nhảy ngựa nữa. Nói chung đều là những cử động vui vẻ trẻ trung đầy sinh lực. Mùa đông dùng hơi lạnh áp ủ tinh khí cho sinh vật và thảo mộc (tuông như đang bệnh hoạn hay đang chết) để chờ đến mùa xuân. Khi khí hậu ấm áp ôn hòa thì sinh vật và thảo mộc như được sinh khí của mùa xuân tiếp sức để bùng dậy, để tái sinh. Loài gấu ra khỏi chỗ ẩn, chim chóc hết ủ rũ, cây cối đâm chồi, cỏ mọc xanh tươi, thú chạy đầy đồng, ngàn hoa đua nở, và nhất là con người, như có một sự đồng điệu nào đó với thiên nhiên, chẳng những hết xanh xao mà còn thấy vui tươi, dễ chịu, và yêu đời. Có lẽ vì vậy mà người ta dùng chữ Spring để chỉ Mùa Xuân. Anh liên tưởng đến một nàng con gái sau nhiều năm lòng giá lạnh vì bị phụ tình, tưởng rằng chẳng còn có thể yêu ai (mùa đông), một hôm, bỗng nhiên một hình bóng thật lý tưởng đã xuất hiện giữa một trời đầy hoa mơ hoa mận nở (Gái Xuân của Nguyễn Bình), khơi lại tin yêu và xuân tình trong lòng nàng (mùa xuân).

Như thế mùa xuân được coi như là thời gian nảy nở, phục hồi, đổi mới cho vạn vật, là thời gian cho những sinh mạng mới ra đời, và là lúc mà vòng luân chuyển của vũ trụ lại khởi phát, thường là hướng đến chỗ tốt đẹp hơn xưa. Em đồng ý không?

Bà Văn thường thắc mắc tại sao có nhiều cặp vợ chồng chồng Huế vợ Bắc hoặc ngược lại, giống như vợ chồng bà như thế!!! Phải chăng là tại vì họ thích giọng nói của nhau? Bà vẫn rất thích nghe giọng nói có âm điệu như đọc thơ của chồng bà. Bà đang thầm khen ông: “Giọng Bắc Hà Nội của anh hay thiệt, nhất là khi bàn về văn chương, thao thao bất tuyệt thế này trầm bổng cứ như nghe hát, anh lại am hiểu về nhiều lãnh vực như vậy hèn gì có nhiều người thích anh, nể anh cũng phải.” Nghĩ đến đây thì hình ảnh những người đàn bà vẫn đi theo “anh anh em em” với ông lâu nay làm bà đâm ra giận ông! Nửa yêu, nửa hờn, bà đáp cộc lốc:

-Nghe cũng có lý.

Nghe giọng vợ lừng lờ nhưng ông Văn cứ tảng lờ, cứ thao thao bất tuyệt:

-Thật ra thì trên quả đất thời tiết mỗi nơi mỗi khác theo ảnh hưởng của mặt trời, và vì thế các mùa cũng đến vào các khoảng thời gian khác nhau. Có vùng chỉ có 2 mùa, mưa và nắng. Những xứ thuộc vùng nhiệt đới ở chí tuyến bắc và nam của đường xích đạo chẳng hạn thì không bao giờ có mùa xuân. Xuân ở Mỹ (thuộc Bắc Bán Cầu) bắt đầu với xuân phân, khoảng 20 tháng 3 và kết thúc với hạ chí, khoảng 21 tháng 6. Em biết không? Ở Nam Bán Cầu thì mấy tháng 9, 10, 11 mới là mùa xuân đó. Người Việt mình dù cũng theo âm lịch và ăn Tết vẫn chia đều mỗi năm làm 4 mùa, bắt đầu bằng mùa xuân với 3 tháng giêng hai ba, và cứ thế mà tính cho đến cuối năm âm lịch. Còn gì thú vị bằng khi mình có cơ hội để hưởng mùi vị thời tiết của mỗi một mùa khác nhau phải không em?

Ở đất Cali mình cũng được trời ưu đãi cho những hương vị của mùa xuân, nhưng chính trong mùa này thường có bão động giông bão, mưa đá, và lụt lội trong những vùng gần núi non do băng tuyết từ mùa đông để lại tan chảy thường nhất! Một điều đáng nói ở đây là đang ở Mỹ mà mình lại ăn Tết của người Tàu, vẫn mua mứt món bánh kẹo làm giàu cho các hãng thực phẩm Trung Quốc. Anh thấy năm nào em cũng mua, giữ lại giữ tới từ đầu năm đến cuối năm, cuối cùng cũng phải dzọt vào thùng rác.

Bà Văn ngó ra vì câu kết thúc “quá khích” của ông chồng. Đang nói chuyện trời đất vạn vật tự nhiên ông trở giò lái đá bà như thế! Xoay mặt lại phía ông, với giọng Bắc vẫn còn, bà kêu lên:

-O cái ông này! Người ta ăn Tết thì mình cũng phải ăn Tết. Người ta đón ông bà thì mình cũng phải mâm quả để đón. Ai cũng có mứt món để đãi khách mà mình không có coi sao được? Chẳng lẽ trong nhà ngày Tết không có gì để nghèo cả năm hay sao?

Giọng ông Văn nhỏ lại, như muốn hãm bớt cái đà đang lên của bà:

-Đành là vậy. Mỹ tục mình cứ theo, nhưng cũng nên uyển chuyển một chút em ạ. Cũng ông bà đầu năm là điều nên làm. Hương, hoa, quả, xôi, thịt, gà, vịt, bánh trái gì cũng được hết nhưng chỉ nên đại khái thôi. Nhất là mứt món, nên giảm thiểu tối đa, vì mua nhiều mà chẳng ai dám ăn thì phí lắm. Em cũng biết ở đây người ta phải kiêng ăn cực khổ thế nào rồi... Em à! Anh vẫn cảm thấy ám ức khi phải ăn Tết ké với kẻ đã đờ hộ mình cả ngàn năm trước và hiện nay vẫn đang tìm cách lấn áp đất nước nhỏ bé của mình gây đau khổ cho dân mình.

Mới năm ngoái đây, khi đi dự lễ Giỗ Tổ Hùng Vương, bà Văn nhớ đã đọc một cuốn sách nhỏ do nhóm Văn Hóa của Hiệp Hội Người Việt San Diego biên soạn nói về lịch sử của nước ta. Đầu đuôi không nhớ rõ, chỉ nhớ đại khái thôi. Giận vì bị chồng đá giò lái chưa trả đũa được, dù ông đã giải thích hữu lý nhưng vẫn còn tung túc nên bà đằng hắng, thuyết luận một hơi:

-Anh nói vậy là sai. Nước Việt Nam ta có gần 5000 năm văn hiến, mình cũng như bao nhiêu nước Á Châu khác chia chung âm lịch với nước Tàu nên cũng ăn Tết như họ thôi. Mình đã ăn tết âm lịch từ đời Hồng Bàng, đời Hùng Vương. Anh nhớ sự tích Bánh Dầy Bánh Chung không? Vào đời Hùng Vương thứ 8, nghĩa là rất lâu trước khi Tàu đờ hộ Ta, hoàng tử Lang Liêu nhờ làm được loại bánh này mà được vua cha truyền ngôi lại đó.

Ông Văn vừa cười vừa khen:

-Hay! Không ngờ bà xã của tôi nhiều kiến thức quá! Rồi giọng ông hơi trầm xuống: Điều anh muốn nói là mỗi lần Tết đến, ở đây truyền thanh, báo chí gì cũng chỉ gọi là Chinese New Year, làm anh cảm thấy như Tết của ai đâu chứ chẳng phải của mình. Trong lúc tha hương, tâm trạng đó lại càng làm mình cảm thấy bơ vơ hơn nữa.

Được chồng khen bà Văn rất thích thú. Giọng buồn của ông cũng làm con giận của bà nguôi đi. Bà thấy chồng nói đúng; không thấy lạc lõng sao được khi mình ăn Tết là Chinese New Year (tháng 1 hoặc 2) trên đất Mỹ (vẫn còn mùa đông, vì mãi đến 20 tháng 3 mới đến mùa xuân, theo thiên văn học)! Từ lâu bà Văn chẳng những không quan tâm đến chuyện chính trị, bà còn ít khi nghĩ xa nghĩ gần, chỉ người ta làm sao mình làm vậy. Như bao nhiêu người đàn bà đảm đang khác, bà Văn cứ như là đang ở quê nhà; mỗi lần năm hết Tết đến bà dọn dẹp cho nhà cửa sạch sẽ để đón ông Táo (ông Táo của mình có sang Mỹ chơi không nhỉ?), mua đồ ăn thật nhiều mong cả năm được sung túc, và đi đứng ăn nói rất cẩn thận để cả năm khỏi gặp rắc rối xui xẻo. Thế nên dù không ai ăn, Tết nào bà vẫn chất hàng Tết đầy nhà. Tết ta ai cũng bận đi làm, có ai đến làm khách đâu, mà khách có đến thì ai cũng nhịn những món bên nhà mình vẫn rất quý! Mâm cúng tổ tiên ông bà; hoa quả, bánh chưng bánh tét, mứt món, xôi thịt...thì, dĩ nhiên các vị chỉ hưởng hương hoa, con cháu bận đi làm xa, hai vợ chồng ăn kiêng cả, nên dù tiếc mấy cũng đành... để dành cho sở vệ sinh thành phố. Trong

thâm tâm bà Văn đã cảm nhận được những điều mà chồng vừa nói đến, quả thật bà đã làm một cách “hơi vô lý.” Trước đây mấy phút bà định hờn mát với ông nhưng bây giờ thì như bong bóng xì hơi. “Ông nói cũng có lý mà.” Bà tự nhủ.

Bà phục chồng có kiên thức, ăn nói bật thiệp, văn chương lưu loát, nhưng khi nhớ lại vì vậy mà mấy người đàn bà con gái thường gọi điện đến nhà nói chuyện với ông thì Cái Ghen âm ỉ lại nổi lên. Bà than:

-Thường người ta cho rằng phải trẻ mới còn xuân. Mấy ông thấy vợ già là đi kiếm bồ nhí ngay. Bà Mai hôm qua cho tôi hay ông Mai đã lấy một cô bằng tuổi con gái ông. Ông lấy có có người thuê về VN xem phong thủy, sau đó bảo rằng hồ nước nhà cô kia vượng khí vượng tài nên trồng cây mai ở đây luôn. Tôi cũng hết xuân rồi nên chưa biết lúc nào thì đến phiên ông sẽ chê tôi khác tuổi ông để đi tìm người xuân trẻ đây!

Giọng bà có một chút gì cảm cảnh, pha một chút gì lo âu cam chịu, nghe như một tiếng thở dài, làm ông Văn chạnh lòng:

-Em ạ! Chưa hẳn trẻ mới là xuân. “Xuân đi xuân đến hãy còn xuân...” mà. Trời đất đã qua vô số thời gian vẫn còn xuân. Mỗi năm có chu kỳ của thời tiết, mùa xuân có mạnh, trọng, quý xuân nè, mỗi tháng có thượng, trung, hạ tuần của từng tháng, mỗi ngày có biến chuyển của từng giờ. Những thay đổi, những biến chuyển này chắc hẳn cũng có ảnh hưởng âm dương ngũ hành song song hay tương ứng/tương phản với vạn vật trong vũ trụ. Ta thấy chim hay ca vào buổi sáng, như thế chẳng phải chúng cảm thấy xuân vui trong buổi sáng hay sao? Con người dù trẻ hay già mỗi ngày sau một đêm ngủ dậy đều cảm thấy như sức lực được phục hồi, như thế chẳng phải mỗi ngày đã trở lại thanh xuân hay sao? Có vài câu thơ anh ngâm cho em nghe này,

Nắng ban mai sáng niềm hy vọng,
Gió sớm vờn gọi nỗi hân hoan,
Ngàn hoa nở cho thêm hương sắc,
Chim líu lo đệm nhạc tung bừng. (Thơ lảm cẩm của tác giả)

Không cần phải đợi đến xuân mới thấy trời xuân, tiết xuân, xuân y, xuân sơn, dáng xuân, nét xuân, xuân sắc, xuân ca, xuân thi, xuân xanh, hương xuân, hoa xuân, mưa xuân, gió xuân, nhụy xuân, sương xuân, xuân ý, xuân tứ, xuân khí, xuân tiếu, xuân khúc, xuân bôi, xuân tửu, men xuân, hay là hồi xuân, xuân dược, xuân tinh, xuân mộng, xuân cung, xuân thủy... đâu em. Câu “Xuân tiêu một khắc giá đáng ngàn vàng” chẳng phải chỉ đợi đến mùa xuân mới nói được. Không phải chỉ riêng ta mà bao nhiêu người khác hàng ngày vẫn hằng nhìn ngắm và thưởng thức, chỉ có khác nhau là với ý thức hay vô tình mà thôi. Những người con trai muốn tỏ tình một cách lãng mạn thường gọi người con gái là Xuân hay Hoa Xuân và tự ví mình là Bướm hay Bướm Xuân. Bướm dù là bướm ma, đen, trắng, hay già gãy cả cánh cũng vẫn là bướm, vẫn hút nhụy hoa được và hoa xuân thì từ hoa bìm bịp, thúi địt, đến tường vi, thạch lựu, hồng cảm, kim tiền, mẫu đơn, đào tiên, cỏ mai, hoàng lan, bạch cúc, dạ lý, đều có nhụy ngọt ngào. Em đối với anh lúc nào cũng vẫn là nàng xuân tươi thắm, còn xuân sắc mặn nồng. Anh không phải là bướm để hút nhị hoa rồi bay đi biệt đâu em.

Những lời vãn hoa bay bướm của ông làm bà cảm thấy như vừa nhấp chén rượu nồng, má phơn phớt hồng như có làn gió xuân vừa thổi qua. Bà hỏi giọng ngây thơ (trăm lá):

-Làm răng mà hỏi xuân được hở anh? Xuân cung ở mô rứa? Xuân thủy là cái chi hề? (Hết giận rồi nên trở lại giọng Huế đặc sệt.)

Ông Văn muốn cười phá ra nhưng cổ gượng làm thinh. “Bà không biết thiệt hay giả vờ? Chuyện này mà cũng hỏi thì kỳ thiệt!” Ông nghĩ qua chuyện khác để quên cười... Ông tìm hiểu được rằng người đàn ông có thể sản xuất vô số tinh trùng “mới” nhưng buồng trứng trong người đàn bà thì số lượng 200,000 trứng là có sẵn, và khi hết trứng là thời kỳ mãn kinh thì người đàn bà thường hay gắt gỏng, khó chịu, nhiều khi lãnh cảm thờ ơ, vì phải trải qua những biến chuyển bất thường về sinh lý đó và nhất là vì kích thích tố nữ (estrogen) bị giảm thiểu. Nhiều ông tưởng rằng vợ hết khả năng tình dục vội đi tìm người yêu mới. Thật là lầm lẫn và tội nghiệp cho người vợ! Ân ái là liệu pháp hữu hiệu nhất phục hồi sự tự tin và lạc quan cho người đàn bà, nhờ đó cũng tạo ra được chất morphine nội sinh endorphin và enképhalin gây sảng khoái và làm cho họ tươi trẻ lại. Tinh dục rất cần đến tinh thần, nhất là trong trường hợp này. Nếu người chồng biết thông cảm, vỗ về và biết áp dụng những trợ lực cần thiết thì chắc chắn sẽ được phần thưởng xứng đáng. Do lòng cảm kích, người vợ sẽ yêu chồng và trở thành nòng nân hơn trong tình chăn gối. Và điều đáng nói là, dù là “xuân muộn” nhưng vẫn hơn là “xuân trẻ” vì được thoải mái, không còn lo bị “hiến binh gác cửa” sớm tối làm phiền. Hình ảnh bị thương của bà mẹ 50 tuổi sau khi hy sinh ½ cuộc đời cho chồng con bị cha ông dứt áo bỏ ra đi theo người đàn bà khác trẻ đẹp hơn không bao giờ phai mờ trong tâm trí ông. Ông tâm niệm với lòng sẽ không bao giờ làm như thế. Ông chưa hề hết xuân nên không cần phải hỏi xuân. Nếu bà có lúc xuân đã qua đi thì ông sẽ giúp bà hỏi xuân, sẽ cùng bà tay trong tay đi tìm một mùa xuân bất tận. Và giải đáp những gì bà vừa thắc mắc...

-O, cái anh ni làm chi mà kỳ rứa? Khi không ngậm cam như hén! Không muốn nói chuyện nó thì thôi, em hỏi chuyện khác cũng được. Anh định năm ni mình đi chùa mô, nhà thờ mô để hái lộc đầu năm đây?

Đang trong giấc mơ xuân, nghe vợ trách ông Văn giật mình tỉnh lại. Nghe câu hỏi của bà Văn có lẽ ai cũng phải kêu: “Hai vợ chồng này ba phải gớm! Chùa chiền, nhà thờ gì cũng đều đi cả!” Thật ra thì đó toàn là ý kiến của bà Văn. Cũng như nhiều bà khác, bà Văn tin rằng đầu năm hái được càng lắm lộc ở chùa hay nhà thờ thì trong năm có lộc càng nhiều. Chỉ khổ cho những nơi này, nhiều lúc vườn hoa của họ bị bẻ hết cành tan nát! Mồng một Tết năm nay, 26 tháng 1 dương lịch, nhằm ngày thứ hai nên chắc sẽ có ít tín hữu thập phương đi lễ, hy vọng nhà thờ chùa chiền đỡ lo. Xuất hành trong ngày đầu năm còn phải xem lịch coi tuổi và nhắm hướng nữa. Theo lịch thì ngày mồng một năm nay kỵ tuổi Đinh Sửu, Tân Sửu, và hướng xuất hành là Chánh Bắc, Đông Bắc, và Chánh Đông. Bà ấy tuổi Sửu, ông biết nói sao đây? Ông tránh mặt bà ra vào ngày ấy mà được hay sao? Như bất cứ người Việt nào, bà ấy đã sợ “năm tuổi” quá rồi, ông đừng nói gì đến tuổi kỵ là hơn. Cùng lắm thì ông tránh đến gần nơi nào có trâu để khỏi bị chúng nó húc là xong. Nhưng biết làm sao để nhận diện người nào tuổi trâu, ngoài bà vợ ông? Cũng may là chỉ cần kỵ một ngày chứ suốt năm thì ông chết chắc!

Về phương hướng thì biết đi đâu đây? Nhà thờ hay chùa chiền nào gần cũng nằm về phía đông, nam, hay đông nam của nhà, mà khuôn viên cũng nhỏ bé không có cây cối hoa cỏ gì nhiều. Bảo rằng không có để khỏi đi thì cũng tội, thôi thì hãy tìm một ngôi chùa hay nhà thờ lớn hơi xa một chút ở một trong ba hướng tốt kia cho bà ấy vui. Ông nghĩ thật nhanh.

Bản thân ông Văn chẳng tin gì cả. Theo ông thì lộc chỉ là những cành lá non chứa nhựa sống trẻ ở đâu cũng có. Nếu tin thì cứ hái năm bảy cành ở nhà, đem đến chùa hay nhà thờ nhờ làm phép cũng được. Tuy vậy, tin vào lộc đầu năm đem tài lộc may mắn đến xem ra còn dễ thương hơn là thờ mấy ông thừa tướng các triều đại xưa của Trung Quốc như Phúc, Lộc, Thọ mà chẳng cần biết đến tiêu sử của các ông ấy như thế nào. Ông Phúc còn đáng thờ vì có đầy đủ những đức tính như vinh hoa phú quý liêm khiết phúc hậu nhân từ, chứ các ông kia thì thờ vì cái gì? Ông Lộc thì giàu có ngập đầu nhờ tham những hối lộ, mà giàu có để làm gì khi cuối đời ông ta bệnh hoạn thịt da thối rữa hôi hám nực nồng chẳng ai dám đến gần? Phần ông Thọ, ông ta cúc cung nịnh hót vua không phân phải trái để hưởng long ân, được ban thưởng bao nhiêu đều xài hết vào việc mua gái trinh dùng dưỡng dương để sống được lâu. Mà sống lâu thêm vài ba chục năm để làm gì? Cả con lẫn cháu đều chết trước không ai đưa tang càng thê thảm. (Xin hãy xem bài “Phúc, Lộc, Thọ, Các Cụ Là Ai?” của Dương Duy Ngữ.)

Ông Văn mong những tin tưởng như thế chưa là thâm căn cố đế đối với bà vợ. Ông sẽ từ từ giải thích cho vợ hiểu, may ra về sau sẽ khỏi phải bị bà bắt dẫn đi mua tượng và đi loanh quanh hái lá nhà người ta nữa. Nhưng năm nay cứ đi cho bà vui đã! Ông bảo bà:

-Anh đang nghĩ mình nên đi đâu đây mà. Mình đã đi chùa LU lần nào chưa nhỉ?

-Em có nghe nói chùa nó lớn lắm nhưng chưa lần mô đi hết. Nghe mô chùa ni chỉ là tu viện hay thiền viện chi đó thôi. Nhưng đã là chùa thì có chùa mô mà không mở cửa cho tín hữu thập phương tới thắp hương đánh lễ cúng dường đầu năm phải không anh? Rứa là mình sẽ đi chùa LU nghe anh! Em rủ trước nhóm bạn cùng đi chung mới được.

“Rồi! Chùa năm nay sẽ gặp may rồi đây!” Ông Văn lắc đầu than thầm.

Thấy ông lắc đầu, bà Văn hỏi:

-Bộ anh không thích đi chùa, không thích ăn Tết, không thích vui xuân hay răng mà lắc đầu rứa? Em thấy anh vẫn thường tham gia rất tích cực trong những dịp lễ hội của cộng đồng người Việt mình ở đây mà.

-Lần nào em đi chùa cũng rủ cả đám bạn bè đi theo như đi xem hát không bằng, không lắc đầu sao được? Về chuyện ăn Tết và vui xuân thì em không hiểu ý anh rồi đó. Anh chỉ muốn nói cho em hiểu về sự lạc điệu của những người tha hương như mình đối với Tết và Mùa Xuân ở đây, chứ anh có phản đối chuyện giữ gìn truyền thống tốt đẹp của cha ông bao giờ? Anh cũng mừng là người Việt mình ở đây đã có rất nhiều nỗ lực, không quản ngại công khó và tốn kém để tổ chức những lễ, hội, nhất là những Hội Chợ Tết linh đình vui nhộn cho chúng ta cùng con cháu có cảm tưởng như đang vui Tết hằng năm ở quê nhà. Cũng vui khi nhân dịp này người nào thích nhậu thì có dịp chén chú chén anh, thích hẹn hò thì tô điểm thêm nhan sắc, thích đồ đen chuẩn bị tiền sát phạt, thích hái hoa bắt bướm thì luyện lại tay chân, thích thám hiểm đó đây thì đi du lịch....

Bà Văn reo lên:

-Phải rồi anh! Mình đi du lịch đi anh? Anh có kể cho em nghe cái vùng chi đó đầy cả cỏ non đảm sương mai tươi thắm có con nai vàng đang cúi đầu xuống uống nước suối trong lành...

Nghe vợ yêu cầu, ông Văn hưởng ứng ngay, mặt mày hớn hở ông ca liền một bài cải lương:
-Em nghe chãng bên ngoài đang rộn rã tiếng oanh ca? Thuyền riêng của chúng ta sẽ bập bềnh trên sóng nước, nương cánh gió đưa chúng ta đổ Bến Xuân, vào Xuân Cung bộ kiến Chứa Xuân và ném nước Cung Vị Thủy cho em tròn ước nguyện hôm nay.

Được chồng hứa cho đi du lịch, vui quá nên bà Văn lại ca: “Em như cô gái hãy còn xuân, trong trắng thâng chưa lâm bụi trằng...”

Ái Hoa

(Viết cho Mùa Xuân Bất Tận) Những chữ sai chính tả như xuân, thâng, trằng.v.v. đều do tác giả cố ý viết sai. Xin đừng sửa. Xin cảm ơn.

LÀNG HUỆ XIN CHÚC TẾT ẤT MÙI (langhue.org)

Bướm Xuân

*Lênh loang ...
Trong gió...nắng hanh hanh...
Không gian...nhè nhẹ...
Trời thanh thanh...
Thềm xuân mai nhuộm...
Vàng sắc nắng...
Đôi bướm...vờn bay...
Lượn... loanh quanh...*

*Ước gì...
Em sẽ...cùng với anh...
Tung tăng... như bướm ...
Trời thật xanh !!!
Theo nhau xuống phố
Mùa Xuân gọi...
Nào biết... xuân vui
Thoảng ...rất nhanh !!!*

Lê thị Mỹ-Công
(thơ & nhạc tặng mùa xuân & tình yêu miền viễn)

Họa bài Khai Bút Đầu Năm

Xuân đến sao mà ảo mù...
 Tìm cây bút mới thảo thơ một bài
 Từ ngày nhập hội đến nay
 Nhạc bay ngất ngưỡng, thơ bày cũng công
 Nhà CGV Quần Hồng (*)
 Tay grom, tay bút, long đong cho đời
 Đem gương nữ tướng khắp nơi
 Giữa Xuân chào đón một đời vui thay
 Đồng tâm như một, không hai
 Chữ Nhân sẽ đến nay mai muôn phần

.....
 Thương nhau. Xin chút: Ân Cần....

Linh Đắc

*Nhóm Cô Gái Việt

Một Ngày Như Mọi Ngày

**Một thời ta mê say
 Tim hân hoan từng ngày
 Lá thư tình đắm đuối
 Trao ước mơ sum vầy .**

**Mỗi ngày ta mê mãi
 Ngắm hoàng hôn dần phai
 Đêm nguyệt cầm trái mộng
 Gửi gió khúc đàn say .**

**Một ngày thôi im tiếng
 Khôi tình tan thành mây
 Bay qua vùng tiếc nuối
 Mang nhớ nhung với đây .**

**Một ngày xuân chẳng tới
 Tiếng chim hót ngậm ngùi
 Hoa tàn đêm tắm tối
 Đóa hương quỳnh xa xôi .**

**Một lời sao không nói
 Âm thầm cho lệ rơi
 Rồi từng đêm trần trời
 Giấc mơ tình chưa với .**

**Một ngày như mọi ngày
 Dầu mùa xuân có vội
 Tàn phai trong tim người
 Vẫn tình ơi khôn nguôi !**

Ngọc Quyên

(Giao thừa năm Ất Mùi)

Khai Bút Đầu Năm

Đầu năm gió lạnh sương mù
 Tay tê mài mực bút thư một bài
 Rằng: hồng nhan tự xưa nay
 Trời cay quen thói an bày không công
 Lỡ sa vào chốn bụi hồng
 Cầm bằng cái số long đong một đời
 Thôi thì còn chút tàn hơi
 Quay về Cội Phúc, ông trời nương tay
 Cuối cùng thua một thắng hai
 Chữ Tâm kia mới đổi thay số phận

.....
 Cám ơn người bạn ân cần

KIỀU MỘNG HÀ

MofThoangNNVT@yahoo.com

Vân Thơ Xưa

Thơ xưa tìm lại cố nhân
 Nỗi niềm thương nhớ phân vân đêm sâu
 Người em gái nhỏ về đâu
 Mình tôi hoài niệm bên lầu cô liêu
 Thuở nào sao xuyên tim yêu
 Cuối đời dốc mỗi tiêu điều hồn thơ
 Bụi thời gian, phủ tình mơ
 Hai phương cách biệt, ai ngờ cô đơn
 Thanh xuân sao vội đổi hờn
 Cho tình rẽ lối chấp chờn mộng lối
 Đàn hồi giờ quá xa vời
 Luyến lưu chi mãi một thời trôi xa
 Ngoài hiên bóng ngã chiều tà
 Mùa đông sười ấm chung trà quạnh hiu.

Đã Thị Minh Giang
 9 / 2 / 15

Cảm tác khi đọc bài thơ của
 một tvs viết năm 1958, được in lại
 và bài thơ tương ngộ cùng cố nhân.

2015

tong.phuoc.hiep_VH

MofThoangNNVT@yahoo.com

CÁM ƠN NƠI GỌI LÀ NHÀ

(Viết về ngôi nhà 1244..)

Thì thôi ... rồi cũng chia tay
 Già từ kỷ niệm bao ngày bên nhau
 Nhìn quanh sân trước vườn sau
 Cọng rau, hồng táo (*) có đau như mình !!!
 Bình mình chìm có tự tình
 Và đôi sóc vẫn lặng thình ngòi chờ !

Chiều về ai đứng bên hồ
 Trái niềm vui nhớ nhìn KOI quây chào
 Ôi ! Đồi đâu khác chiêm bao
 Có-không, được-mất...ai nào tính toán!

Mười ba năm... chợt bàng hoàng
 Ngôi nhà ngói đỏ cưu mang bao tình
 Nào chồng nào vợ... con xinh
 Bây giờ ta với bóng mình ngoài hiên

ĐẸP LÀM SAO CHỮ TÌNH

(Thương Về A)

*

Lâng lâng nhè nhẹ bâng khuâng

Niềm vui như thể rất gần cõi tiên

Tìm nhau trên đỉnh bình yên

Hiểu ra nhân loại đã... ghiền vì sao!

Á Nghi**17-2-2015

(Trích sách sẽ xuất bản: ÁO DIỆU)

**Thân còn nặng gánh nghiệp duyên
Ở thôi... Tất cả tự nhiên cơ mà**
.....

**Cám ơn nơi gọi là nhà
Cám ơn nước mắt giao hòa cuối năm**

Kiều Mộng Hà

Lúc 4 giờ 36 ph, Feb 18th 2015

(*) Cây FIG

HƯƠNG BÁT DIỆT

(Thương về LN (Sài Gòn))

*

Anh để lại em hương thơm tình ái

Em giữ gìn hoài từ ấy đến nay

Đã bao nhiêu mùa hoa nở, mây bay

Mà hương tình ấy vẫn hoài thơm ngát!

Á Nghi17-2-2015**

(Trích sách sẽ xuất bản: ANH OI)

Mùa Xuân Trên Dòng Sông

Từng lũ trẻ đùa vui,
Ngày mưa như ngày nắng.
Bên dòng sông không bao giờ quạnh vắng,
In bóng người tràn lên lóng lánh bao la...

Bác Tư chạy xe qua,
Vẫy tay chào con trẻ.
Chị Liên về chuyến trễ,
Gánh hàng rong đã nhẹ bớt trên vai.

HƯƠNG THẬT THƯƠNG!

Gió se cơn lạnh mùa đông

Chân em ra phố mênh mông nhớ người

Đi trong tuyết trắng đất trời

Môi ngon, ngọt cả nửa đời tha hương

Ôi Người Thương! Thật thương thương!

Sài Gòn nhớ quá! Cứ tương tư hoài!

Lạnh bên trong, buốt hơn ngoài

Thương người thương mãi như ngày mới quen

Ấm trong tim, phút chong đèn:

Ngồi nghe ai hát, trăng ghen ngủ vùi.

Á Nghi16-2-2015**

(Trích sách sẽ xuất bản: LỤC BÁT Á NGHI)

CHÚC XUÂN

Xuân đã về đây anh biết không?
Hết rồi băng giá những ngày đông.
Xuân đến cho đời lên tiếng hát,
Cho cả trời đất dậy sắc hồng.

Cây già đã trở nụ xanh non,
Gió đông chào biệt nắng xuân vàng.
Chim ca hoa nở mừng xuân đến,

Bác Quyền vui, không quản ngại đường dài,
Vẫn nhể nhại hai tay đầy hàng hóa.
Chiếc cầu sắt vẫn duỗi dài êm ả,
Đưa người qua hay hối hả cơn mưa,
Dẫn em về trong cơn nóng ban trưa,
Chiều in bóng đàn chim về tổ ấm.

Ngày trôi qua, dòng sông đầy âu yếm,
Lũ trẻ vui vẫn tắm giỡn đùa vui.
Trên dòng sông sóng vẫn lặng lẽ trôi,
In bóng nắng, in vòm mây, trăng xế.

Một buổi chiều Xuân đến trễ,
Dòng sông buồn lặng lẽ khúc phôi pha.
Bác Tư chẳng về ngang qua,
Chị Liên đã bỏ thuyền ra bến khác.
Chiếc cầu sắt buồn man mác,
Cùng dòng sông trôi tan tác mảnh đời.

Hạnh phúc ta chia đôi,
Như nhánh đời hai ngã.
Em về thành phố lạ,
Anh phố xá rộn ràng.
Rồi tỉnh giấc kinh hoàng,
Lệ tràn quanh mắt đỏ.
Dòng sông xưa vẫn in bóng chiều êm ả,
Cầu sắt buồn vẫn hối hả người đông.
Nhưng vắng bóng mùa Xuân,
Đời thăng trầm, luân chuyển...

Hơn bốn mươi năm xa bến,
Những mùa Xuân còn quyến luyến trong mơ.
Chuyện dòng sông và chiếc cầu sắt nhỏ,
Đáy mắt buồn vàng võ chuyện chúng mình...

Linh Đắc

Áo xuân mây trắng dệt tơ xanh.

Kìa cô thiếu nữ đẹp như tranh,
Cô như đang tưởng tới tình nhân.
Chúc cô năm nay tròn ước nguyện,
Cùng ý trung nhân đẹp duyên lành.

Hỡi chàng trai trẻ đang ngẩn ngơ,
Vì nàng áo thắm đẹp như mơ,
Thướt tha trong chợ hoa ngày Tết.
Chúc chàng năm nay được duyên chờ.

Các em đang nô nức vui đùa!
Mừng quần áo mới mẹ mới mua.
Mong sao các em tròn ước nguyện,
Lì xì đầy túi khỏi ganh đua.

Ông, bà xin hãy chúc cho nhau,
Sức khỏe sẽ mãi được bền lâu.
Nghĩa tình sẽ ngang như sông núi.
Cùng nhau sống mãi đến bạc đầu.

Tha hương ngày Tết vẫn không quên,
Bánh chưng, mứt món đãi bạn hiền.
Cúc vàng, lan, huệ, xen thược dược,
Nhành mai tô thắm giò thủy tiên.

Đầu xuân em xin chúc cho anh,
Năm mới mọi chuyện được an lành.
Tình duyên hạnh phúc hơn năm cũ,
Phần em xin hưởng niềm vui chung.

Ái Hoa

Mùa Xuân vai gánh nặng buồn
Mưa xuân sao ngỡ lệ tuôn trong lòng
Quê nhà hiu hắt bên sông
Mẹ ngồi đan áo chờ mong con về
Đặm trường cách trở sơn khê
Mỗi lần Tết đến tái tê cả hồn
Xứ người sâu mòi chân chôn
Chiều Xuân đối mắt hoàng hôn cuộc đời
Bao giờ thế sự đổi dời
Nắng Xuân rực rỡ giữa trời quê hương
Anh về tương ngộ người thương
Cờ vàng phất phới nẻo đường quen xưa
Làng thôn rợp mát bóng dừa
Sáo diều vi vút cau vừa trở bông
Bé xinh đôi má ửng hồng
Tặng em một chút tình nồng ấm êm

SCORPION TDL

TÌNH GIÀ

Truyện của Phương Lan

Nhìn chồng đang sắp xếp quần áo vào va li, bà Thành buồn rầu hỏi:

- Ông lại đi nữa à?

Không buồn trả lời vợ, ông vẫn tiếp tục làm nhâm đếm, kiểm điểm các món đồ đem theo:

- Quần dài, áo sơ mi, áo thun bỏ ngoài, đồ lót, dao cạo râu này, thêm hai bộ đồ veste nữa đủ rồi. À chưa, còn thiếu hai đôi giày nữa, ừ, có lẽ phải hai đôi mới đủ, phòng khi trời mưa...
- Phải đem theo thuốc là quan trọng nhất, lại không thấy ông nói tới. Bà nhắc.
- Tôi không quên đâu, tôi đã bỏ vào túi sách tay rồi, bà đừng lo.

Ông nhìn bà có vẻ áy náy, xong mới đùng đình nói:

- Bà đã biết rồi còn hỏi.
- Không, tôi chỉ muốn biết kỳ này ông đi bao lâu?

- Biết để làm gì? Ông sáng giọng hỏi.
- Ô hay! Bà nói giọng bức mình, vợ chồng lấy nhau đã hơn bốn mươi năm, ông đi bao lâu chẳng lẽ tôi không có quyền hỏi sao?

Thế là ông nổi nóng gất lên:

- Tôi ở với bà bấy lâu đủ rồi, sắp cuối đời phải để cho tôi có tự do một chút chớ, tôi đâu phải là tù nhân của bà mà mỗi khi đi đâu phải xin phép, trình báo?

Thấy chồng ăn nói bạc bẽo, bà Thanh tức giận ứa nước mắt:

- Thế ra ông coi cuộc sống chung với tôi là tù đầy à?

Giọng bà nghẹn lại vì tức lẫn tủi thân. Ông quay lại nhìn vợ, bà đang gục đầu vào hai cánh tay mà khóc, vai rung lên trong những tiếng nức nở, mái tóc muối tiêu và hai cánh tay trần đầy những vết tàn nhang của tuổi già trông xấu xí quá chừng. Ông chán nản muốn mặc kệ nhưng rồi lại không nỡ, vả lại ông cũng không muốn gây trong lúc này thêm rắc rối, ông chỉ muốn mọi việc đều xuôi chèo mát mái để ông có thể ra đi trong êm đẹp, vì vậy ông nén lòng dịu giọng dỗ dành:

- Không phải ý tôi muốn nói vậy đâu. Đừng buồn, chẳng qua vì hôm nay trong người tôi không được khoẻ nên cúi kính đôi chút, bà đừng để tâm nhé?

Thấy chồng xuống nước, bà Thành cũng thôi không giận nữa, bà lau nước mắt nói:

- Ông vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.
- Ừ nhỉ, nhưng tôi cũng không biết chắc là bao lâu. Có thể là một, hai tháng, mà cũng có thể lâu hơn, đi thăm người bệnh mà, có ai biết trước chừng nào họ sẽ khỏi? Ở nhà bà có buồn thì đến các con mà chơi.
- Thế bao giờ ông đi?
- Thứ bảy, hôm nay thứ năm rồi, còn hai hôm nữa.

Nghĩ ngợi một lúc, bà mới ngập ngừng hỏi:

- Ông có thể hoãn đến tuần sau được không?
- Để làm gì vậy?
- Để đưa tôi đi khám bệnh. Đạo này bụng tôi cứ hơi đau đau làm sao ấy, có một chỗ ấn vào thấy hơi cứng.
- Ôi dào! cái bệnh đau bụng của bà là kinh niên chứ đâu phải mới đây. Thứ hai bà đến bác sĩ mà khám, mình có phiếu y tế, để làm gì kia chứ? Vé máy bay tôi đã mua rồi, còn có hai hôm nữa, đôi đâu có kịp?
- Thôi được, để tôi chờ ông vậy. Ông đi mau mau rồi về, cho tôi gọi lời thăm anh chị Hai ở bên, chúc anh ấy mau lành bệnh.
- Ừ, tôi sẽ nhắn. Ông chép miệng, nhà chỉ có hai anh em, anh ấy lớn tuổi rồi lại vừa mới bị mổ xong, lẽ nào tôi không về thăm, rủi có chuyện gì lại ân hận.

Thật ra đó chỉ là một cái cớ, vì nói nào cho ngay, ông cũng chẳng tha thiết gì lắm về thăm người anh mà ông biết chắc không đau nặng tí nào, mổ ruột dư mà, có ai chết bao giờ đâu? Cái cớ chính là Bích Liên, một cô gái trẻ trung xinh đẹp ông được dịp quen biết rồi bắt bò lẩn về Việt Nam cách đây đã hơn ba năm. Kỳ đó, ông có rủ bà cùng đi du lịch một vòng cho biết các danh lam thắng cảnh của nước nhà, nhưng giờ chót bà bị kẹt không đi được vì đưa con gái của ông bà sanh con đầu lòng đúng một ngày trước khi hai ông bà lên đường. Ở bên Mỹ, sanh con chỉ được nằm bệnh viện có 24 giờ rồi phải về nhà, người mẹ rất cần có người giúp đỡ, ít nhất trong hai tuần đầu.

Ông bà Thành là đôi vợ chồng già, ông sáu mươi sáu tuổi, về hưu trí đã được ba năm, bà sáu mươi hai và cũng đã nghỉ việc từ năm, sáu năm nay. Hai vợ chồng tuy không giàu có nhưng cũng thuộc loại khá giả, họ có được ba người con, hai trai một gái đều đã thành gia thất hết, hai ông bà đều về hưu cả nên rảnh rang lắm.

Hồi trước, khi còn ở trong nước, ông làm ở ngân hàng. Khoa học càng ngày càng tiến bộ, ngành computer mới phát triển và phổ biến khắp thế giới, ngân hàng cứ ông đi Mỹ để nghiên cứu và học hỏi. Thế rồi xảy ra biến cố 1975, ông ở lại luôn, ít lâu sau, ông gặp bà, hai người yêu nhau rồi kết hôn. Hai vợ chồng cần cù chăm chỉ làm ăn cho đến khi con cái thành đạt cả, rồi mới về hưu. Cuộc sống xem ra cũng phong lưu, hạnh phúc, cho tới khi xảy ra một biến cố mới là lẩn về Sài Gòn kỳ đó, theo bạn bè đi ăn chơi, ông đã gặp Bích Liên tại một vũ trường.

Bích Liên hôm đó trông thật là hấp dẫn, nàng mặc một cái áo hở cổ màu đỏ bó sát lấy thân hình khêu gợi, ông nhìn mà mê mẩn. Tối hôm đó, trong lúc khiêu vũ với nàng, ông đã hôn trộm nàng một cái mà không bị phản đối. Thế rồi chỉ hai tuần lễ sau đó, họ đã hẹn hò gặp gỡ nhiều lần rồi thề non hẹn biển. Bắt đầu từ đó, ông cứ nay tìm cớ này, mai tìm cớ khác đi đi về về Việt Nam mỗi năm ít ra hai lần, có năm tới ba, bốn lần. Ông chợt nhận thấy cuộc sống trước đây sao vô vị quá, tiền bạc dư giả để làm gì chứ? nếu cứ phải sống với bà vợ già bèo nhèo như cái bánh tráng nhúng nước, nhan sắc thì tàn tạ như một bông hoa héo. Nghĩ đến Bích Liên đẹp mơn mớn như một trái cam, lòng ông lại rộn lên một niềm sung sướng, ông khẽ huýt sáo một bản nhạc yêu đời.

Bà Thành nhìn chồng với một vẻ tức tối xong không nói gì. Làm bạn với ông đã hơn bốn mươi năm, bà còn lạ gì tánh nết chồng, khi thấy ông đột nhiên thay đổi, để ý đến cách ăn mặc, làm dáng chải chuốt, mái tóc muối tiêu của ông được nhuộm thành đen nhánh, lại năng đi về Việt Nam nhiều hơn đi chợ thì bà hiểu liền là ông đã có nhân tình, mà nhân tình của ông hẳn là đẹp và trẻ hơn vợ rất nhiều. Tình cảnh này xảy ra nhiều lắm, như một căn bệnh truyền nhiễm của những ông già mất nết và mù quáng. Ôi ông Thành! ông thật là tội nghiệp, gần bảy mươi tuổi rồi, tóc tuy nhuộm đen, nhưng mí mắt đã sụp, mặt và cổ đầy nếp nhăn, bụng đã xệ... Đã thế lại còn bệnh tật, huyết áp cao, hay nhức đầu chóng mặt, làm việc gì hơi nặng một tí, thậm chí có khi chỉ đi bộ một quãng ngắn thôi cũng đủ làm ông thở phì phò như kéo bễ, thế mà lúc nào cũng làm ra bộ ta đây trẻ trung, trông thật là buồn cười. Cái cô nhân tình của ông, bà nghe phong phanh chỉ mới hơn hai mươi tuổi, còn trẻ hơn con gái út của ông. Ông tưởng rằng cô ta cảm động vì tình yêu của ông chẳng? rằng cô ta thích thú cái thân hình nhào nhệch của ông chẳng? Thật là ngu ngốc, cô ta bắt bò với ông chỉ vì ông là một Việt kiều lắm tiền nhưng đại gái, dễ lợi dụng. Cô ta có thể bòn rút tiền bạc của ông để nuôi bò trẻ, hiện tượng này phổ thông tới mức người trong nước, ngoài nước ai cũng biết chỉ trừ những ông già trong cuộc. Có thể họ cũng biết nhưng làm ngơ, họ sẵn lòng đánh đổi tiền bạc để hưởng lấy thân xác trẻ trung, dù chỉ một thời gian ngắn, một bên lợi dụng tiền bạc, một bên lợi dụng thân xác, đúng là một cuộc mua bán mà hai bên đều có lợi.

Có ai tin là có tình yêu thật sự giữa một lão già gần đất xa trời và một cô gái đào tơ mơn mớn? hay chỉ có những người tự dối mình. Ông Thành! ông tưởng rằng chỉ có mình tôi già đi sao? ông nhầm rồi đó, ông cũng già đi cùng với tôi, ông thử nhìn ông trong gương xem, ông cũng đâu còn như xưa? Nhưng tình tôi yêu ông vẫn không thay đổi, mà còn tăng thêm, vì bây giờ ngoài tình, còn thêm nghĩa. Tôi có thể hầu hạ ông những khi trái nắng trở trời, mà điều này xảy ra thường lắm với cái tuổi của ông. Tôi biết tôi phải nấu nướng thế nào cho vừa miệng ông, lại không làm tăng huyết áp, tôi có thể chịu đựng được

những gắt gỏng vô lý của ông. Tôi vẫn trung thành với ông mặc dù biết ông phản bội, không phải bây giờ, mà ngay cả lúc tôi còn trẻ. Tôi vẫn đi bên ông cho đến hết cuộc đời, cho dù có những lúc lên voi xuống chó. Liệu cô nhân tình của ông có làm được như tôi không? liệu cô ta có trung thành với ông không? liệu cô ta có còn yêu ông không? khi túi tiền của ông đã cạn. Ô không! không bao giờ... cô ta chỉ yêu tiền, yêu bạc của ông thôi. Đừng ngốc nữa! tôi đau đớn không phải vì tiền bạc hao hụt ông đem cho gái, mà tôi đau đớn vì ông đã xem nhẹ tình vợ chồng của chúng ta trong hơn bốn mươi năm qua.

Bà Thành thờ dài ngồi xuống giường, biết chồng ngoại tình, nhưng bà không ngăn cản vì biết có ngăn cũng vô ích, cái thứ đàn ông mê gái thì còn kể gì tình nghĩa? Làm ngo may ra có lúc họ còn hồi tâm nghĩ lại, làm tới dồn họ vào con đường cùng, có thể họ sẽ cạn tài ráo máng, rồi đi đến đổ vỡ. Cái gì chứ tai tiếng thì bà sợ lắm, chót đời rồi ai còn nghĩ đến lý dị, để làm gì? Thôi thì cứ để cho ông ăn chơi dối già một thời gian, rồi ngựa lại quay về đường cũ, bà hy vọng thế. Nhưng mấy lúc này bà cảm thấy trong người mệt mỏi lắm, bụng lại cứ đau nhâm nhâm, đôi khi bà đưa tay sờ thử thì rõ ràng thấy một cục tròn khá lớn. Hay là mình mắc bệnh ung thư? Bà lạnh toát người với ý nghĩ đã mắc phải căn bệnh ghê gớm đó, một căn bệnh nan y không thuốc nào chữa khỏi, hễ mắc phải là chết, mà cái chết sẽ đau đớn khủng khiếp vô cùng. Chính vì nỗi lo sợ đó mà bà không dám đi khám bệnh một mình, bà sợ không dám biết sự thật. Tuy bà cố làm ra vẻ bình thường, nhưng trong lòng lo lắng lắm, chưa bao giờ bà cần sự có mặt của chồng như lúc này, thế mà ông lại sắp sửa đi xa... Bà than thầm một mình, tôi không dám một mình đối diện với cái chết đâu, tôi đợi mình đây, khi mình về mình sẽ đưa tôi đi. Mình hứa không? mình đừng đi lâu quá đấy nhé? Tôi sẽ không đi khám bác sĩ trong thời gian mình vắng nhà, mặc kệ tới đâu hay tới đó. Tôi sẽ phải làm thế nào khi nghe bác sĩ tuyên bố “ Bà bị ung thư, khối u đang phát triển, cần phải được cắt bỏ càng sớm càng tốt. ” Thế rồi chạy điện và chemo, những phương pháp trị liệu ghê rợn mà bà đã biết qua cách vợ, báo chí, và trực tiếp qua những người đã mắc bệnh. Viễn ảnh đen tối đó làm bà rùng mình, mặc dù cố kềm chế nhưng những giọt nước mắt vẫn trào ra. Ông quay lại, bắt chột nhìn thấy thì nổi nóng quát lên:

- Bà làm cái gì thế? Ai đời chồng đi vắng có ít lâu mà bà khóc lóc làm như trong nhà có người chết!

Ôi câu nói mới tàn nhẫn làm sao, bà vừa định kể cho ông nghe về bệnh tật và những nỗi lo sợ của bà, nghe ông nói thế thì thôi ngay. Ông chỉ muốn yên thân và không muốn nghe những lời than vãn về bệnh tật của bà. Mỗi khi nghe bà than đạo này hơi bị sứt kị, ông vẫn thân nhiên không rời tờ báo, và nói cho qua chuyện:

- Ôi dào! người ta còn phải mất tiền để làm cho sút cân, còn bà lại than phiền cái nỗi gì?

Khi bà kêu đau bụng thì ông nói:

- Chắc ăn phải đồ độc không tiêu nên đau bụng, để một hồi sẽ hết.

Hoặc nói như hồi nãy:

- Chúng đau bụng của bà là kinh niên, chứ có phải mới đây đâu?

Khi bà than mất ngủ và hay vã mồ hôi đêm thì ông cúi kinh nói:

- Sao mà bà than lắm thế? lúc nào cũng phải nghe bà than hết chuyện nọ đến chuyện kia, chán quá!

Nói xong, ông đứng dậy bỏ ra phòng khách ngồi xem TV. Lần này cũng vậy, bảo sao bà còn mở miệng được nữa? Bà dụi mắt, cố gượng cười:

- Tôi có khóc đâu, khỏi làm cay mắt đó chứ. Bà dụi tắt bếp than rồi mới nói tiếp, mẻ thịt nướng này xong rồi, ông chờ tôi rửa tay rồi đi ăn cơm. Món bún chả hôm nay, nước mắm tôi làm hơi nhạt để ông ăn cho khỏi lên máu. À ông nhớ đem thuốc tiêu chảy và thuốc dị ứng theo nhé! Ở bên đó, không biết ai nấu ăn cho ông? lỡ ăn phải cái gì lạ, đau bụng mà không có thuốc uống thì khổ.

Ông nhìn vợ hơi cảm động, nhưng nổi sung sướng sắp được gặp lại người tình trẻ trung lại làm cho ông quên tất cả, ông chỉ còn nhớ một điều là Bích Liên đang đợi ông, nàng sắp thuộc về ông như đã hứa. Lần này về, ông đem theo một số tiền khá lớn đủ để mua một căn nhà xinh xắn ở Vũng Tàu, nơi có gió biển trong lành, xa hẳn những bụi bặm của Sài Gòn. Căn nhà này sẽ là nơi nghỉ mát lý tưởng của ông mỗi khi về Việt Nam thăm nàng. Trời ơi! ba tháng... Phải, ông định tâm sẽ ở lại ít nhất ba tháng, có thể bốn, hoặc lâu hơn, sống với người tình ở vùng biển xanh cát vàng này thần tiên biết bao nhiêu! Nghĩ tới đây, lòng ông lại thấy lòng háo hức không thể tả, ông có cảm tưởng như trẻ lại cả chục tuổi.

Bích Liên ra đón ông ở phi trường với một vẻ nôn nóng lạ thường. Ông bước chân xuống bậc thang chót của máy bay, mới vào đến bên trong, nàng đã chạy tới ngả đầu vào vai ông nũng nịu:

- Sao mãi tới giờ này anh mới về? em tưởng anh về vào dịp Tết cơ?
- Còn có nhiều việc phải thu xếp. Ông đáp, và nheo cặp mắt ngắm nàng.
- Thế anh có đem tiền về mua nhà cho em không?
- Có chứ! chính vì vậy mà để em chờ lâu, vì anh còn phải đợi cho tới khi chương mục tiết kiệm đến hạn kỳ, mới rút ra được.

Vừa nói, ông vừa quàng tay ôm ngang lưng nàng, bước vào bên trong. Bích Liên hôm nay trông thật khô gọt trong bộ áo đầm may khéo, để lộ bộ ngực căng phồng, khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng với quầng mắt vẽ xanh, và đôi môi tô son đỏ mọng. Chỉ nhìn nàng đã thấy toát ra sự trẻ trung quyến rũ, ông nuốt nước bọt và ghé sát vào tai nàng thì thầm:

- Cho anh hôn một cái nhé?

Vẫn không dừng bước, nàng quay đầu tránh cái hôn của ông và nói:

- Thông thả đã, ở đây đông người... À thế anh nói ra sao với chị ấy?
- Cần gì phải nói.
- Thế làm sao anh lấy ra được một số tiền lớn như thế?
- Anh là chủ gia đình, anh làm ra tiền, anh tiêu bao nhiêu mà chẳng được?
- Liệu chị ấy có nghi ngờ gì không?
- Anh cũng không biết, nhưng nếu có cũng chẳng việc gì phải sợ.
- Em ngại lắm, chỉ sợ bà ấy về đây làm âm ỹ lên, xấu hổ chết.
- Không có chuyện đó đâu, bà ấy khôn ngoan thì nên im lặng, làm âm ỹ anh ly dị liền, con cái lớn khôn cả rồi, có gì ràng buộc nữa đâu? Ly dị càng dễ xử cho anh.
- Rồi sau đó anh định thế nào ?

- Chúng ta sẽ làm đám cưới và anh sẽ về đây ở hẳn với em .

Bích Liên im lặng, nàng không thể nói ra những ý nghĩ của nàng, bởi vì nàng đã có một kế hoạch khác, nàng định bụng sau khi lấy được của ông một số tiền lớn, nàng sẽ cho ông đi, để được công khai sống với Khải, người yêu của nàng. Nghĩ đến Khải là nàng lại thấy lòng rạo rức, Khải mới là người nàng yêu tha thiết, chàng khỏe mạnh đẹp trai, chỉ phải tội nghèo, chàng mới là mẫu người yêu lý tưởng của nàng. Nhưng nàng cũng rất cần cái túi bạc của lão già dê này, phải nắm lấy lão để mọi càng nhiều càng tốt... Nghĩ vậy, nàng để yên cho lão nắm tay nàng, khi lão cọ má vào tóc nàng thì thầm:

- Em yêu, anh nhớ em không biết bao nhiêu!

Nàng cố chịu đựng hơi thở nặng mùi thuốc lá của lão, và cũng thì thầm đáp lại:

- Em cũng thế, em mong anh ngày này qua ngày khác.
- Hôm nay anh về nhà em nhé?
- Nhà em chật chội lắm, anh sẽ không thấy thoải mái đâu, anh ở tạm khách sạn vậy, chùng nào có nhà riêng hãy hay.
- Nếu vậy anh phải tìm mua nhà gấp. Mai chúng mình đi Vũng Tàu em nhé?
- Anh không cần nghỉ ngơi vài bữa cho khỏe à?
- Nhìn thấy em là anh khỏe rồi, anh muốn sống chung với em càng sớm càng tốt.
- Cũng được, tùy anh.

Mười ngày sau họ đã tìm được căn nhà ưng ý, ông Thành xia tiền mặt mua liền, để Liên đứng tên. Họ đã sống những ngày thật vui thú, hầu như quên cả thời gian. Mãi bốn tháng sau ông Thành mới về, sau khi nhận được điện tín của Hùng, đưa con trai lớn của ông đánh đi từ Mỹ “ Ba về ngay, mẹ đau nặng sắp chết, hiện đang ở nhà thương Fountain Valley. ”

Cầm bức điện tín trong tay, ông Thành bàng hoàng như người đang nằm mơ. Chưa bao giờ ông nghĩ một việc như thế này có thể xảy ra. Không, bà không thể chết được, đồng ý là đã có lúc ông nghĩ đến giải pháp ly dị, nhưng vấn đề hôm nay lại hoàn toàn khác hẳn, bà sắp không còn ở trên thế gian này nữa. Người vợ già của ông sắp bỏ ông để sang thế giới bên kia, người bạn đường hơn bốn mươi năm của ông sắp xa lìa ông vĩnh viễn ư? Ý nghĩ không bao giờ được trông thấy bà nữa làm ông xốn sang trong dạ. Hơn bốn mươi năm qua, bà đã chia ngọt sẻ bùi, sinh con đẻ cái với ông, hơn bốn mươi năm đồng cam, cộng khổ cho đến lúc già, lẽ ra được thanh thoi, bà lại đau khổ vì sự phản bội của ông, và bây giờ bà sắp bỏ ông, bà đi... Càng nghĩ ông càng đau thắt trong tim, bây giờ ông mới bàng hoàng nhận thấy cái gì mình đang có trong tay, tưởng rằng tầm thường, không bao giờ để ý, chỉ tới khi sắp mất mới thấy nó quý giá biết bao!

Vội vã, ông thay áo nhưng run rẩy, lập cập mãi vẫn chưa xỏ được đôi giày. Bích Liên nãy giờ vẫn theo dõi những cử chỉ của ông, bây giờ mới lên tiếng:

- Có chuyện gì thế? anh tính đi đâu?

Lặng lặng, ông chìa bức điện tín cho nàng:

- Anh phải về xem bà ấy ra sao, anh ra hãng máy bay ghi tên.

Liên vội vã nói:

- Mỗi tuần đều có chuyến bay đi Mỹ, anh lấy chuyến sau được không?
- Tại sao lại phải chờ đến chuyến sau?

Liên nói không ngại ngần:

- Là vì chuyến thứ nhất vào thứ ba, mà đến thứ năm mình mới có hẹn đi lấy cái xe Toyota cho em. Mua xong, mình về chuyến sau còn kịp mà, cách có một tuần, ăn nhằm gì?

Ông xúng xốt nhìn nàng như nhìn một con quái vật, lúc nào nàng cũng nghĩ đến cách moi tiền. Ông chợt hiểu là nàng yêu ông không phải vì ông mà chỉ vì tiền. Nhưng nàng có còn nhân tính nữa không? biết vợ ông sắp chết mà nàng chẳng hề động tâm, nàng chỉ lo ông về sớm không kịp mua xe cho nàng. Càng nghĩ ông càng thấy ghê tởm, cho cả bản thân ông nữa, một niềm hối hận dâng lên trong lòng. Lặng lẽ, ông cố xô cho xong đôi giày rồi bước ra cửa, không thèm trả lời. Bích Liên nhìn theo ông với ánh mắt tràn ngập niềm vui:

- Trời giúp mình. Muốn chính thức sống chung, chẳng phải chúng ta đã từng mong mỗi điều đó hay sao?

Ông rùng mình, không, chưa bao giờ ông có ý nghĩ mong vợ chết sớm, ông đâu đến nỗi tán tận lương tâm đến thế. Ông nhìn người tình, bàng hoàng tự hỏi sao đến bây giờ mình mới nhận ra tâm địa xấu xa, ác độc của ả? Diễm Liên vẫn tiếp tục bằng một giọng hững hờ:

- Cơ hội đã tới rồi, về làm đám ma cho bà ấy rồi bán hết nhà cửa, mang tiền sang đây ở với em.

Vừa nói, cô ta vừa bá lấy cổ ông, hôn đánh chụt vào má:

- Đồng ý không cưng?

Tới đây thì ông chịu hết nổi, ông gạt tay cô ra, nhìn trừng vào mặt và nói giọng khinh bỉ:

- Lúc nào cô cũng chỉ biết có tiền. Tôi ghê tởm cô quá, lần này tôi về sẽ không bao giờ trở qua nữa đâu.

Tức thì cô ả trở mặt liền, lồng lên xia xói:

- Đi luôn đi, lão già bản thiu! Cứ làm như bấu lấm đấy, ông tưởng tôi hy sinh vô điều kiện tuổi trẻ và cuộc đời tươi đẹp của tôi, để lấy một lão già gập ba lần tuổi? Đừng có mà nằm mơ, đồ ngốc!

Đồ ngốc? ừ, có lẽ ông ngốc thật, ngốc nghếch và ngu muội... Nhưng bây giờ ông đã tỉnh ra rồi, cầu trời đừng cho quá muộn. Lần này, thay vì đi thẳng ra cửa, ông quay trở vào, thu xếp thật nhanh cái va ly, rồi mới xách đi luôn, ông mua vé cấp tốc, bay về với vợ.

Về đến nơi trời đã xẩm tối, không kịp về nhà cất hành lý, ông gọi taxi đến thẳng bệnh viện. Ngồi xuống bên giường bệnh của vợ, ông đau đớn nhìn những dây dợ chằng chịt trên người bà, và một miếng băng lớn nơi bụng, ông thì thầm hỏi:

- Bị mổ à? Tại sao mình không nói cho tôi biết mình bị như thế này từ bao giờ?
- Tôi có nói đấy chứ, nhưng mình có muốn nghe đâu? Bà thều thào, trước hôm mình đi Việt Nam, tôi có yêu cầu mình hoãn lại vài hôm để đưa tôi đi khám bệnh, mà mình đâu có chịu.

Ông nhớ ra và cảm thấy hối hận vô cùng, vợ ông đau nặng như thế mà ông nỡ bỏ đi với nhân tình, đã man quá. Ông thở dài, nắm lấy tay bà:

- Tôi xin lỗi, tôi thật vô tình quá, cứ tưởng bà chỉ đau bụng xoàng. Thế rồi sự thể như thế nào?
- Tôi đợi mình mãi, ba bốn tháng mình không về, những cơn đau thì cứ tăng dần. Một hôm tôi đau quá và bị xuất huyết tới gần ngất xỉu, may nhờ hàng xóm gọi xe cứu thương chở đi bệnh viện. Tại đây, các bác sĩ khám phá ra rằng tử cung của tôi có một khối u và phải giải phẫu lập tức. Tôi chỉ kịp gọi điện thoại báo tin cho các con, thế rồi thằng Hùng đi gọi điện tin cho mình.
- Kết quả ra sao?
- Không biết! Tôi mới mổ được ba hôm, chả ai nói gì cho tôi nghe cả. Các con cũng vừa mới ở đây ra, chắc chúng nó biết, nhưng dẫu...

Ngưng một lúc, bà nhìn ông nỡ một nụ cười héo hon:

- Mình ạ, có mình bên cạnh là tôi yên tâm rồi, có chết cũng không sao cả.
- Chỉ nói đại! Ông vuốt ve bà, cố gắng an ủi, giọng ông hơi run, rồi mình sẽ khỏi mà, tôi còn cần mình lắm, mình không thể bỏ tôi mà đi như vậy được. Thôi này giờ nói nhiều mệt rồi, bây giờ mình hãy ngủ một giấc cho khoẻ.
- Tôi chưa buồn ngủ đâu, mình về tôi mừng lắm, như được tiếp thêm sức sống vậy.

Ngưng một lúc khá lâu, bà mới ngập ngừng hỏi một điều mà bà muốn biết đã lâu, nhưng chưa bao giờ đề cập tới:

- Còn chuyện bên nhà như thế nào?

Ông cúi đầu xấu hổ, phải nói thế nào đây để bà hiểu rằng ông đang hối hận? Sau cùng ông thở ra:

- Chẳng có gì quan trọng đâu, tôi đã thu xếp xong xuôi, rồi đây mọi việc sẽ đâu vào đấy cả. Mình yên tâm, từ nay tôi sẽ không đi đâu nữa, tôi sẽ ở bên mình mãi mãi, tôi sẽ làm tất cả để dành lại mạng sống cho mình.
- Có thật mình muốn cho tôi khỏi bệnh không?

Bà yếu ớt hỏi, mắt ngập đầy lệ. Ông giật mình, đau đớn như có người đâm vào ruột, mắt ông cũng rướm lệ:

- Sao mình lại nói thế? mình không tin tôi ư? Tôi xin thề trên đầu ba đứa con của chúng ta là bây giờ tôi chỉ biết có mình. Tôi yêu mình lắm, tôi không thể sống thiếu mình được. Nhất định mình sẽ bình phục, chúng ta sẽ làm lại tất cả... Bây giờ khuya rồi, mình đi ngủ đi.
- Ủ! Bà che miệng ngập một cái dài rồi nhìn ông âu yếm, ông cũng nên đi nghỉ đi, trông ông hóc hác lắm đó.

Ông gật đầu cho bà vui lòng, bà nhắm mắt lại, một nụ cười sung sướng nở trên môi, bà nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ. Ông Thành ngồi suốt đêm bên giường vợ, canh cho bà ngủ, ông để ý đến từng hơi thở của vợ, và sung sướng thấy bà ngủ êm. Ngắm nét mặt thanh thản của vợ, ông cố tưởng tượng đây là nhà mình, và bà đang ngủ giấc ngủ bình thường như mọi đêm. Sáng mai bà sẽ dậy sớm, đi lại nhẹ nhàng

trong bếp làm món điểm tâm, ra lấy cho ông tờ báo, sau đó hai vợ chồng cùng đi dạo mát nơi công viên gần nhà...

Ông sung sướng với những cái rất tầm thường đó, nhưng những tiếng chân vội vã chạy trên hành lang đưa ông về thực tế, một con bệnh ở phòng kế bên đang lâm cơn nguy kịch, nhắc cho ông biết là ông đang ở trong nhà thương.

Ông giật mình ra khỏi cơn ảo tưởng, đưa mắt nhìn vợ, bà vẫn đang ngủ say, đầu hơi lệch khỏi gối. Nhẹ nhàng, ông sửa lại cho vợ, cố rón rén sợ làm bà thức giấc. Ông ngồi im chờ sáng, sốt ruột chỉ mong được gặp bác sĩ để hỏi rõ bệnh trạng của bà. Sáng hôm sau, ông là người đầu tiên gõ cửa phòng bác sĩ, chào hỏi xong, ông nói ngay:

- Thưa bác sĩ tôi cần biết sự thực, vợ tôi bị bệnh gì? Xin bác sĩ cứ nói thẳng, tôi có can đảm chịu đựng.

Ông bác sĩ già mỉm cười hiền lành:

- Sự việc không đến nỗi nghiêm trọng như ông nghĩ đâu. Ông ngồi xuống đây đi, tôi sẽ cho ông xem kết quả của phòng thí nghiệm mới đưa lên sáng nay, cái bướt là bướt lành, không có gì phải lo cả, duy có điều nó lớn quá nên tôi đã phải cắt bỏ cả tử cung. Lẽ ra bà ấy phải đi khám từ lâu, để lớn như thế này nguy hiểm lắm, có thể bị chảy máu tới chết nếu không cầm được, cũng may cứu kịp. Bây giờ thì xong xuôi cả rồi, bà ấy chỉ cần nghỉ ngơi vài tuần là hoàn toàn bình phục.

Ông Thành nghe như vừa được cải tử hoàn sinh, ông muốn nhảy tới ôm chầm lấy bác sĩ nhưng không dám, ông chỉ nói lí nhí:

- Cảm ơn, cảm ơn bác sĩ!

Như vừa trút được gánh nặng ngàn cân, ông cảm thấy người lâng lâng, nhẹ nhàng như bay bổng, ông bước đi như chạy trên hành lang dắt tới phòng bà... Vừa mở cửa, ông vừa la lớn:

- Tôi vừa nói chuyện với bác sĩ xong, không phải ung thư mình ạ!

Bà Thành dụi mắt, tưởng đang nằm mơ, không tin ở tai mình, bà háp tấp hỏi lại:

- Ông nói sao? không phải ung thư thật à? ông không gạt tôi đấy chứ?
- Gạt bà để làm gì? lát nữa bác sĩ sẽ tới cho bà hay.

Rồi phấn khởi, ông tiếp theo:

- Tôi nói có sai đâu, mình bỏ tôi thế nào được?

Ông nắm lấy tay bà, cả hai cùng chảy nước mắt. Bà mỉm cười khi ông cúi xuống hôn lên trán bà:

- Có phải mình hứa với tôi rằng chúng ta sẽ bắt đầu lại tất cả, phải không mình?
- Đúng vậy, tôi yêu mình và nhất định sẽ không bao giờ xa mình nữa. Xin mình tha thứ cho tôi những lỗi lầm trong quá khứ. Chúng ta già rồi, thời gian được sống bên nhau đâu còn bao lâu nữa, phải biết trân quý nó, chúng ta hãy thương yêu nhau, hãy sống cho nhau suốt quãng đời còn lại mình nhé?

Bà ràn rửa nước mắt gặt đầu, hai mái đầu bạc chụm vào nhau và cùng rung lên vì những tiếng nức nở, nhưng những tiếng khóc đây là tiếng khóc cảm động, và những giọt nước mắt đây là những giọt nước mắt sung sướng. Hạnh phúc đã trở lại với đôi vợ chồng già.

PHƯƠNG LAN

Trích trong tập truyện **Còn chờ một kiếp sau.**

HỒI HỘP QUÁ!

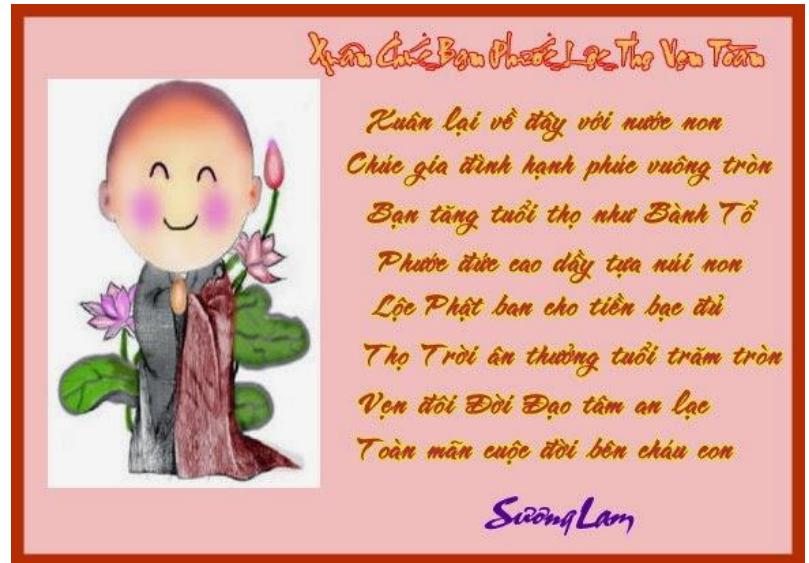
*Cả ngày tìm đập thành thành
Tại sao? Mau phải thừa trình ngay đi!
Muốn khua lên nhịp chi chi?
Tay chân lầy bầy cứ y như già
Thân em còn trẻ lắm nha
Thưa Chàng tha tội. Ồi a chữ Tình!
Á Nghi, 13-2-2015*

Ngày Tình Nhân Không Anh

*Đóa hoa tình em tặng
Người yêu dấu xa xăm
Trót trăm năm hò hẹn
Đêm đợi chờ mong manh .*

*Ngày tình nhân hieu quạnh
Sợi chỉ hồng tơ duyên
Se muôn vàn mối nhớ
Trong giấc tình cô miên .*

*Hương tóc bay muện phiền
Trên vũng sâu ăn năn
Vẫn còn đây thề ước
Cùng ai đẹp ước nguyện .*

Nguyên Đán tại Thủ Đô

Nguyên Đán Thủ đô lạnh buốt da,
Mừng Xuân rộn rã đồng bào ta.
Khách đi chợ Tết như xem hội,
Người lớn trẻ con đông đúc nha.

Trong chợ bày ra lăm cửa hàng,
Kẻ bán người mua thật rộn ràng.
Sách mới, báo Xuân đầy đủ cả,
Múa lân, đàn hát tiếng ca vang.

Chợ hoa tươi đẹp ngát mùi hương,
Cúc vàng, lan tím... thấy mà thương.
Hoa đào, kim quất khoe màu thắm,
Cảnh đẹp ngày Xuân nhớ cố hương.

Kẹo, chè, bánh mứt giống quê nhà,
Bánh chưng, bánh tét bán đầy ra.
Lại còn bác sĩ mở phòng mạch,
Khám bệnh đồng bào miễn phí nha.

Ngọc Hạnh
VA ngày 14/2/15

*Nông nàn hương một đóa
Dâng người tình trăm năm
Giữa trần gian bể khổ
Vẫn ngút ngàn thương mong .*

*Ngày tình nhân không anh
Hắt hiu cơn mưa tình
Vẫn về qua lối nhớ
Giọt ẩm nồng lung linh .*
Ngọc Quyên

Lời Tỏ Tình

-Anh bước vào... tìm em nhé?

*-Nghe mà muốn khóc oe oe
Trái tim nhỏ xíu rần ðe:
Chỗ đâu mà còn để chứa
Một người cao, to như rứa?
Tỏ tình nghe sao khó ưa!
Từ nay gặp anh xin chừa,
Đau... tìm là bệnh khó chữa!*

Á Nghi, 14-3-2014.

(Sách sẽ xuất bản: TÌNH CUỐI NÈ ANH)

Tạ Tình

Đỗ Dung

Thời con gái mộng mơ. Những buổi sáng nắng ngời trên sân thượng, thả hồn theo những cụm mây trắng. Những chiều mưa khoác chiếc áo toại, lang thang trên những con đường dài có lá me bay. Những đêm buồn nằm ôm chiếc cassette, chơi vui với những khúc nhạc tình để hoặc thốn thức hoặc mỉm cười vu vơ với cái đình màn ... Tuổi con gái ôm ấp nhiều hoài bão, ngẩng mặt nhìn lên đi tìm thần tượng, thắc mắc trong lòng không biết người ấy sẽ là ai? Một nửa kia đâu? Tôi ở đây còn chàng ở nơi đâu?... Với lòng đa sầu, đa cảm, tính tình lãng mạn, chất ngát đam mê, tôi vẽ cho tôi một mẫu người trong mộng, để rồi - "Ai đi tìm ai suốt đời" - Có những lúc tưởng như là tình yêu nhưng chỉ là cái bóng. Có những lúc tưởng như gặp người trong mộng nhưng mộng lại vỡ tan.

Một buổi chiều đúng lúc ngang nhà chàng thì cơn mưa ập đến, mưa Sài Gòn, mưa tháng sáu. Em đến thăm anh một chiều mưa, không mơ màng như "Em đến thăm anh một chiều mưa" của Tô Vũ mà ướt lướt thướt, ướt tả tơi. Ông Tư bà Nguyệt đã đợi sẵn đầu đó để xe sợi chỉ hồng. Chàng không phải là người toả hào quang nhưng ở chàng tôi tìm được nơi nương tựa, một sự che chở và một tình yêu tuyệt đối. Chàng là anh họ của một nhỏ bạn cùng lớp ở Trưng Vương, âm thầm để ý tôi từ năm cuối trung học, nhưng dưới mắt con bé mười tám còn nhiều cao vọng, chàng không lọt được vào tầm nhìn. Sau đám cưới chúng tôi có một tuần lễ thần tiên trên Dalat, một năm sau con gái Hạnh Quyên chào đời, cùng thời gian tôi ra trường với mảnh bằng Dược sĩ. Cuộc đời tưởng cứ êm đềm trôi, tôi yên phận cho thuê bằng để ở nhà lo cơm nước cho cha con Anh Giáo. Chúng tôi sống thật Hạnh Phúc, cái Hạnh Phúc nhỏ bé, tầm thường, để rồi hai năm sau có thêm thằng bé Thiên Khôi. Chúng tôi chỉ mong một mái ấm và một đàn con xinh.

Nhưng ...30/4/75 ...cha đi học tập, chồng đi cải tạo. Mới hai mươi mấy tuổi đầu, một nách hai đứa con thơ, tôi bị quăng vào đời thật tàn nhẫn... Một chiếc xe đạp mini, con ngồi ghế nhỏ đằng trước, con ôm lưng mẹ đằng sau, hai bên ghi đông hai giỏ cói. Tôi trái miếng nylon ở vỉa hè thương xá Tax, mua bán, bán mua ... thế mà cũng chả yên thân. Người ta muốn làm đẹp thành phố nên dí súng AK vào đầu đuối đi. Tôi lang thang, lẩn lộn trong những khu vực chợ trời để kiếm sống. Bên Nội có đó, bên Ngoại còn đó mà nào dám để lụy phiền. Ai cũng còn gánh nặng phải mang. Ai cũng ngơ ngác, tang thương trước cảnh đời. Những đêm nằm ôm hai con thơ mà nuốt nước mắt, xót xa phận mình, thương chồng và cha đang nhục nhằn trong trại cải tạo. Nhưng biết làm sao, cái đau chung của cả một dân tộc, mọi người đều trôi nổi theo vận nước nổi trôi...

Trời Sài Gòn không còn đẹp, nắng không còn tươi, cảnh vật ứ ề khoác lên màu xám. Một ngày, cũng với tâm trạng ngậm ngùi đó, tôi thơ thẩn lên thương xá Tam Đa, đánh liều mượn một quầy nhỏ trong gian hàng của Phạm Mạnh Cường, thế rồi ... may, thôi, vẽ... Tận dụng hết các nghề tay trái của mình để kiếm gạo nuôi con. Như Hảo chia cửa hàng của chị làm năm phần, ngoài cùng là hai quầy nhỏ, tôi một bên, hai chị em Vân Ly một bên. Đằng sau tôi là quầy hàng của Nhã Ca, có cô em Bội Hằng tươi vui, nhí nhảnh, khôn lanh. Đối diện với Nhã Ca là gian hàng của vợ chồng Nguyễn Xuân Hoàng với cô vợ Diệu Trữ khéo léo, nhanh nhẹn, đảm đang. Còn Như Hảo giữ lại một quầy lớn nhất trong cùng. Nhớ lại khoảng thời gian đó tôi thấy cũng vui vì tự nhiên mình lại lọt vào nơi toàn là văn nghệ sĩ. Thỉnh thoảng được tiếp chuyện với nhà văn Mai Thảo, nhà thơ Trần Dạ Từ. Lâu lâu được đến nhà anh chị Phạm Mạnh Cường để thưởng thức bánh bột lọc và món nhậu tôm khô củ kiệu tuyệt cú mèo của Mẹ. Đạo phong trào bán áo thun vẽ, bên Nhã Ca và NXH thuê người vẽ toàn các nhân vật Disney, Cartoon, còn tôi... vẽ lấy! Buổi tối sau khi ru con ngủ là ngồi vẽ, cũng hình thiếu nữ mà hôm nào vẽ đẹp thì "Chợt đáng buồn xưa động mắt em" (thơ Cung Vĩnh Viễn). Hôm nào coi không được thì "Ác quỷ hiện hình khi trăng lên". Khi mệt quá khoảng đại mấy vòng tròn như huy hiệu Olympic, thế mà thò cái nào ra là bán liền cái đó vì ... "unique"! Lúc khám khá vẽ một mình không xuể tôi phải giao bớt cho lũ em, đề tài tự do, Phương Nam hỏi đó cũng giúp chị rất đắc lực, lúc vẽ Thăng Hè, lúc vẽ con sên, con ốc hoặc một đám lá vàng rơi... đến khi thấy tác phẩm của mình đi ngoài phố cô nàng khoái chí về khoe.

Chẳng được bao lâu, nhà mẹ bị đánh tư sản mại bản, nhà con bị đánh tư sản kinh doanh. Mẹ phải mua một túp lều lá hồi hương để khỏi đi kinh tế mới. Con phải ngồi nhà để lãnh thôi may. Rồi cũng đến một ngày chồng được tha về, tôi phải ra quận để làm giấy báo lãnh và cam kết sẽ giáo dục chồng (!) Những ngày tháng vụn rời kế tiếp, ngom ngóp lo âu. Chàng được sở giáo dục điều về dạy ở một trường cấp hai tại quận 11 với đồng lương chỉ đủ cho một người ăn quà sáng. Ngày ngày công lưng đạp xe đi làm, thỉnh thoảng được phân phối một miếng thịt heo khoảng 200g buộc toong teng bằng sợi lạt cói. Ngoài giờ làm việc chàng phải chở vợ đến nhà khách hàng để nhận và giao đồ thôi may. Hai vợ chồng ráng chắt chiu dành dụm, kiếm đủ một chi đi mua một chi, gom đủ mười chi đổi lấy một cây. Thì thào nhỏ to tìm đường vượt biển, chúng tôi cũng bị mất mát vài phen nhưng may không bị bắt.

Cuối cùng tháng tư năm 80 chúng tôi cũng ra khơi trên một chiếc ghe lồng mỏng manh, nhỏ bé vượt đại dương. Đến bến bờ tự do với hai bàn tay trắng, chúng tôi phải làm lại từ đầu, vất vả cực nhọc từ sáng sớm đến nửa khuya, làm việc quần quật để lo cho tương lai. Thời cuộc đầy đura, phát lên như điều gặp gió ... năm 83 ra đời thêm chú bé LamSon. Điều lên vun vút ... rồi điều lại đứt dây, tay trắng lại hoàn trắng tay!!

Gửi các cháu lại cho ông bà ngoại và các dì trông nom, hai vợ chồng lại dắt nhau đi tìm đất mới. Chỉ vì vụng tính, kém suy nên bao nhiêu tiền của như nước lã ra sông, tôi nhìn các con mà đau lòng xót ruột. May mắn thay các cháu cũng nên người. Tôi nhìn chàng thương xót, chàng nhìn tôi xót xa, chúng tôi an phận làm nghề lao động, chen vai thích cánh với lực lượng thợ thuyền Mỹ và Mỹ đen. Những đêm dài khó ngủ, vùi đầu vào ngực chồng khóc tức tưởi, chàng cũng chỉ im lặng thờ dài.

Lúc quen công biết việc, tâm hồn thôi chao đảo, xao động thì tôi phải vào bệnh viện. Sau hơn mười ngày điều trị, làm đủ thứ "test" trên đời, bác sĩ phán rằng tôi bị "Pulmonary Hypertension", bệnh hiếm, không chữa được, chỉ chờ chết hoặc đợi "lung transplant". Ông ta thân nhiên nói, tôi chỉ còn hai năm để sống, hãy về mà "enjoy" những ngày tháng cuối của cuộc đời.

Sau khi xuất viện tôi phải thở bằng bình dưỡng khí. Bác sĩ không cho đi làm. Tôi trở thành kẻ tàn phế! Tại sao trời cao lại cho tôi trăm cay, nghìn đắng? Tôi chỉ biết khóc, và khóc. Đêm ngủ không được vì vừa lo nghĩ, vừa giận mình, giận đời. Tôi dọn ra phòng riêng vì không muốn làm phiền chàng, chàng cần nghỉ ngơi để sáng còn phải đi làm. Sau mỗi lần bị chụp thuốc mê, đi vào cơn chết tạm để bác sĩ thông tim, khám phổi, khi mở mắt tỉnh dậy, tôi thấy khuôn mặt chàng méo xeo, xám ngoét ngời bên, thấy mà thương.

Rồi như một cơ duyên, tôi nhận được kinh Phật và băng giảng của các Thầy, tôi bắt đầu thiền tập, từ từ thấy tâm an lại, thấy lẽ vô thường, thấy đời là phù du, mộng ảo ... Buổi sáng sau khi tập Dịch căn kinh, tôi ra sân sau nằm võng đọc sách, ngắm hoa, ngắm lá, nhìn ánh nắng lung linh... thấy đời thật đẹp, thật đáng sống. Tôi không còn sợ chết.

Thời gian cứ trôi, Hạnh Quyên lập gia đình và có hai thằng con trai. Thiên Khôi đã lấy vợ và có một cháu bé gái. Khi chàng về hưu chúng tôi quyết định dọn về ở gần các con. Hai cây củi mục mong đem sức tàn để giúp cho đàn con cháu. Tôi trông con bé cháu nội, chàng dạy hai thằng cháu ngoại. Cả ngày chúng tôi quần quật với mấy đứa trẻ. Chúng tôi cố gắng để các cháu không quên tiếng mẹ đẻ. Thằng bé bốn tuổi ở nhà với bà nhiều nên giỏi tiếng Việt nhất, biết giải thích cho thằng anh sáu tuổi. Buồn cười nhất là bà bắt cháu nói tiếng Việt, không cho nói tiếng Mỹ, thằng bé vít cổ bà xuống an ủi: "Don't worry bà ngoại, I can teach you English (!)." Rồi khi ông hàng xóm ra sau làm vườn, nó kéo bà ra giới thiệu còn nói nhỏ vào tai bà: "Ông Don speaks English only". Thế là hai bà cháu cứ nửa Việt, nửa Mỹ nói chuyện với nhau. Cho đến nay các cháu nói tiếng Việt rất khá, biết hát "Bà ơi cháu rất yêu bà ..." và ngày nào cũng "Kéo cưa lừa xé ..."

Phải chăng đời là một giấc chiêm bao? Thời Trung Vương áo trắng, tưởng như mới hôm qua. Thời gian vùn vụt trôi. Tôi với chàng đã trái qua bao nổi thăng trầm, lên voi xuống chó. Có với nhau ba đứa con ngoan ngoãn, giỏi giang, một bầy cháu cháu kháu khỉnh, khôi ngô. Bây giờ tóc đã bạc, răng đã long, mỗi buổi sáng ngồi bên tách cà phê nóng, vẫn còn nhìn nhau, mắt trong mắt, tay trong tay, chàng vẫn lo cho tôi từng viên thuốc bệnh, cũng như nhắc nhở uống từng viên thuốc bổ. Tuổi già cũng có những cái chướng ách của tuổi già. Lời nói không còn ngọt ngào như xưa mà đôi khi còn gắt gỏng như mấm. Nhưng nhìn quanh tôi vẫn cảm nhận được niềm Hạnh Phúc, cái Hạnh Phúc của Tình Yêu Vĩnh Cửu, của Sự Kết Hợp Chung Thân. Ngày xưa tôi hay hát phân đầu - "Ai đi tìm ai suốt đời" - thì hôm nay tôi xin hát lên lời cuối - "Tình yêu này em cảm ơn anh .".....Xin được nói một lời Tạ Tình cho người chồng chung thủy .

Đỗ Dung - 2005

MỘT SÂN GA.

**Tôi biết có những sân ga trong đời,
Có những chuyến tàu khởi hành và đến,
Bao nhiêu người đã mừng vui xum họp,
Bao nhiêu kẻ đã buồn khóc chia ly.**

**Có những sân ga hẻo lánh miền xa,
Ánh đèn mù mờ soi trong đêm tối,
Tàu dừng ở đây đường đi mấy lối,
Ai chờ ai để không lạc lối về**

**Có những sân ga đầy đủ tiện nghi,
Sân ga đẹp trong ánh đèn hào nhoáng,
Tàu dừng ở đây đường đi mấy hướng,
Ai chờ ai để chung bóng hai người.**

**Sân ga nào tàu cũng sẽ đến nơi,
Sân ga nào cũng kẻ lên người xuống,
Đường vạn dặm tàu đi về phía trước,**

À RA LÀ TƯƠNG TU!

*Ôi kỳ lạ cách chi! Ngày phung phí!
Chân chênh vênh, người chuenh choáng, say gì?
Người về nằm hay dừng lại? Tôi đi!
Nàng xinh xắn, sao tôi thành xấu xí?*

Á Nghi, 8-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: ẢO DIỆU)

XUÂN NON

*Có người con gái xinh như mộng,
Bên lển bên gương, lược, lụa là.
Hương tỏa tỏa thơm bờ nữ thạch,
Nhụy trinh trinh ủ lối đài hoa.
Sương đưa thức tóc bờ nhung gấm,*

Tàu lại về dù ai đợi ai không.

**Sân ga nào cũng có lúc buồn tênh,
Thành địa chỉ hoang vu và quên lãng,
Tàu về đây nhưng người mình mong gặp,
Không trở về, không nhớ một sân ga.**

**Nếu một ngày nào em tiễn anh đi,
Em sẽ giữ bàn tay anh thật chặt,
Em sẽ tựa vào vai anh, em khóc,
Tình cảm này làm kỷ niệm xa nhau..**

**Anh sẽ mang cả tình em lên tàu,
Tàu đưa anh qua nẻo đường xa lạ,
Gió phương nào cũng là em, anh nhé,
Nắng phương nào cũng là em, anh ơi.**

**Dù anh có đi góc bể chân trời,
Qua nhiều sân ga đời anh bận rộn,
Một sân ga không thể nào quên được,
Một người yêu anh và chỉ chờ anh.**

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Cho mùa Valentine Feb. 14- 2015)

VUI ĐI NHA! TẾT RỒI!

Nghiền cho vụn, cho nát tan sâu thẳm

Trăng ửng làn môi vóc ngọc ngà.
Xuân có riêng chi trời đất hẹp,
Người vẫn chương dệt khúc tình ca.
Linh Đắ c.

HOA VÀNG ĐÓN TẾT

*Dần trôi tháng Chạp rồi nha!
Anh ra đón nắng, tia hoa cho giùm
Sao cho hoa nở từng chùm
Đầu năm Mẹ cúng: đẹp, thơm Xuân này.
Em xong: bánh tét, gừng cay,
Thịt kho, dưa giá, bánh chay, xôi, chè...
Cờ thiêu Vàng rực nữa nè!
Anh treo cho khéo, mình khoe hòa bình.*

*

*-Em khoe: bánh mứt linh đình,
Hoa thơm Mẹ cúng, xinh xinh cờ vàng
Nhờ em nhắc nhở: rộn ràng!
Năm tàn Tết đến cả làng đón Xuân.
Nhà nhà góp sức dân, quân
Việt Nam khai hội, sáng dần quê hương.*

Á Nghi và Anh, 9-2-2015.

MÔNG HAI TẬP LÀM VĂN

*Em tròn trĩnh mắt tròn đen láy
Nên anh về hôm ấy tương tư
Ngân ngữ: giấy, viết, trang thư*

Chớ sai lầm! Đùng miễn giảm, động tâm
Khóc âm thầm cùng nốt cảm vô âm
Là chết chậm trong đầm lầy đen sẫm.

Đùng rồi rắm, làm bầm! Đùng ca cảm!
Thả trôi sông nổi trống trái, cô đơn
Đem bơ vơ, lạnh lẽo với túi hồn
Vút! Rồi đón xuân tung bồng rộn rã!
Á Nghi, 8-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: TẾT NÈ ANH)

Tay run tím mực y như học trò
Á Nghi, 8-2-2015

TẾT PHẢI CƯỜI NHA!

Khi anh thương nhớ, luôn trông ngóng
Ấy lúc em thương lắm đó mà!
Cố chấp chi anh, Tết bắt hòa?
Hoa Xuân đang tỏa thơm muôn hướng.
Á Nghi, 8-2-2015

BÁNH CHUNG MÙA XUÂN CŨ.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Ngày thường cũng có bánh chung bán ngoài đường ngoài chợ, nhưng bánh chung ngày tết đối với chị Bông vẫn là miếng ngon miếng thềm dù rằng ăn thì chóng chán.

Ngày xưa ở Việt Nam nhà chị Bông đã từng gói bánh chung mỗi khi tết đến, chị Bông không đi chợ Hạnh Thông Tây gần nhà mà đi chợ Xóm Mới xa hơn một chút để mua lạt tre và lá dong, chợ nằm khu dân cư toàn là người Bắc di cư, họ vẫn giữ nhiều phong cách sống và hình dáng cũ, vẫn có những bà già vẫn khăn hay chít khăn mỏ quạ cấp rỏ ra chợ, có ông già ngồi trước cửa nhà trong khu chợ hay trước các gian hàng hút thuốc lào với ông điếu với điếu cây là những nét Bắc kỳ hay hay.

Chị thích đi chợ Xóm Mới vì thế.

Chợ Xóm Mới bán lá dong rất nhiều, giá lại rẻ, nhìn các bà nội trợ người Bắc xúm xít chọn lựa lá dong chị Bông nghĩ bánh chung và người Bắc không thể nào rời xa nhau, cũng như chị Bông, mùi bánh chung thơm lá dong chị đã quen thuộc từ tấm bé..

Chị Bông đã phải tát bột từ sáng sớm để đãi đậu xanh, hấp chín giã nhuyễn xong nắm thành từng nắm tròn, rồi vo gạo nếp trộn đều với tí muối để ráo nước.

Đến phần thái thịt heo và ướp tiêu muối cho đều...

Lá dong đã rửa sạch và lau khô từ hôm qua.

Tất cả nguyên vật liệu gói bánh chung đã sẵn sàng

Nhưng người gói là ông anh họ chứ không phải chị Bông, anh Xây gói bánh chung rất khéo, không cần khuôn chỉ gói bằng tay mà vuông vức đều đặn cái nào ra cái ấy.

Chị Bông đã lảng xảng gần bên anh Xây để lúc thì mang thêm lạt tre, thêm lá dong, lúc thì chuyển những bánh đã gói xong sang một chỗ khác cho gọn, và nhất là để tiếp tế ly nước chanh cho anh uống thấm giọng, anh vừa gói bánh vừa chuyện trò râm ran với cả nhà, hết chuyện tết nhất từ đời xưa đến đời nay thì lại sang chuyện thế sự cuộc đời, chuyện nào chị Bông cũng thích nghe cả, cái tật thích nghe chuyện từ hồi bé chị Bông từng bị mẹ mắng: "Này Bông, trẻ con không được hóng chuyện" ..

Những ngày gần Tết và những bận rộn ấy thật vui và đáng yêu.

Buổi tối luộc bánh chung lại có những bận rộn khác, những niềm vui khác..

Khi bánh chín anh Bông vớt ra bày lên một chiếc bàn và chõng chất vật nặng đè lên bánh để cho bánh mau khô ráo. Thế là chị Bông đã có những chiếc bánh chung ngon lành để biếu họ hàng và bày lên bàn thờ nhà mình trong 3 ngày Tết.

Ngày nay ở Mỹ món bánh chung không thiếu trong các tiệm food to go, hàng ngày nhìn thấy nó, nhưng chị Bông vẫn mơ đến chiếc bánh chung to đẹp vào dịp Tết, vẫn nôn nao khi nhớ lại cảnh gói bánh chung của những mùa Xuân đã qua.

Chị Bông đã nghĩ về món bánh chung khi chỉ còn một tuần nữa là đến Tết, Tết ở hải ngoại không vui như ở quê nhà nhưng chẳng người Việt nào có thể quên được, vẫn sấm súa, vẫn đầy đủ bánh trái, nghi thức.

Hàng năm chị vẫn mua bánh chung tại chợ Việt Nam hay đặt mua nơi các hội tôn giáo, nhà thờ, nhà chùa, các hội đoàn cộng đồng người Việt đứng ra gói bánh chung để gây quỹ.

Tết năm nay chị Bông bỗng muốn sống lại cảm giác gói bánh chung, muốn tìm lại những kỷ niệm ngày nào, chị không phải tỉ mỉ ngồi đãi một chậu to đầy áp đậu xanh nữa, vì đậu xanh ở đây đã bóc vỏ sẵn, còn mọi thứ khác vẫn thế, thay vì rửa và lau lá dong thì là lá chuối đông lạnh, thay vì buộc bánh bằng lạt tre thì buộc bằng dây ni lông, ...

Ông anh họ hiện sống ở Mỹ nhưng anh ở khác tiểu bang chẳng trông mong gì nhờ vả, chị Bông sẽ tự tay gói bánh chung theo cách chỉ dẫn trên net thật đơn giản dễ dàng.

Đúng lúc sáng nay cô em dâu vừa gọi phone nhắc nhở:

- Chị Bông ơi, có đặt mua bánh chung nhà thờ không để em cùng mua luôn?

Chị Bông từ chối:

- Nghe này, năm nay chị sẽ gói bánh chưng và em khỏi cần mua, chị sẽ tặng.

Em dâu người miền Nam thật thà nghĩ sao nói vậy, nó ngạc nhiên và nghi ngại:

- Từ ngày em làm dâu nhà chị chưa thấy chị gói bánh chưng bao giờ, em chỉ thấy chị thích ăn bánh chưng thì nhiều. Gói bánh chưng ngày Tết chứ không phải gói cái bánh ít bé xíu bằng nắm tay đâu, chị gói được không hay lại làm hư nếp hư đậu?

- Em đừng làm lòng chị ... lung lay, chị đã nghiên cứu cách gói bánh chưng trên net rồi.

Em dâu định cúp phone, chị Bông vội khoe thêm:

- Chị gói bánh chưng và bánh tét nữa đó, chị sẽ tặng nhà em đủ hai thứ này.

Em dâu lại ngạc nhiên lần nữa:

- Hôm nay chị nói toàn chuyện ... động trời., gói bánh chưng lại thêm bánh tét. Bánh tét khó gói lắm à nghen, đòn bánh tét vừa dài vừa tròn.

- Làm gì mà em kinh ngạc ghê thế? Chị sẽ gói cả hai thứ, bánh chưng vuông, bánh tét dài tròn như em nói, nhà nào có vợ chồng hai miền Nam Bắc như nhà em chẳng hạn chị sẽ biếu chiếc nọ chiếc kia cho đề huề. Em ơi, bây giờ chúng ta muốn lập sông và biển gì thì cứ lên net là có sẵn hết.

- Chị liệu mạng ghê, chị xem trên net mà ... dám gói bánh chưng và còn ý định biếu tặng bà con bạn bè nữa chứ.

- Em nói chị “liệu mạng” theo tiếng miền Nam của em, tiếng Bắc chị là “cả gan” chứ gì, không sao chị đã tính kỹ rồi, nếu bánh ngon thì biếu người ta, nếu bánh dở thì chị sẽ ... để dành làm món bánh chưng chiên cả nhà ăn dần trừ cơm, chẳng thiệt hại gì cả.

Bây giờ đến lượt chị Bông nghi ngại mất tự tin, trên net chỉ dẫn rõ ràng và dễ dàng coi vậy chắc gì chị làm được vậy?

Chị thường xem những show nấu ăn trên ti vi thấy mấy tay đầu bếp chẳng cần dùng đũa hay thìa để xào nấu, họ chỉ cầm tay chảo và hất những món trong chảo cho thấm gia vị và trộn đều vào nhau thật dễ dàng và ngoạn mục, có lẽ đó là bí quyết làm cho món ăn ngon thêm nên chị đã bắt chước khi làm món tôm rim, chị hất chảo lên thì tôm và gia vị ... nhảy tung toé ra khỏi chảo làm chị phải lau chùi bếp và chừa luôn không dám làm thử lần thứ hai.

Anh Bông chứng kiến cảnh ấy đã thẳng thừng nói:

- Thôi em ơi, anh xin em đấy. Anh thấy em dùng đũa xào nấu mà có khi đồ ăn, dầu mỡ, mắm muối còn văng ra ngoài thì tài cán gì mà lác chảo, hất chảo bắt chước các tay đầu bếp chuyên nghiệp trên ti vi

Chị Bông đã quen bị chồng chê nên khỏi cần bào chữa vì ăn ở bao nhiêu năm chồng đã hiểu vợ quá rồi, cũng như mẹ chị ngày xưa đã hiểu con gái, bà thường mắng con gái xón xác hậu đậu làm cái gì cũng sai sót rơi vãi chẳng nên thân. Tuy nhiên chị được chút an ủi là bố chị đã bênh: “ Tại bà chiều nó cái gì cũng không cho nó động tay vào còn than trách gì nữa”.

Nghe vợ nói phone với cô em dâu xong anh Bông cũng ngạc nhiên như cô em dâu:

- Hàng năm nhà mình vẫn đặt bánh chưng của nhà thờ ăn ngon vừa miệng, sao năm nay em lại nổi hứng muốn làm cho mệt cả thân.

Chị Bông thoáng mơ màng:

- Em tìm niềm vui trong dĩ vãng mà, món bánh chưng của mùa Xuân xưa gọi theo kiểu thơ văn hay âm nhạc là “Huơng Xưa” đấy anh, cảnh gói bánh chưng ở nhà mình em chưa bao giờ quên, chỉ khác là thay vì nhờ anh Xây gói bánh chưng bây giờ người gói là em.

Anh Bông lập lại và cười ruồi, lửng lơ:

- Người gói là em ...

Chị Bông vênh mặt cũng lập lại:

- Người gói là em. đấy. Thì sao ?? Và người luộc bánh chưng vẫn là anh, anh sẽ sống lại cảm giác ...

Anh Bông ngắt lời:

- Biết rồi, anh sẽ sống lại cảm giác bận rộn và mất ngủ cho tới khi nấu xong nồi bánh chưng .

- Nhưng chúng ta sẽ có những chiếc bánh chưng ngon như ngày ấy với nhân bánh cho nhiều đậu xanh, nhiều thịt heo lại là thịt heo tươi thì sẽ ngon gấp mấy lần bánh đặt mua ấy chứ.

Gạo nếp, đậu xanh, thịt heo ướp đã bày ra bàn. Chị Bông để tờ giấy chị đã ghi chép lại từ trên net cách gói bánh chưng bánh tét ngay trước mặt và bắt tay vào việc, chị sẽ cố gắng, sẽ gói bánh bằng tất cả tâm tình.

Bắt đầu là bánh chưng, chị đặt hai lớp lá chuối lên nhau và đổ nếp, trái đều ra trước khi bỏ nhân đậu nhân thịt vào, nhưng chị không sao gói nó vuông vức được, chị sửa đầu này thì đầu kia lá chuối rách ra, chị phải ... bổ sung thêm nhiều lá chuối cuối cùng ra cái bánh chưng chỗ dày chỗ mỏng và to tổ bố, nhưng chị cũng mừng, còn hơn càng gói càng rách lá chuối và gạo, đậu, thịt tuy không có chân mà cứ chạy ra ngoài.

Chị Bông phải tạm dừng gói bánh để gọi phone cầu cứu ông anh họ ở phương xa:

- Anh Xây ơi, chi gấp cho em cách gói bánh chưng.

Ông anh già nghễnh ngãng:

- Ai đây? Cô vừa bảo gì?

Chị Bông phải giới thiệu thân thế cho ông anh họ già cả nhanh chóng nhận ra mình:

- Em Bông đây, Nguyễn thị Bông đây, là vợ của em họ anh, anh chỉ em cách gói bánh chưng ngay bây giờ đi, nhanh lên, nhanh lên ...

Anh Xây vẫn tuổi già đùng đĩnh:

- À, thì ra cô Bông ... Cô để tôi nghĩ ngợi đã, tôi đang ngủ trưa đùng một cái cô đánh thức tôi dậy, cô hỏi vội vã như đi bắt cướp bảo tôi trả lời ngay sao được.

- Sao ngày xưa anh gói bánh chưng cho nhà em nhanh thế, vèo một tí là xong một cái, em ngồi nhìn anh gói mà ngưỡng mộ luôn. Cho em xin lỗi cú phone đột ngột vì nếp đậu thịt đang nằm chờ đây.

...

Anh Xây thở dài:

- Cô ơi, hãy nhớ là thuở ấy tôi còn tương đối trẻ, gần 30 năm đã qua rồi cô nhé. Năm nay tôi đã già yếu tay run, mắt mờ, đầu óc thì lơ mơ ...

Chị Bông cũng thở dài:

- Em quên mất, em cũng già còn nói chi anh, vậy anh bình tĩnh chưa? Anh tỉnh ngủ chưa? Em đang gói bánh chưng đây nè, em đặt lá chuối mấy lớp mà vẫn không gói được anh ơi. Hay là trên net nó ... lừa mình, người ta nói mạng ảo không nên tin nó, có bao nhiêu trò lừa bịp từ đơn giản đến tinh vi chúng ta cần cảnh giác.

Anh Xây mắng mỏ:

- Cũng tùy, trên net nó lừa cô cách gói bánh chưng thì nó được gì ? sao cô ác mồm ác miệng thế hử? Sao cô vô ơn bội nghĩa thế hử? trên net nó giúp chúng ta bao nhiêu là kiến thức lợi ích, bao nhiêu thứ hay ho tiện nghi.

Chị Bông nhắc nhở:

- Anh ơi, giờ này không phải lúc anh sửa sai em, mà là anh chỉ em gói bánh chưng kia mà.

- Chuyện nào phải ra chuyện nấy đã, cô ăn nói vô duyên thế bảo sao tôi im lặng cho được. Bây giờ là bánh chưng đây, thế cô đặt lá chuối làm sao đến nỗi mấy lớp lá còn rách hử?

- Hay tại...lá chuối rôm kém chất lượng hả anh? Thời buổi này đến thực phẩm cũng giả dối độc hại nữa là...

- Cô chỉ được cái đổ vạ, hết bảo trên net lừa cô lại bảo tại lá chuối. Cô phải đặt lá chuối ngược chiều nhau, cái ngang cái dọc, lá to ở dưới, lá nhỏ hơn để trên, cô nghe rõ chưa?

Chị Bông kêu lên:

- Trên net cũng chỉ dẫn thế mà em ... quên mất cứ đặt lá chuối trên dưới cùng chiều. Hèn chi gói đến đâu lá rách đến đó....

Anh Xây lo ngại dặn dò:

- Cái tính cô xốn xác thế, ba chóp ba nhóang thế phải tập trung tinh thần khi gói bánh chưng nhé kéo lại quên bỏ đậu bỏ thịt vào bánh chưng.

- Vâng, em sẽ không để tâm tư đi lạc bốn phương tám hướng nữa, chỉ nhìn thẳng vào trước mặt với nếp đậu thịt. Bóc cái bánh chưng ngày Tết mà thiếu đậu hay thiếu thịt thì chẳng vui tí nào.

Ông anh họ cẩn thận:

- Cô còn thắc mắc gì thì hỏi luôn đi, đêm qua tôi mất ngủ nên trưa nay mệt quá muốn ngủ bù, cô đừng gọi lần nữa nhé.
- Vâng chúc anh ngủ ngon. À quên, nhưng làm sao cho bánh đều vuông vức hả anh?
- Cô phải dồn nếp vào mỗi góc lá cho đừng xô lệch và ấn mạnh cho đều bốn góc bánh.
- Vâng chúc anh ngủ ngon. À quên, em hỏi anh lần nữa là anh có biết gói bánh tét làm sao cho vừa dài vừa tròn không?

Anh Xây gất lên:

- Cô đang hỏi cách gói bánh chung lại tạt sang bánh tét, tôi có là thánh đâu mà cái gì cũng biết. Cô hỏi gì mà hỏi lảm thế!!

Chị Bông cụt hứng lí nhí:

- Vì chóc nữa em sẽ gói bánh tét nên sẵn hỏi luôn ấy mà. Thôi, chúc anh ngủ ngon,

Ông anh họ cẩn thận và khẳng định:

- Cô chúc tôi ngủ ngon mấy lần mà chưa cho tôi ngủ, bây giờ tôi ngủ đây, cô mà gói không xong cũng đừng gọi tôi, tôi thề không bốc phone đâu.

Ông anh họ đã già, đã đời tính, càng ngày càng khó tính khó nết, anh không là người đàn ông trung niên vui tính hay đùa hay kể chuyện trong lúc gói bánh chung giùm nhà chị Bông như ngày xưa nữa. Chị Bông xếp lá chuối theo chiều ngang rồi chiều dọc của lá, tiếp tục gói bánh theo chỉ dẫn của anh Xây, cái bánh gói xong trông đỡ xấu hơn cái đầu tiên nhưng vẫn không thể nào vuông đều cho được. Sang tới gói bánh tét cũng chẳng khá hơn gì, cũng tón lá cho bánh khỏi lòi nếp ra ngoài. Có lẽ khả năng gói bánh của chị chỉ tới đó không khá hơn được.

Đang gói thì thiếu lá chuối, thật là một cực hình khi chị phải bỏ dở dang nếp đậu thịt để lái xe ra chợ mua thêm bịch lá chuối, rồi rửa rồi lau ...

Càng gói càng mệt, càng gói bánh càng dở, càng xấu, những cái bánh tét sau cùng chị làm “trả nợ quỷ thần” cho mau hết gạo, cái thì mập cái thì gầy trông như một đàn heo con cùng cha khác mẹ chẳng cái nào giống cái nào.

Gói xong bánh chị Bông vừa mệt vừa ... chán, nổi hào hứng ban đầu biến mất, cảm giác và kỷ niệm xưa chẳng thấy đâu, chị Bông chỉ thấy mắt mình hoa lên, lưng đau mỏi và hai tay rã rời, chị Bông chỉ muốn leo lên giường nằm nghỉ xả hơi cho sướng thân.

May có anh Bông phụ một tay, anh phụ trách mục nhóm bếp và luộc bánh.

Anh đã nhóm bếp sẵn sau vườn với cái nồi to tổ chẳng chị Bông mượn từ nhà một người quen dùng để luộc bánh. Khói bốc lên nghi ngút, chị Bông lo ngại dặn chồng:

- Anh bớt khói lửa được không? Em nghe nói có người luộc bánh chung ngoài vườn khói bốc lên và hàng xóm nó gọi 911 đấy. Phiền lắm.
- Nếu lửa không lớn thì làm sao chín nồi bánh. Để anh vừa nấu bánh vừa khấn cầu trời Phật vậy.
- Em đi ngả lưng một chút đây. Trên net và anh Xây cũng nói phải luộc bánh ít nhất 8 tiếng đồng hồ mới chín, anh nhớ canh chừng lửa và chế thêm nước sôi vào nồi bánh mỗi khi nó sôi dần anh nhé.

Chị Bông nhìn đồng hồ:

- Bây giờ là 4 giờ chiều, khoảng 12 giờ đêm nay thì bánh chín, anh gọi em dậy nhé, mình ... giả bộ đón giao thừa bên nồi bánh chung xanh cũng thú vị đấy.

Chị Bông vào nhà tắm rửa mát mẻ xong chị nằm xuống giường, giấc ngủ đến dễ dàng vì chị quá mệt mỏi.

Trong bóng đêm chị Bông tỉnh dậy chợt nhớ ra nồi bánh chung đang luộc ngoài vườn chị vội vàng vùng ngồi dậy, nhưng anh Bông đã nắm tay chị lại:

- Em định làm gì? Đang là nửa đêm ...

Chị Bông hoảng hốt nửa tỉnh nửa còn mê ngủ:

- Nồi bánh chung của em, nó ra sao rồi? anh bỏ mặc nó và đi ngủ đấy hả? đã 12 giờ đêm chưa?

Chúng mình cùng đón giao thừa anh ơi.

- Em nói mơ gì thế? Làm như em đang chờ đón giao thừa nơi quê nhà ngày nào? Hãy nằm xuống đây, anh đã hoàn thành tất cả rồi và vừa mới vào giường, lúc này 12 giờ đêm bánh chín anh vào thấy em ngủ say quá anh không nỡ gọi em dậy, bánh chưng bánh tét của em anh đã vớt ra và xếp trên bàn đàng hoàng và nhất là mọi thứ vẫn êm tĩnh chẳng có hàng xóm nào kêu 911, chẳng có người nào của city đến hỏi tại sao vườn nhà mình bốc khói và đổ lửa cả.

Chị Bông thở phào nhẹ nhõm và tỉnh ngủ:

- Thế anh có bóc cái bánh nhỏ em làm để nếm thử chưa?
- Chưa, suốt 8 giờ đồng hồ anh cho thêm củi và đổ nước thêm mấy chục lần, sái cả tay, còng cả lưng, hơi nóng từ bếp lửa, từ nồi bánh bốc lên rất cả mặt thử hỏi còn sức nào mà bóc bánh ăn thử. Em ngủ tiếp đi sáng ra hai vợ chồng mình cùng ra ngắm và ăn thử bánh chưng.
- Thì ra em đã ngủ lu bù từ lúc chiều đến giờ, mệt quá em chẳng biết gì cả.
- Khi anh vào giường em đang nằm mơ, luôn miệng kêu lên mừng vui “bánh chưng ơi, bánh chưng ơi”

Chị Bông bồi hồi nhớ lại:

- Em nằm mơ thấy cái Tết xưa, nhà mình đã luộc một nồi bánh chưng, những cái bánh chưng xếp đầy trên bàn tại một góc bếp nhà mình, em đem biếu họ hàng và nhà mình ăn Tết còn dư để dành đến ra giêng chiêm lên ăn dần. Em đã gặp lại cảm giác và mùa Xuân vui tươi trong quá khứ rồi anh ơi.
- Cả ngày hôm nay bánh chưng nó ám ảnh em mà.

Chị Bông lại nằm xuống dỗ tiếp giấc ngủ khi trời gần sáng, lần này trong giấc ngủ chập chờn và nao nức chờ sáng chị Bông lại mơ thấy bánh chưng, những chiếc bánh do chính tay chị làm đã được bóc lá, bày ra đĩa, bánh chín mềm thơm tho mùi gạo nếp và mùi đậu mùi thịt đậm đà với hạt tiêu cay y như những chiếc bánh ngày xưa.

Chị Bông dậy trong khi anh Bông còn ngủ, chị đi ra vườn sau trong buổi sớm mai trong lành và se lạnh, chị đã thấy những chiếc bánh chưng bánh tét đủ mọi hình thù nằm yên trên chiếc bàn nhỏ trong patio, tất cả bánh đã nguội và khô ráo, chị Bông tìm chiếc bánh chưng nhỏ nhất mang vào nhà.

Chị bóc lá cắt bánh ra và ăn thử, bánh ngon như chị đã thấy trong giấc mơ, chị Bông mừng rỡ chạy vào phòng gọi chồng:

- Anh ơi dậy mà ăn đi em tâm với bánh chưng mới ra lò đêm qua.

Anh Bông còn ngái ngủ:

- Em làm gì mà hò hét lên như nhà khoa học vừa phát minh ra một điều vĩ đại thế?
- Em sung sướng thật đấy, vĩ đại thật đấy vì cả đời em chưa biết gói bánh chưng là gì thế mà lần đầu tiên lại thành công vừa ý.

Anh Bông thấy vợ hào hứng quá đã tỉnh ngủ, anh ngồi dậy:

- Chúc mừng em nhà “phát minh” ra những chiếc bánh chưng, bánh tét đủ kiểu đủ cỡ.
- Tuy ngoại hình không đẹp mắt, bánh chưng thì cái vuông cái méo, bánh tét thì cái ngắn cái cao nhưng tâm lòng nó như tâm lòng em thật nhiệt tình thơm ngon.

Anh Bông nịnh vợ:

- Vì em gói bánh với tình quê nên có tâm hồn em làm gia vị chiếc bánh thêm ngon..

Chị Bông vui vẻ:

- Hôm nay em sẽ mang bánh tặng gia đình em mình và chị bạn thân, những người này sẽ thông cảm cho những chiếc bánh chưng bánh tét xấu của em. Phải là chỗ thân tình mới nhận được món quà xấu bên ngoài ngon bên trong của em đấy nhé.

Anh Bông đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, chị Bông lo chuẩn bị món bánh chưng để hai vợ chồng cùng ăn thử công lao của mình.

Ngoài khung cửa sổ gió vẫn se lạnh, mây vẫn trôi chậm âm u của mùa đông chưa qua và mùa xuân chưa đến nhưng chị Bông đã thấy một mùa xuân khác, có nắng nhiệt đới ấm áp rực rỡ, có hoa xuân nở tung bừng.

Những chiếc bánh chưng mới làm hôm nay chị sẽ bày ra đón Tết. Ở quê người mà hương vị bánh chưng vẫn thơm ngon của những mùa Xuân cũ, của đất trời quê xa.

XUÂN ĐÂU MÀ VUI?

Bớt đây, xén đó để dành

Cúc cung dâng giặc: chân nhanh chạy liền

Vui Xuân: hưởng thụ bạo quyền

Dân tôi đói rách, lấy tiền đâu vui?

Mỗi Xuân là mỗi ngậm ngùi

Việt gian tết Đảng, sụt sùi lương dân.

Ý Nga, 7-2-2015

TẾT NÀY NHỚ TẾT NÀO

Má mua đầu chợ vải nâu

Đem sang cuối chợ bán mau tay, truyền:

-Con mua ký gạo mau lên!

Chạy nhanh về, nấu cháo liền! Dĩ em!

*

Mức cho tụi nhỏ mà thêm

Chúng ăn chẳng đủ, hom hem ngồi chờ

THƯA CHƯA MÀ ĐÒI LÌ XÌ?

*Mang về ngoài lăng tử
Cùng giọng nói dịu êm
Thành thật không mà thử
Tập tành: “Anh thương em”?*

*Hoa mai vàng xóm trên,
Hoa đào khoe xóm dưới
Biết mặt chưa biết tên
Đòi hoành phi, câu đối?*

*Cá dưới sông mới lên?
Chưa thân mà sao vội?
Đó nhớ, mà Đây quên
Tìm sung hay cành vối?*

*Khó lên nhưng dễ xuống
Coi chừng tròn mà vuông
Góc nào ruộng cũng nhọn
Gieo rồi, cấy có suông?*

*Biết chèo xuồng, chèo ghe
Thì mau về đạh hỏi
Tết muốn lì xì, khoe?*

Xuân xưa tưởng đã là mơ
Tại sao vẫn nhớ bây giờ? Lạ ghê!

*

Tết này ai được no nê?
Ai đem máu bán? Ai về ăn chơi?

Ý Nga, 7-2-2015

ANH OI MAI HÉ NỤ RỒI!

*Trông anh: đếm phút, xem giờ
Vào, ra cũng nhớ. Đợi chờ: đếm giây!
Người đi đó có nhớ Đây?
Hoa mai hé nụ, Xuân này về không?*

Á Nghi, 6-2-2015

TÌNH XUÂN

Dưới nắng vàng vàng rực
Em trộm trộm nhìn anh
Chen lá nõn xanh xanh,
Hoa lục bình tím tím

Anh hỏi: *-Nhận tình không?*

Tim em đập phập phồng,
Gió xuân sao mà nóng?
Em cứ nhìn ra sông.

Trầu cau mau thì kịp!

Á Nghi, 6-2-2015

MÙI MÔNG LÀ HẾT TẾT!

Em đau đón oằn oại

Sao vẫn thích phóng lao?

Giả dối là điên dại

Rồi làm khổ cho nhau.

Hoa xuân nào chẳng tàn?

Pháo nào chẳng mau tan?

Mười Mông là hết Tết

Nói gì kiếp hồng nhan.

Hãy nghe lời khuyên can

Tình cảm quý vô vàn

Dừng chân còn kịp chán

Tâm bình đời mới an.

Á Nghi, 6-2-2015

THỊ KHÔNG OAI THỊ OAI

Ngu ơi! Cộng Sản mà khen

Khen, sao không ở chờ lên “thiên đàng”?

Vội vàng chi thừa thình.

Hoa khen hai đũa mình,

Chuồn chuồn vờn đung đình

Tô xinh một mối tình.

Minh tìm tránh đám đông

Khoe xuyên trắng, lụa rồng

Áo dài em lay động...

“Dạ!” cho xuân thêm hồng.

Á Nghi, 6-2-2015

ĐỂ DÀNH MÔNG BẢY

*Tặng em áo đẹp, guốc thêu
Em cảm ơn thế hơi nhiều đó nha
Hôm nay Mông Sáu Tết mà
Mai nêu Mẹ hạ, có quà: Nụ Hôn!*

Á Nghi, 5-2-2014

NHÌN LẠI

Tủ thờ đem chụm củi

No nê hóa đổi meo

Nhà lâu thành chuồng heo

Hương gì thơm không thúí?

Khen, sao tiền rửa sẵn sàng

Nhà “trong” mấy chục? Ngón ngang nhà ngoài

Chân hèn chạy, thị oai... oai

Đồng bào oàn oại! Vô loài thấy chi.

Ý Nga, 4-2-2015

(Trích biếm thi chính trị sẽ xuất bản: PHẢI ĐẸP
SẠCH VIỆT GIAN!)

DÂN ĐỐI BẮT NGẮM PHÁO HOA?

Lúc nào cũng đạt yêu cầu

Khi nào đảng cũng đi đầu tiên phong

Ban, Ngành, Quận, Huyện, bà, ông,

Cháu, con các cụ “đại đồng” ngồi chơi.

*

Cái Đuôi Lạc Hậu Bạn ơi:

Đảng giao dân nắm. Kêu Trời ai nghe?

Ý Nga, 4-2-2015

(Trích biếm thi chính trị sẽ xuất bản: BAO TIẾN
SĨ ĐÂU RỒI?)

ĐÊM KHÔNG NGỦ

Chị em ca tụng các anh

Tấm lòng yêu nước đua ganh hơn rồi

Giữ lời nhắc mãi nhau thôi:

Đập đồ cỏ đổ đồ nhôm

Ăn chơi gì cũng “ôm”

Công trình toàn “rút ruột”

Vào, vợ, vét, cuốn, gom...

Bốn mươi năm như thế

Hân hoan trong nã nê

“Hoan hô” hã hã hê?

Cái gì chẳng hóa tệt?

Tương tất thành xập xệ

Đảng toàn khen, dân chê!

Bóng đêm trùm thảm thê

Giặc thù thêm oai vệ!

Ý Nga, 4-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: ĐẸP CHO RỒI!)

“CÁCH MẠNG” GÌ?

Vô liêm sĩ, vô thần, vô giáo dục...

Dem dã tâm dạy dỗ toàn sai lầm

Vô ý thức đào tạo vô lương tâm

Bày những lạm tà quyền vô nhân phẩm.

Ý Nga, 4-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: ĐẸP CHO RỒI!)

Kết đoàn gòn gũ, xa xôi hương về.

Ý Nga, 4-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: HOA GÌ CŨNG THUA

Đưa Đón

*Nhà em sao lại quá gân?
Mới đi mấy bước đã lần ra ngay!
Ước: băng làng nọ, xóm này,
Lối kia, đường kia tre dày, chông gai...
Rời đôi quóc ấy dứt quai
Để anh đừng lại trở tài... giỏi, hay*

*

*Đưa em muốn bước cả ngày
Chân chưa chịu mỏi đã chia tay rồi!*

Á Nghi, 3-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: NHÓNG NHÉO)

TAO NGỘ

*Tình bằng hữu bấy năm ngờ ngộ
Đường trường xa hỏi nhớ nhau chẳng?*

Chia tay tươi tắn, trẻ măng

Mai kia tao ngộ hết răng, ai cười?

Ý Nga, 2-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: LẠC QUAN)

SỢ GIÀ HẾT DUYÊN

MỜI ANH DỪNG CƠM

*Giận no tốt hơn giận đói!
(Chết đói cũng như chết no
Bê nào thì vẫn chám hết)
Mình chưa “hết” mà sao lo?
Lấy tay sao che bầu trời?
Cơm xong: ngắm đất, nhìn trời
Sẽ thấy lòng vui phơi phơi
Nắng đẹp ngoài kia anh ơi!*

Á Nghi, 3-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: CHUA VÀNG VỘI CHI
ÚA?)

BẠN SÀI GÒN!

*Ba mươi sáu năm rồi, dài dằng dẳng
Tin hay chẳng tình bằng hữu về đây?
Đường kim may bao kỷ niệm đong đầy
Từng mũi chỉ phân kỳ vừa kết nối.*

Ý Nga, 2-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: THƯƠNG NHỚ LẮM)

CÙNG MỘT CỘI NGUỒN

*Từng là “ma cũ” chính mi
Bây giờ bắt nạt, khinh khi người vào
Nay mai con cháu người sao?
Làm đâu cho thoát lao đao với người?*

Tuổi già, sức yếu đi đôi

Cả trăm nhong nhéo lông thôi kia, này

Tóc thưa nhường bệnh hoạn dày

Đêm đêm thức trắng nên ngày đen thui.

Tuy buồn, nhìn trẻ reo vui:

Tạm quên cay đắng, ngọt bùi góp chung

Ý Nga, 2-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: LẠC QUAN)

Nhìn lên mới thấy bầu trời

Người toàn nhìn xuống cả đời ra chi?

Người ta ăn hiếp người... gì

Sao mi người Việt hoài nghi người... mình

Ý Nga, 2-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: LÒNG NHÂN TỪ)

Thì Thâm Mùa Xuân

Chỉ còn hơn hai tuần nữa chúng ta sẽ làm một màn “tổng cựa nghinh tân” tiễn “chú ngựa non háo đá” ra đi và đón “ông dê cụ ham vui” về nhà.

Tuy ở hải ngoại, nhưng nhiều gia đình vẫn giữ nếp sống văn hoá truyền thống hay đẹp Việt Nam.

Quý bà nội trợ thì đi chợ mua thịt, mua đậu, mua nếp về gói bánh chưng, bánh tét, bánh dày. Nhiều bà còn kho một nồi thịt kho hột vịt nước dừa ngon lành hấp dẫn, làm dưa món, nấu một nồi canh khổ qua, làm giò thủ, mua rau quả để làm mâm cỗ cúng ba ngày Tết, mua hoa đẹp về chưng trên bàn thờ hay trong nhà cho thêm phần đẹp đẽ, sinh động.

Quý ông thì lo lau chùi bàn thờ, đèn hương sáng choang rực rỡ.

Nhiều hội đoàn tổ chức họp mặt tất niên. Ban chấp hành cộng đồng Việt Nam ở Clark County (Vancouver, Washington), Salem và Portland, Oregon cũng sẽ tổ chức những hội chợ Tết Ất Mùi để đồng hương đến vui Xuân hưởng Tết. Học sinh các trường Việt Ngữ Văn Lang, Lạc Hồng, Trung Tâm Mục Vụ Đông Nam Á v.v.v...

lo tập các màn vũ mừng Xuân v.v.v... Tất cả người dân nước Việt sống ở hải ngoại nô nức đón mừng Xuân mới với tấm lòng thành tưởng nhớ đến quê hương, cha mẹ, bạn bè cũ đang nghìn trùng xa cách.

Tôi đón Xuân nơi quê người tuyết đổ

Không mai vàng, pháo đỏ, với dưa xanh

Chỉ đón Xuân với một tấm lòng thành

Nhớ cha mẹ, bạn xưa, quê làng cũ
Nhớ Xuân trước gia đình sum họp đủ
Đón Giao thừa, rộn rã pháo nổ vang
Trong nắng Xuân, áo đẹp trẩy mọi làng
Mừng Xuân mới, trao nhau lời chúc đẹp
(Trích bài thơ Xuân Nơi Đất Khách – Thơ Swong Lam)

Người viết cũng xin mời bạn đọc tâm sự của thi sĩ Hàn Thiên Lương:

“....Ta ở nơi này lòng khắc ghi
Bao nhiêu kỷ niệm thuở xuân thì
Mùa Xuân sánh bước mình qua phố
Hạ đẹp trong phùng dưới bóng tre
Xa cách bao năm vẫn nhớ hoài
Lời thơ chân chất gửi cùng ai
Mảnh tình tri kỷ không phai nhạt
Chiều muộn hoàng hôn mắt lệ đầy...”

(Trích trong bài thơ Nỗi Nhớ Chiều Hôn của thi sĩ Hàn Thiên Lương)

Nhiều trung tâm phát hành băng nhạc như trung tâm Asia, các đài truyền hình, truyền thanh đã thực hiện nhiều chương trình đón Xuân rất hấp dẫn với những bản nhạc Xuân rất quen thuộc gọi nhớ gọi thương những ngày Xuân cũ:

“Đón Xuân này tôi nhớ Xuân xưa
Hẹn gặp nhau khi pháo giao thừa
Anh đứng chờ em dưới song thưa
Em đi qua đầu ngõ hỏi nhau rằng Xuân về hay chưa?”

Xin hãy cảm thông với chàng trai chiến sĩ nhớ đến người yêu khi mùa Xuân đến:

“Đầu Xuân năm đó anh ra đi
Mùa Xuân này đến anh chưa về
Những hôm vừa xong phiên gác chiều bên rừng thấy hoa mai vàng
Chợt nhớ đến sắc áo năm nào em đến thăm gác nhỏ”

Chàng chiến sĩ đang mong chờ:

“Đồn anh đóng bên rừng mai
Nếu mai không nở anh đâu biết xuân về hay chưa?

Chờ em một cánh thư Xuân

Nhớ thương đong đầy cho chiến sĩ vui miền xa xôi”

Những chàng trai chiến sĩ ngày xưa chắc hẳn sẽ bồi hồi xúc động nhớ lại ngày xưa nghe Duy Khánh hát lên tâm tình của người con không thể về ăn Tết với Mẹ qua bài hát Xuân Này Con Không Về:

“...Con biết bây giờ mẹ chờ tin con
khi thấy mai đào nở vàng bên nương
Năm trước con hẹn đầu xuân sẽ về
nay én bay đầy trước ngõ
mà tin con vẫn xa ngàn xa
ôi nhớ xuân nào thuở trời yên vui
nghe pháo giao thừa rộn ràng nơi nơi
bên mái tranh nghèo ngòi quanh bếp hồng
trông bánh chưng ngòi chờ sáng
đỏ hây hây những đôi má đào ...”

(Nguồn: sưu tầm nhạc trên internet)

Bây giờ thì người ở hải ngoại lại nôn nao về Việt Nam ăn Tết để tìm lại chút kỷ niệm ngày xưa. Thật tình ở xứ người nếu không đi đến các chợ Việt Nam thì chúng ta không biết rằng Tết sắp đến vì mọi người vận sinh hoạt đi làm, đi học bình thường “một ngày như mọi ngày”.

Bây giờ vẫn là mùa Đông nơi xứ Mỹ, nhưng người viết đã thấy nhiều cảnh hoa đào đã nở đón Xuân sang ở Portland, Oregon thơ mộng, nơi người viết đang ở.

Nhìn hoa nở tự nhiên người viết muốn thăm tâm tình với bạn bè:

“....*Bạn có biết Xuân xứ người đẹp lắm*

Nụ hoa kia ẩn náu suốt mùa Đông

Trong âm thầm hoa kết tụ trong lòng

Thân cây nọ cỗi cằn vì sương tuyết

Bạn có biết đời người! Ôi! diễm tuyệt!

Được tạo nên bằng duyên nghiệp, quả, nhân

Đã âm thầm đưa ta đến cõi trần

Để thọ lãnh đau buồn hay sung sướng

Duyên nghiệp ấy không ảnh hình sắc tướng

Nhưng là mầm tạo tác kiếp nhân sinh

Thiện ác, buồn vui, lục đục, thất tình

Tùy duyên nghiệp mà phát sinh hình tướng

Làm việc thiện thì duyên lành tăng trưởng

Sẽ sống vui an lạc trí thân tâm

Kẻ gian tà phạm ác tội lỗi lầm

Luật pháp lẩn lương tâm trừng phạt họ

Hãy nhìn lại hoa đang khoe sắc đó

Hoa lá kia cũng biết trở màu xanh

Cho nhân gian thưởng ngoạn nét hữu tình

Con người há chẳng bằng loài hoa nọ

*Xin dừng lại đừng gây nên sóng gió
Đem tình thương, vui vẻ đến muôn nơi
Đem nụ cười, hy vọng đến cuộc đời
Hoa Xuân đẹp và tình người cũng đẹp*

(Thơ Sương Lam)

Xin hãy lặng nhìn cuộc sống với thái độ an vui như nụ hoa kia đã lặng sống âm thầm trong cội hoa để chờ một ngày đủ duyên lành sẽ khai nở thành hoa đẹp cho thế nhân thưởng thức.

Lặng Nhìn Cuộc Sống

Nếu bạn thấy đêm nay khó ngủ -

Hãy nghĩ đến những kẻ không nhà chẳng nệm ấm chăn êm.

Nếu bạn gặp một ngày tồi tệ nơi làm việc -

Hãy nghĩ đến những người đã mấy tháng nay không tìm được việc làm.

Nếu bạn chán nản vì mối quan hệ xấu đi -

Hãy nghĩ tới những kẻ không bao giờ biết hương vị của thương yêu và được người yêu thương lại.

Nếu bạn buồn phiền vì thêm một cuối tuần vô vị trôi qua -

Hãy nghĩ tới những người phụ nữ quần bách, quần quật cả ngày, suốt tuần không nghĩ, chỉ mong kiếm được chút tiền còm nuôi mấy miệng ăn.

Nếu bạn hỏng xe dọc đường, phải cuốc bộ vài dặm dài mới tìm ra được người giúp đỡ -

Hãy nghĩ tới những bai liệt cả đôi chân, luôn khao khát được bước đi như bạn.

Nếu bạn cảm thấy đời mình bị mất mát và băn khoăn về ý nghĩa kiếp người -
Xin bạn hãy biết ơn cuộc sống vì có nhiều người đã không được sống hết tuổi trẻ của mình để có những trải nghiệm như bạn.

Nếu bạn cảm thấy mình là nạn nhân của những ai hay cay nghiệt, dốt nát, nhỏ nhen, nghi kỵ -
Hãy nhớ rằng việc đời có khi còn tệ hại hơn thế rất nhiều.

(Nguồn: email bạn gửi- cảm ơn Nguyệt Nguyễn)

Chúc quý bạn vui sống trong an lạc và nhiều sức khỏe để đón mừng Xuân sang.

Mời quý anh chị cùng chúc nhau “Cầu Dừa Đủ Xài Sung” để tìm lại nét độc đáo của văn hóa Việt Nam về cách trưng bày mâm ngũ quả ngày Tết qua Youtube dưới đây:

Youtube Mâm Ngũ Quả ngày Tết 6:00

<https://www.youtube.com/watch?v=-WJhMHFYQGY>

Chúc Mừng Năm Mới

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Nguồn: tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi- MCTN 263-ORTB 664-2415)

MỜI ANH DỪNG CƠM

Giận no tốt hơn giận đói!

(Chết đói cũng như chết no

Bề nào thì vẫn chám hết)

Mình chưa “hết” mà sao lo?

Lấy tay sao che bầu trời?

Cơm xong: ngắm đất, nhìn trời

Sẽ thấy lòng vui phơi phới

Nắng đẹp ngoài kia anh ơi!

Á Nghi, 3-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: CHUA VÀNG VỘI CHI ÚA?)

ĐƯA ĐÓN

Nhà em sao lại quá gần?

Mới đi mấy bước đã lần ra ngay!

Ước: băng làng nọ, xóm này,

Lối kia, đường kia tre dày, chông gai...

Rồi đôi guốc ấy đứt quai

Để anh dừng lại trở tài... giỏi, hay

*

Đưa em muốn bước cả ngày

Chân chưa chịu mỏi đã chia tay rồi!

Á Nghi, 3-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: NHỎNG NHỎ)

TAO NGỘ

Tình bằng hữu bấy năm ngờ ngộ

Đường trường xa hỏi nhớ nhau chẳng?

EM ƠI, EM À!

Bao công trình tuổi tên

Chia tay tươi tắn, trẻ măng

Mai kia tao ngộ hết răng, ai cười?

Ý Nga, 2-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: LẠC QUAN)

SỢ GIÀ HẾT DUYÊN

Tuổi già, sức yếu đi đôi

Cả trăm nhông nhéo lôi thôi kia, này

Tóc thưa nhường bệnh hoạn dày

Đêm đêm thức trắng nên ngày đen thui.

Tuy buồn, nhìn trẻ reo vui:

Tạm quên cay đắng, ngọt bù góp chung

Ý Nga, 2-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: LẠC QUAN)

Đã lưu lại hậu thế.

Hãy vươn tới, vươn lên

Trong kho tàng kiến thức.

Đường dài cần giữ sức

Đừng phi mãi như bay

Chớ cuốn vào guồng quay

Của tiền tài danh vọng!

Ý Nga, 2-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: TỰ NHẮC)

ĐỒNG BỆNH TƯƠNG LÂN!

Anh ho thì em mất ngủ

Em ho làm anh giật mình

Đêm dài cùng mang tội tình

Cảm này quả là thông cảm!

Ý Nga, 2-2-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: KHAM NHẮN)